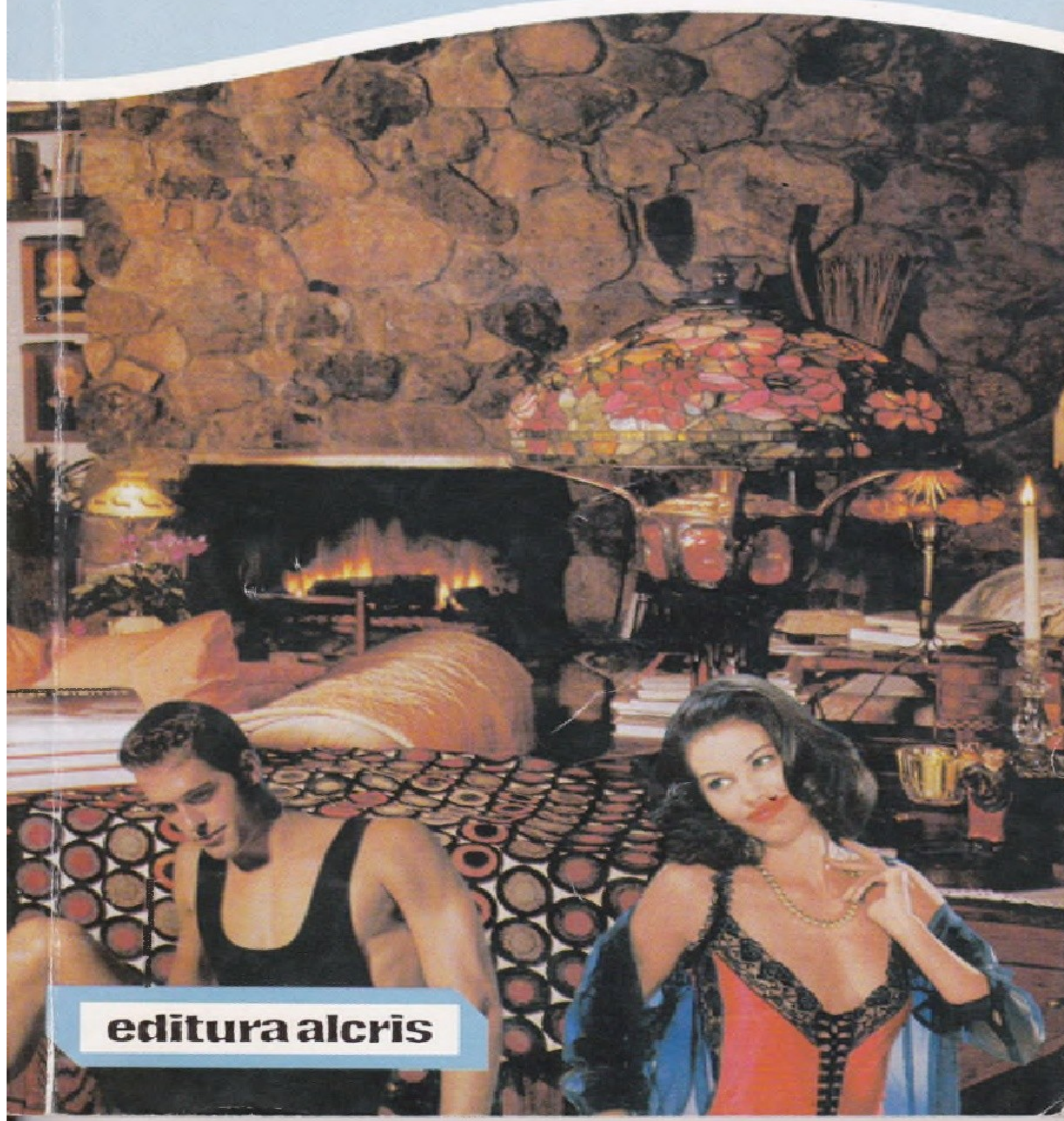

MADELINE HARPER

SEDUCŢIE TOTALĂ

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy

THE ULTIMATE SEDUCTION
Traducere şi adaptare în limba română de
IRINA BRAŢEŞ

ALCRIS

ISBN 973 – 9405 – 16 – 9
Colecţia „ROMANTIC4
ALCRIS

De aceeaşi autoare în colecţia „ROMANTIC” a mai apărut: Afacerea statuetei de jad – nr. 262

AFACEREA STATUETEI DE JAD – Madeline Harper (Colecţia ROMANTIC” nr. 262)

Reeve Holden îl scăpase de necazuri pe fratele Cleei Moore de prea multe ori. Şi-ar fi doritca cel mai bun prieten al lui să se maturizeze odată.

Cât despre Clea, ea mereu fusese fetiţa tatii.

De fapt, Reeve nu voia să mai aibă nimic de-a face cu familia Moore. Mereu îl considerase un om de doi bani. Firea lui rebelă,

manierele lui cam grosolane au constituit „prea mult” pentru părinţii bogaţi ai Cleei. Dar îi datora mult fratelui ei. Acum avea şansa să se revanşeze… poate să-i arate Cleei ce fel de om era el de fapt…

CAPITOLUL I

Liza Bradley încerca să se concentreze asupra proiectului întins pe biroul său. Era noua reclamă pentru „Seducţie totală”, şi ceva nu se potrivea.

Reclama înfăţişa o femeie frumoasă, cu buzele întredeschise ulfil cât să primească bomboana pe care i-o oferea un bărbat, la fel de arătos pe cât era ea de frumoasă. Sub imagine era scris: „Ciocolată… Seducţia finală”. Iar sub slogan, cu litere mai mici: „Oferită vouă de magazinul de ciocolată Seducţie totală din Atlanta”.

Sloganul era bine formulat, aprecie Liza. Nu cuvintele erau problema. Modelele erau amândouă atrăgătoare, dar aliludinea… Privi încă o dată. Expresia femeii era prea sexy, prea seducătoare. Data viitoare, decise, o să încerce ceva mai subtil.

Liza puse proiectul deoparte, iar când îşi privi partenera, deja nu se mai gândea la reclame.

— Ştii care sunt cele mai supraapreciate trei evenimente din lume? întrebă, aparent din senin.

Merrill Morgan, coproprietară a magazinului, medită la Ciudata întrebare o secundă şi apoi spuse:

— Nu-ndrăznesc să mă hazardez.

Liza nu se aştepta ca partenera ei să fie surprinsă de întrebare. Ştia că Merrill era obişnuită cu stilul ei de conversaţie Oarecum excentric. Era de altfel singura trăsătură mai deosebită,

îşi spuse Liza, a unui caracter considerat altfel înfiorător de banal şi practic. Îşi formulă răspunsul la propria întrebare fără grabă, privind în jos pentru a-şi ascunde expresia şi ştiind dinainte ce reacţie va avea romantica Merrill.

— Circul, spuse Liza cu emfază, paradele şi ajunul Anului Nou, dar nu neapărat în ordinea asta. Ochii ei gri şi limpezi străluceau.

— Mă aşteptam să spui asta despre Anul Nou. Merrill clătină din cap într-un fel care-i spunea clar Lizei că era exasperată. Se aflau în birou, o încăpere în spatele magazinului, în care abia încăpea biroul Lizei şi masa de lucru, în faţa căreia Merrill era adâncită în bomboanele ei de ciocolată. Mută o bomboană o zecime de centimetru pe tava de cristal, se îndepărtă puţin cu ochii îngustaţi de concentrare şi privi aranjamentul o secundă, după care luă bomboana de pe tavă şi o mâncă cu poftă. Apoi, cu un gest elegant, alese alta şi o aşeză în locul rămas gol.

— Aşa da, spuse Merrill, mai mult sau mai puţin pentru sine. Arăta prea bine ca s-o las acolo. Puse platoul la o parte, îşi şterse mâinile pe şorţ şi, fără tragere de inimă, îşi îndreptă din nou atenţia către afirmaţia Lizei. Presupun asta înseamnă că nu vei petrece ajunul Anului Nou cu mine şi Chuck, la Peachtree Piaza.

— O petrecere ca la carte? întrebă Liz cu nevinovăţie. Cu animatori, măşti şi pălărioare nostime?

Merrill dădu din cap cu entuziasm.

— Prefer să merg la circ, declară Liza.

— Sau la o paradă, îi aminti Merrill, împăcată de-acum cu micul joc al Lizei.

— Dar fiindcă alternativă mea este o seară liniştită acasă…

— Ştiu. Merrill termină fraza: Focul de acasă câtigă întrecerea. Desigur, tu eşti cea care hotărăşti. Făcu o pauză în

speranţa că Liza o va contrazice, apoi oftă resemnată. Niciuna dintre ele ’nu pomenea Anul Nou anterior sau întâlnirea cu partenerul necunoscut pe care Merrill şi soţul său o puseseră la cale pentru Liza. Seara s-a dovedit un dezastru total, şi s-a încheiat cu avertismentul Lizei, dat amândurora, de a nu se mai amesteca în viaţa ei socială – niciodată.

— Ai dreptate, Merrill. Acest An Nou este alegerea mea.

Liza luă posterul şi-l puse în servietă, făcând în agendă o notă referitoare la expresia modelului. După aceea, privi în tihnă platourile pe care Merrill le umpluse cu delicatese din cutiile mari de carton pe care le adusese în magazin.

— Prăjituricile? arată minunat. Te-ai întrecut pe tine din nou.

Merrill zâmbi, acceptând lauda cu aparentă modestie.

— Mă aflu într-o altă etapă experimentală. Praline, plăcintă umplută cu cremă de ciocolată, prăjituri…

Liza dădu din cap.

— Tu fă-le; eu le vând.

Chiar de la începutul parteneriatului lor, cu trei ani în urmă, diviziunea muncii fusese clar stabilită. Liza se ocupa de partea financiară, de promovare, reclamă şi marketing – organizate atent, cu evidenţa fiecărei tranzacţii. Merrill, a cărei creativitate înflorea în bucătărie, era specialistul în ciocolată, gusta, experimenta, gusta din nou, şi crea capodopere.

Au găsit şi locul perfect pentru magazin – un cartier din central oraşului Atlanta, cu restaurante elegante, librării şi anticariate. Magazinul lor era flancat de o florărie şi de un magazin de băuturi. Dat fiind faptul că spaţiul era restrâns – cu un birou minuscul în spate, nu era loc pentru depozitare şi desigur nici pentru producţie – Merrill a creat primele capodopere în bucătăria de la ea de acasă. Dar, după un prim an nesigur, magazinul a

început să ia avânt şi a devenit una dintre primele atracţii ale cartierului care era atât de mândra de farmecul său, iar Merrill a Iransferat producţia de la ea de acasă, într-un spaţiu anume destinat. Acum se gândea să se extindă, dar Liza nu era încă sigură dacă era o idee bună.

Merrill luă ultima pralină – puţin turtită – din cutie.

— Uite, asta chiar e un rebut. Vrei să guşti?

Liza, scutură din cap, o privi pe Merill înfulecând-o. Şi se întrebă, pentru a mia oară, cum reuşea prietena ei să consume cantităţi uriaşe de ciocolată în fiecare zi şi totuşi să-şi păstreze silueta zveltă. Liza făcea gimnastică şi ţinea regim, luptându-se să-şi menţină cele 56 de kilograme bine distribuite pe înălţimea de un metru şaptezeci şi şase, în timp ce Merrill înfuleca trafe ca şi cum acestea n-ar fi conţinut nicio calorie şi îşi păstra o siluetă pe lângă care un model de lux ar fi arătat de două ori pe-atât.

— Metabolismul, murmură Liza. Nu există altă explicaţie.

— Hmm? Merrill îşi lingea degetele lipicioase şi ridică o sprânceană amuzată.

— Mă gândeam ce duo extraordinar suntem. Liza zâmbi, un zâmbet nu foarte obişnuit, care-i lumină faţa, prea adesea foarte serioasă.

— Suntem nemaipomenite, spuse Merrill, cu ochii negri strălucind. Reginele ciocolatei… prinţesele pralinelor. Apoi adăugă într-un suflet: Majestăţi ale spumei de ciocolată!

Liza mormăi şi se lăsă pe spate în scaun, dându-şi părul lung, roşcat, la o parte.

— Bine, spuse Merrill. O să las sloganelepublicitare în seama ta. Dar a fost o asociere bună – de la mâncatul bomboanelor de ciocolată în liceu, la fabricarea lor.

Liza o aprobă. Trecuse multă vreme de când fuseseră colege

la liceu, au rămas prietene după absolvire, s-au mutat împreună la Atlanta şi au rămas mereu în legătură. Fără insistenţele repetate ale lui Merrill, Liza nu şi-ar fi părăsit slujba sigură la firma de marketing pentru a-şi porni propria afacere, dar până la urmă a meritat riscul. „Seducţie Totală” era bkie cotată şi echipa Bradley şi Morgan devenea cunoscută în cercurile de afaceri din Atlanta.

— Dacă suntem atât de grozave, sugeră Merrill, de ce nu ne-am gândi la un alt loc?

Liza deschise agenda din nou, ca şi cum ar fi putut găsi acolo ceva care să-i confirme ezitările.

— Ştiu şi eu, Merrill… Avem nevoie de mai mult spaţiu, dar n-aş fi pregătită să renunţ la locul acesta, spuse cu hotărâre, când jumătate din comercianţii din oraş ar ucide pentru a-l avea. Dar două magazine…

Am putea face asta. Încă un magazin… şi apoi încă unul… şi încă unul!

— Hai să ne oprim la primul „încă unul” deocamdată, spuse Liza cu seriozitate. Se uită pe inventarul din lunile trecute, totul notat cu grijă în agendă. Crezi că am putea produce suficient?

— Sigur. Reţetele rămân la fel, numai că dublez cantităţile. Simplu.

Liza începu să mâzgălească ceva în agendă

— Liza! spuse Merrill cu un ton supărat.

— Încerc doar să văd cum stăm. Cred că putem folosi un procent din profit pentru a Cumpăra echipament. S-ar putea să fie nevoie să angajăm încă o persoană care să lucreze în laborator. În cazul acesta, trebuie să avem în vedere plata salariului. Dacă fiecare dintre noi ar renunţa la o mică parte din venit, timp de câteva luni… Se juca gânditoare cu creionul. Dacă mintea lui Merrill adesea sărea etape, Liza era mai prudentă şi uneori ştia că

prevederea ei o înnebunea pe Merrill. Trebuie să ne mai gândim la asta, să ne consultăm cu contabilul. Poate după primul trimestru, anul viitor… Mai dădu câteva pagini şi mai notă ceva.

— Lasă, nu-i nimic, spuse Merrill suspinând. O să mai vorbim despre asta altă dată. Închide agenda aia, pentru numele lui Dumnezeu, până nu te sonezi! între timp – se uită la ceas – mă duc la laborator să mă joc cu nişte ciocolată albă şi alune. Nu poţi să ştii ce idee îmi vine pentru Ziua îndrăgostiţilor. Îşi încheie haina şi se pregătea să-şi pună mănuşile, mintea ei pendulând între extinderea magazinului şi crearea următoarei capodopere din ciocolată. Ştii la ce mă gândeam? Nu e niciodată prea devreme ca să începi să te pregăteşti pentru… Sau ai ceva şi împotriva Zilei îndrăgostiţilor?

— O, nu, adooor Ziua îndrăgostiţilor, zise Liza lungind cuvântul.

— Adevărat? întrebă Merrill.

— Sigur. E atât de profitabilă!

— Liza Bradley, n-ai niciun pic de romantism. Sigur că ai dreptate în privinţa vânzărilor. Ce bine ar fi dacă fiecare lună ar avea câte o zi de 15 februarie, atunci am putea deschide douăzeci de magazine. Îşi luă geanta şi grămada de cutii goale de carton. Ce-ar fi să închidem mai devreme mâine, pentru că e Ajunul Anului Nou?

— Nu, nu vreau să ratez cumpărătorii întârziaţi. Dar am dat liber angajaţilor.

— Şi tu? întrebă Merrill din uşă.

— Eu sunt la datorie.

— Eşti sigură că nu vrei să te răzgândeşti şi să vii cu noi mâine? mai încercă Merrill o dată.

— Nicio lege a Congresului nu m-ar putea face să merg la o

petrecere de Anul Nou, Merrill, aşa că păstrează-ţi energia pentru mâine seară. Eu o să fiu ghemuită în faţa focului, cu o carte bună, şi o să mă simt grozav.

Merrill plecă. Liza spera să o fi convins pe prietena sa, aşa cum a încercat să se convingă pe sine.

Mackenzie Davidson nu avusese de gând să se afle în Atlanta cu o seară înaintea ajunului Anului Nou, dar iată-l aici, blestemând schimbarea planului care l-a aruncat în ploaia îngheţată în loc să se afle la soare, pe plajă, în insulele Bahamas.

Când l-a sunat pe prietenul său, Chuck Morgan, Mac a sperat să fie invitat la masă. Merrill era o bucătăreasă grozavă, iar o seară petrecută la familia Morgan ar fi aproape – dar nu întocmai – o recompensă pentru ratarea plajei în Bahamas. În cele din urmă s-a autoinvitat şi chiar a trebuit să-l convingă pe Chuck să renunţe la cina într-un bar unde se serveşte sushi. 1

Mac parcă maşina închiriată în faţa casei familiei Morgan din Druid Hills şi cuprinse cu privirea pajiştea întinsă până la uşa principală. În lumina care se revărsa de pe verandă, iarba părea veştejită şi uscată, iar azaleele întunecate şi fusiforme, pe fundalul casei de piatră gri. Îi trecu prin minte o imagine a casei sale din Miami – o clădire răcoroasă, albă, cu un acoperiş de ţiglă roşie, înconjurată de o pajişte verde dai – cel puţin în cazul grădinii. Sale – era iarbă adevărată, cu şiruri de oleandru viu colorate. Miami era o imagine atrăgătoare, irezistibilă, aşa că hotărî ca după cină să plece direct la Miami. Oricât de frumoasă ar fi Atlanta primăvara, iarna nu putea oferi decât frig, umezeală şi o atmosferă cenuşie.

O dată ajuns la Miami, putea să facă săpături ca să obţină un bilet pentru Orange Bowl. Faptul că jocul urma să aibă loc peste numai două zile şi că biletele erau practic toate vândute nu-l demobiliza de loc. De fapt, chiar îl incita. A face rost de bilet era

aproape la fel de incitant ca jocul în sine. Mac opri motorul, îşi puse cheile în buzunar şi ieşi din maşină, gândindu-se că lucrurile nu stăteau chiar aşa de rău. O porni pe alee, netezindu-şi distrat părul şi încheindu-se la jachetă.

Merrill îl întâmpină la uşă.

— Ce te aduce la Atlanta, Mac? Nu că nu m-aş bucura să te văd, adăugă, îmbrăţişându-l şi sărutându-l pe obraz. Dar credeam că eşti în Bahamas, să închei o afacere de milioane, în perioada sărbătorilor. Luându-l de braţ îl conduse în sufrageria spafioasă unde Chuck înteţea focul în cămin.

— Şi închizând cazinourile cu blonda aceea superbă, pe care am cunoscut-o în Miami, adăugă Chuck ridicându-se să-şi întâmpine prietenul.

— Afacerea s-a anulat, iar blonda este bolnavă. Probleme de construcţie şi pneumonie, în ordinea asta.

— Sărăcuţul de tine, singurel chiar când se apropie Anul Nou, îl tachină Merrill, invitându-l să se aşeze pe canapea lângă ea. Eu şi Chuck mergem la cea mai grozavă petrecere.

— Nu, nici măcar nu mă invita, spuse el, întrerupând-o. Dacă lot nu pot să fiu în Bahamas, mă întorc la Miami să mă distrez puţin.

— Chuck, poate din cauza mea nu vrea să vină, spuse Merrill prefăcându-se îmbufnată. Se pare că nu reuşesc să conving pe nimeni să vină cu noi la petrecerea de la Piaza.

— Nu e din cauza ta, Subţirico, o asigură Mac, folosind porecla pentru care de-a lungul anilor au avut exclusivitate Chuck şi el. Dar ajunul Anului Nou petrecut la Peachtree Piaza nu mă prea încântă. Totuşi, într-o seară liniştită ca aceasta, prefer să fiu aici, mai ales pentru că o să găteşti tu şi n-o să trebuiască să mănânc sushi, adăugă făcând o grimasă.

Mac se aşeză pe canapeaua comodă, gândindu-se că ceea ce spusese era adevărat. Era unul dintre puţinele locuri din lume, dintre numeroasele popasuri pe care le făcuse în călătoriile sale în jurul lumii, unde se simţea într-adevăr acasă. Luă băutura pe care i-o întinse Chuck şi ridică paharul ca să toasteze.

— Pentru Subţirica şi Chuck şi pentru finul meu, Andy. Mac se uită împrejur. Dacă ar fi pe aici, în mod sigur aş şti deja, spuse zâmbind. Unde este puştiul meu favorit de cinci ani?

— Este la nişte prieteni, dar se întoarce pe la opt. Pregăteşte-te să-l auzi plângându-se că nu stai mai mult. Spera să vă jucaţi cu trenuleţul electric până dimineaţa. Apropo, acesta a fost marea surpriză a Crăciunului, dar e un cadou prea extravagant, spuse Merrill.

— A fost un an bun, răspunse Mac, şi e minunat să ai cu cine împărţi o bucurie. Investiţiile firmei mele au mers bine – cu excepţia încurcăturii din Bahamas, şi chiar şi asta o să meargă, după ce rezolvăm problemele cu construcţiile. Luând o înghiţitură lungă din minunatul whisky, Mac nu putu să nu arunce un apropo referitor la următoarea afacere pe care avea s-o încheie. M-am întâlnit azi cu un grup, aici, în Atlanta, care se asociază cu mine într-o afacere cu adevărat interesantă…

— Dar nu ai de gând să ne spui şi nouă despre ce este vorba, i-o luă Merrill înainte.

Mac râse.

— Mă cunoşti prea bine, Subţirico. După ce totul este semnat şi parafat, iar proiectul a demarat, o să ştiţi totul. Până atunci, tot ce vă pot spune este că se va întâmpla în America de Sud şi va fi foarte profitabil.

— Sunt sigură că putem scoate mai mult de, la el dacă-l ademenim cu mâncare şi băutură, nu-i aşa, Chuck?

— Sigur că da, mai ales dacă adaugi şi unul dintre deserturile tale care dau dependenţă.

— Ciocolată? întrebă Mac.

— Ai ghicit, prietene, răspunse Chuck.

— Ei, Chuck, spuse Mac, adâncindu-se şi mai mult în canapeaua atât de moale, sper că ştii ce îţi oferă Subţirica – deşteaptă şi frumoasă, şi o gospodină desăvârşită. Nici nu mă mir că arăţi atât de mulţumit, şi aşa de rotunjor!

Faţa rotundă a lui Chuck rămase indiferentă.

— Gândeşte-te numai cât timp şi energie economisesc nefăcând eforturi să mă menţin suplu. Câte ore câştig, în timp ce tu faci sport. Jogging şi tenis…

— Şi squash şi scufundări, interveni Merrill.

Mac nu putu să nu zâmbească Mai avuseseră acest dialog şi în alte dăţi.

— Să nu uităm schiul de performanţă, spuse Chuck, punându-şi o grămadă de brânză pe un biscuit şi umplându-şi gura.

— Şi sărituri cu schiurile, adăugă Mac nonşalant.

— Cum? întrebară deodată soţii Morgan.

— Bineînţeles. Este cel mai incitant sport pe care l-am practicat.

— Şi cel mai periculos, îi aminti Merrill.

Chuck clătină din cap cu tristeţe. Toată nebunia asta cu atletismul de performanţă şi căutarea senzaţiilor tari e un semn de depravare morală.

Mac dădu capul pe spate şi începu să râdă, arătându-şi dinţii albi, care ieşeau în evidenţă pe faţa bronzată.

— Păi nici n-am pretins vreodată altceva, bătrâne.

După ce s-au aşezat la masă, conversaţia a revenit la seara de ajun a Anului Nou.

— Nu-mi place să mă gândesc că ai să fii singur mâine seară, începu Merrill.

— Mac Davidson, singur? Chuck se uită întrebător la soţia sa. Poate doar la duş.

— Şi, uneori, nici atunci, îl contrazise Mac. Totuşi, trebuie să recunosc că aventurile mele cu sexul frumos sunt în mare măsură exagerate.

— Sigur, mai ales de către tine, remarcă Chuck.

Merrill tăcea, jucându-se cu furculiţa în salată, aşteptând ca schimbul de replici dintre cei doi să înceteze, astfel încât să poată lansa întrebarea.

— Chiar nu ai nicio parteneră pentru seara de Anul Nou?

— E perfect adevărat, aprobă Mac, solemn.

— Nici Liza nu are, comentă Merrill, ca din întâmplare. Liza Bradely, partenera mea de afaceri. O ţii minte?

Mac se gândi o clipă.

— Da, sigur. A fost la botezul lui Andy. Roşcata cu picioare superbe. Îmi amintesc o rochie scurtă, deschisă la culoare şi nişte picioare lungi şi sexi. Făcu o pauză înainte să întrebe cu uimire: Oare de ce nu m-am gândit niciodată să-i fac curte?

Chuck îi aduse aminte:

— Pentru că atunci erai preocupat de alpinism. Nu ţii minte? Ai venit cu blonda amazoană şi amândoi urma să mergeţi în Munţii Blue Ridge.

Mac îşi aminti. Blonda dispăruse de mult din viaţa sa, iar alipinismul nu-l mai interesa.

— Oricum, continuă Chuck, lăsând la o parte picioarele superbe, hai să renunţăm la ideea de a-i combina pe Mac şi Liza. Se uită la soţia sa cu atât de multă asprime cât îi permiţea figura de îngeraş bucălat. Nu e cazul să-ţi amintesc faptul că a spus clar

că nu mai doreşte să meargă la întâlniri cu parteneri necunoscuţi şi, în afară de asta, urăşte seara de Anul Nou.

— Şi circul şi paradele, mi-a amintit azi, dar nu mă gândeam la o astfel de întâlnire, cel puţin nu la un aranjament de genul celui în care eu aş telefona şi aş aranja să se întâlnească cu Mac. Mă gândeam la altceva… la ceva mai puţin formal. Îi aruncă o privire lui Mac.

Sclipirea din ochii lui arăta nu numai că înţelesese despre ce era vorba, dar că deja se gândea la următoarea etapă.

— Vrei să spui, o întâlnire întâmplătoare?

Merrill zâmbi.

— Ai putea să treci din întâmplare pe la magazin; ai putea eventual s-o inviţi la cină.

— Nu că aş fi laş sau ceva de genul acesta, dar eşti sigură că nu există vreun iubit musculos, ascuns undeva în umbră? întrebă Mac.

Merrill clătină din cap.

— Liza se află în momentul ăsta între două relaţii. De fapt, nu prea are timp pentru o viaţă intimă. Mă tem că latura ei romantică este copleşită de cea pragmatică.

— Sună interesant, se gândi Mac. O adevărată provocare.

Chuck, care ascultase în linişte, mormăi:

— Credeam că pleci astă-seară. Credeam că vrei să petreci Anul Nou la Miami.

— Asta a fost înainte să vorbim despre Liza.

Chuck clătină din cap.

— Nici vorbă, spuse hotărât. N-o să-i întindem Lizei o cursă.

Merrill întoarse capul cu bucle negre către soţul ei.

— Chuck, ştii. Foarte bine că nu i-aş face niciodată rău Lizei.

— Ştie asta, Subţirico. Cred că Chuck se teme puţin de reacţia

doamnei, interveni Mac.

— Ai perfectă dreptate, răspunse Chuck. M-ar omorî dacă ar şti că sunt implicat în aranjamentul ăsta, mai ales după ce s-a întâmplat data trecută.

— Chuck, insistă Merrill. Hai să privim lucrurile în mod logic. N-are niciun rost ca Liza şi Mac să fie amândoi singuri în noaptea de Anul Nou, nu-i aşa?

Chuck îşi încrucişa braţele deasupra abdomenului rotunjor, se lăsă pe spate în scaun şi refuză să-i răspundă la întrebare.

— Ştiu prea bine ce faci, Subţirico: te amesteci unde nu-ţi fierbe oala; şi, bineînţeles, Mac face un lucru care îl defineşte. Nu poate trăi dacă nu răspunde unei provocări. Dar Liza e o fată foarte isteaţă şi ştie cum să se apere. Fac pariu că n-o să reuşeşti, Mac.

Mac observă că prietenul său ar fi vrut să-şi înghită vorba, dar era prea târziu. Cuvântul pariu era exact ceea ce Mac dorea să audă. Fie că era vorba de afaceri, fie că o făcea numai pentru amuzament, Mac nu refuza niciodată o provocare, niciodată nu ignora o situaţie incitantă, şi absolut niciodată nu refuza un pariu. Perspectiva întoarcerii la Miami i-a dispărut din minte.

— Şi care este miza, bătrâne? Puse jos furculiţa şi privi provocator către Chuck care, fără să vrea, pusese în mişcare maşinăria.

— Miza? Cine a spus… începu Chuck.

— Îmi pare rău, amice, dar pariu s-a făcut, şi a fost acceptat. Acum trebuie să stabilim miza. Mac aştepta.

Chuch oftă.

— Bine, spuse, două bilete la meciurile Hawks – Celtics, dacă nu o convingi pe frumoasa Liza cu picioare sexi să ia masa cu tine în noaptea de Anul Nou.

Mac clătină din cap.

— Nu te-cunosc, Chuck. E un premiu prea banal pentru o încercare de asemenea amploare. Nu, mai bine stabilesc eu miza. Se gândi puţin, apoi pocni din degete.

— Ştiu ce facem!

— Sper să fie ceva ca lumea, spuse Chuck, umplând paharele cu vin.

— Chiar este. Un alt fel de pariu. Dat fiind faptul că această mică aventură a fost pusă la cale de Merrill şi de mine, ea va primi beneficiul când am să câştig. Desigur, eu mă aleg cu fata, aşa că totul este corect.

— Şi în ce va consta? întrebă Merrill.

— Ce-ai zice de un weekend de vis – într-un loc în care ai vrut dintotdeauna să mergi, dar n-ai putut niciodată să-l convingi pe soţul tău cel grăsuţ să te ducă. O să găsesc o bonă pentru Andy, şi bineînţeles, poţi să-l iei şi pe Chuck.

— Îmi place la nebunie, oftă încântată Merrill.

— Şi dacă pierzi? interveni Chuck.

— În situaţia improbabilă – nu, imposibilă – că nu reuşesc, continuă Mac, nebăgându-l în seamă pe Chuck, soţul tău va alege un weekend, iar tu va trebui să mergi cu el, Subţirico.

— Splendid, spuse Chuck, pe deplin mulţumit. Cred că afacerile îţi merg de minune.

— Tu ai zis-o, prietene. Acum, Subţirico, unde vrei să mergi? Locul visurilor tale.

— Birmingham.

— Anglia, aprobă Mac, dând din cap.

— Nu, fraierule, Alabama. Acolo locuieşte o doamnă care încă mai ştie să glazureze manual bomboanele de ciocolată. Este o artă pe cale de dispariţie.

— Of, Subţirico, ce Dumnezeu! o alintă el. E prea aproape de

casă. Operaţia asta nu se face manual şi în Elveţia sau în Franţa?

— De fapt, mai există un astfel de cofetar şi în San Francisco. Şi apoi, n-am fost niciodată în California.

— S-a făcut, spuse Mac mulţumit.

— Doamne, Dumnezeule! se văită Chuck. Şi trebuie să merg şi eu, şi probabil voi sfârşi prin a mânca toate bomboanele glazurate manual. Se uită la Mac ridicând sprânceana. Bun, şi cu mine cum rămâne?

— Spune tu, îl invită Mac. Unde ţi-ai dori să mergi?

Chuck se gândi un răstimp înainte de a răspunde entuziasmat:

— Ştii croazierele acelea în care pasagerii joacă rolul echipajului! Dintotdeauna m-am visat un lup de mare.

Merrill dădu ochii peste cap exasperată.

— Cu minunata mea soţie alături, adăugă Chuck.

Acum era rândul lui Merrill să ofteze.

— Atunci n-ai decât să speri că farmecul lui Mac o să aibă efect când va încerca s-o convingă pe neînduplecata Liza să petreacă seara cu el. Altfel, vom petrece un weekend minunat pe apele sărate ale oceanului.

— Ai făcut o alegere extrem de bună, Chuck. Pentru tine, e chiar o aventură. Totuşi eu aş cumpăra încă o vestă de salvare, spuse Mac zâmbind maliţios în timp ce ducea paharul de vin la gură.

— N-ai decât să jubilezi cât vrei, Mac, Liza nu se va prinde în joc. Îţi garantez. Şi, apropo, Liza cu ce se alege din toată povestea asta?

— Dar e foarte simplu, amice. Eu voi fi premiul pe care-l primeşte.

Când puţin mai târziu a sosit Andy, seara s-a transformat în

haos şi şine de trenuleţ, Mac făcând pe conducătorul trenului, până când băiatul a adormit lângă macaz şi a fost dus la culcare în braţe, de un naş grijuliu.

Apoi adulţii au revenit la locurile lor – Mac în locul său preferat de pe canapea – cu pahare de coniac în mână. Dar, din vorbele lui Merrill şi din expresia îngrijorată de pe figura ei, Mac şi-a dat seama că simţea o oarecare nelinişte în legătură cu situaţia la crearea căreia contribuise.

— Mă întreb dacă nu e o greşeală… spuse aproape ca pentru sine.

— Dumnezeule, în niciun caz, e cel mai bun coniac pe care-l avem şi este exact ce ne trebuie după două ore de joacă cu trenuleţul electric, răspunse Chuck.

Mac şi Merrill izbucniră în râs.

— Chuck, trezeşte-te, îl invită Mac. Subţirica se referea la Liza.

— A, da, spuse Chuck, cred că e din cauza coniacului. Păi, chiar nu te învinuiesc pentru că îţi faci probleme, Subţirico. Ai de ce să fii îngrijorată.

— Te rog să joci cinstit, Mac, îi atrase atenţia Merrill. Liza e o persoană foarte deosebită, iar tu poţi fi uneori un… un derbedeu, spuse, în lipsa unei definiţii mai bune.

Mac zâmbi şi încercă să-i înlăture temerile.

— O invit doar la masă. Nu-i mare lucru. Şi, te asigur, se va simţi bine, în ciuda seriozităţii sale exagerate, spuse el, cu încredere totală.

Liza era singură în magazin. Nu intrase niciun client, de mai bine de o oră, deşi la florăria de alături vânzările erau în toi, iar pentru magazinul de băuturi era cea mai profitabilă zi a anului. În mod evident, ciocolata nu era cadoul preferat pentru Anul Nou,

gândi Liza, în timp ce privea clienţii intrând şi ieşind din magazinele din dreapta şi stânga, îndreptându-se veseli către parcare, cu preţioasele lor pachete. Liza murmură câteva cuvinte despre cât de fraieri erau cu toţii şi se întoarse în biroul ei.

Auzi clopoţelul de la intrare chiar când se gândea să închidă, deşi nu era nici cinci şi jumătate. Întorcându-se în magazin, avu impresia că îl recunoaşte pe bărbatul care stătea în faţa tejghelei. Se gândi că i se pare, că era din cauza oboselii. Clientul făcu un pas şi ieşi din conul de lumină. Liza observă doar că era înalt şi brunet, când farurile unei maşini care întorcea în faţa magazinului lumină magazinul şi faţa acestuia.

Părul îi era tuns perfect. Avea un corp suplu şi musculos, iar hainele, evident făcute la comandă, scumpe. I se păru că are ochii verzi, dar se putea să fie doar efectul luminii.

Liza îşi dădu seama că nu se mişcase din uşa biroului, fixându-l. Se grăbi către tejghea ca să-l întâmpine.

— Ei, până la urmă a venit, totuşi, cineva, spuse el zâmbind. Tocmai mă gândeam să jefuiesc magazinul.

— S-ar fi putut să fie greu să găseşti un tăinuitor pentru cincizeci de kilograme de ciocolată.

Râse. Fata asta avea simţul umorului. Avea să fie plăcut, se gândi Mac.

— Dar câteva kilograme n-ar fi o problemă. Vă rog să mi le ambalaţi într-o cutie frumoasă. Sunt pentru mama mea. Îşi afişă zâmbetul cuceritor.

— E ziua ei de naştere? Liza îi observă ochii verzi. Chiar erau verzi, culoarea jadului, în contrast cu faţa bronzată.

— Nu, nu e nicio ocazie specială. Vreau doar să-i ofer ceva şi să o văd.

Liza făcu un efort ca să nu se mai uite ţintă la el, dar nu era

uşor. Adusese în magazin o undă a ceva ce nu putea descrie, ci numai intui. O senzaţie de deschidere, de hotărâre. Şi obţinuse efectul cu o uşurinţă naturală. Chiar şi în acest moment, se sprijinea de tejghea, cu haina aruncată pe un umăr, şi faţa întoarsă, pentru a o privi.

— Avem nişte bomboane minunate, cu cremă de zmeură, spuse Liza repede, pentru a rupe vraja nedefinită care o învăluise. Sunt foarte potrivite pentru a fi oferite mamei.

— Aş prefera ceva mai deosebit. Arătă spre o bombonieră de sticlă din vitrină. Cât costă bomboanele acelea?

— Da, sunt într-adevăr deosebite, spuse Liza. Sunt scumpe însă. Costă douăzeci şi cinci de dolari cinci sute de grame.

— Daţi-mi, vă rog, un kilogram… nu, unul şi jumătate, spuse el.

Liza ieşi din spatele tejghelei şi se îndreptă către vitrină. După ce trecu de el. Mac se întoarse pentru a o privi. Acestea erau picioarele pe care şi le amintea. Cu glezne fine, aproape atât de subţiri încât le-ar fi putut cuprinde cu o mână: gamba se arcuia uşor, lăsând să se întrevadă conturul muşchilor. Nişte picioare lungi şi sexi, strânse în ciorapi fini de mătase. Purta tocuri înalte, ceea ce îi plăcu, şi o fustă până sub genunchi, ceea ce era un ghinion.

Deodată Mac simţi o dorinţă inexplicabilă de a explora nu numai aceste picioare superbe, dar şi restul – acele şolduri, pe care abia dacă şi le putea imagina sub fusta asta blestemată, mijlocul, pe care îl bănuia zvelt, având în vedere restul trupului; şi sânii – bluza îi era suficient de decoltată pentru a putea oferi o scurtă imagine provocatoare a formelor.

Întoarsă în spatele tejghelei, Liza începu să scrie chitanţa. Mac scoase cartea de credit şi i-o întinse.

— Probabil nu-ţi aminteşti de mine, spuse degajat. Ne-am întâlnit acum câţiva ani, la familia Morgan.

Liza îl privi, pe faţă citindu-i-se concentrarea.

— Sunt Mac Davidson, o ajută el. Naşul lui Andy. Mi-am amintit… ochii tăi. Îi privi ochii şi observă că sunt extraordinari, de un gri deschis, cu un contur gri mai închis, aproape negru, iar în centru, o splendidă floare exotică. Erau ochi misterioşi, indescifrabili, în care un bărbat se putea pierde dacă nu era foarte atent.

Faţa Lizei se deschise într-un zâmbet larg, cu atât mai fermecător cu cât era neaşteptat.

— Desigur, spuse. Mi s-a părut că te recunosc… îl privi din nou, şi îşi aminti dintr-odată totul… botezul, bărbatul splendid de care soţii Morgan vorbeau atât de des, şi frumoasa femeie care îl însoţea. Îţi petreci Anul Nou cu Merrill şi Chuck? întrebă ea, cum era de aşteptat.

Mac semnă chitanţa pe care i-o întinsese şi îşi puse cartea de credit înapoi, în portofel.

— M-au invitat să merg cu ei, dar am refuzat. Nu mă prea dau în vânt după petrecerile astea supradimensionate.

Liza aprobă din cap cu seriozitate.

— Atâta gălăgie şi muzică dată la maximum, şi strigăte…

— Exact. Festivităţile astea false mi se par foarte deprimante.

Chiar în timp ce vorbea, Mac simţi o împunsătură de părere de rău, gândindu-se la seara de Anul Nou de la Cazinoul Paradise Island, pe care o rata, la orchestra care cânta colinde, la baloanele care cădeau în cascadă din tavan, la hoardele de invitaţi îmbrăcaţi elegant şi decişi să se distreze nebuneşte. Ei, nu-i nimic, se gândi, să ne întoarcem la treburi serioase.

— Ţie nu ţi se par deprimante? întrebă.

— Cât se poate de deprimante, aprobă Liza.

— Probabil că o să iau masa singur astă-seară şi o să citesc ceva sau o să mă uit la televizor. Mac îşi dădu seama, chiar înainte de a termina fraza, că exagera puţin. Tu ce faci astă-seară, Liza? întrebă repede, ca să nu-i dea timp să se gândească la ce spusese despre privitul la televizor. Cred că ai planuri mari, nu-i aşa?

Ochii Lizei se îngustaseră a neîncredere, în momentul în care Mac supralicitase scena serii retrase. Bărbatul care se afla în faţa ei, cu jacheta scumpă sport, cu tunsoarea de patruzeci de dolari, nu era genul care să stea singur în seara de Anul Nou, uitându-se la televizor.

— Nu chiar, planurile mele sunt oarecum asemănătoare cu ale tale, spuse cu intenţie, privindu-l în timp ce vorbea. O seară liniştită, în faţa televizorului.

El dădu din cap, întrebându-se dacă îl ia peste picior.

— Bănuiesc că nu te-ar interesa să iei masa cu mine?

Se aşteptase la ceva de genul acesta.

— Nu, spuse ea apăsat. Nu prea cred.

— Nici dacă va fi ceva nepretenţios, discret?

În momentul acela Liza făcu un lucru care nu-i stătea în fire. S-a gândit un moment la propunerea care i se făcuse. Indiferent din ce motiv venise la magazin şi cumpărase bomboanele, era ajunul Anului Nou şi era singur, şi la fel şi ea. În timp ce se gândea, Mac continuă ofensiva.

— Nu se poate spune că sunt un necunoscut pentru tine, insistă. Îi privi ochii, ştiind că aceştia se luminau atunci când zâmbea. Simţi deodată dorinţa de a-i vedea zâmbetul. Dacă stăm să ne gândim, tu eşti naşa lui Andy, iar eu sunt naşul lui. Suntem aproape rude.

Zâmbetul aşteptat veni şi meritase efortul.

— Ce zici de cină? insistă el. Fără animatori, fără aglomeraţie…

— Fără pălărioare nostime? întrebă Liza.

— Fără niciun fel de pălărioare.

— Ştiu şi eu… Liza privi peste umărul lui Mac, nehotărâtă.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş propune să ne îmbrăcăm în blue jeans şi pantofi sport şi nici să nu pomenim de faptul că este Anul Nou?

Îl privi, şi încă o dată, Mac fu răsplătit cu zâmbetul ei incomparabil.

— Sigur, spuse ea, dintr-un motiv pe care nu va putea niciodată să-l explice. De ce nu? Cred că ar putea fi amuzant.

CAPITOLUL II

Liza notă întâlnirea cu grijă în agendă şi apoi se întrebă de ce a trebuit s-o facă. Era puţin probabil să uite, dat fiind faptul că urma să aibă loc în mai puţin de o oră. Obişnuinţa, se gândi, punând agenda în geanta uriaşă. Aşa era ea, îşi nota totul, făcea liste, planuri. Tot ceea ce planificase vreodată se găsea scris în agendă, inclusiv această ultimă, necaracteristică aventură – cina cu Mac Davidson, în singura seară din an când jurase să stea acasă.

Stinse luminile, încuie magazinul, şi se îndreptă în grabă către apartamentul său din Rosedale, ca şi cum graba picioarelor putea în oarecare măsură anula inevitabilul, permiţându-i astfel să-l ignore.

Când ajunse acasă şi începu să se schimbe pentru seara care urma, încetini puţin ritmul, ca să se poată gândi serios la ceea ce făcuse. Mac Davidson nu era ceea ce s-ar putea numi un străin, dat fiind faptul că el şi soţii Morgan erau prieteni. Evident, nu risca nimic petrecându-şi seara cu el; în mod cert nu era un nebun, sau un criminal, un evadat, şi probabil nici nu lucra sub acoperire şi nu

era un travestit. Dar…

Stătea în chiloţi şi sutien, gata să-şi îmbrace jeanşii, gândindu-se că nouăzeci şi nouă la sută dintre bărbaţi se încadrau în această aşa-zisă categorie de normalitate. Sigur că nu era vorba numai de normalitate.

Liza îşi aminti ultimele dăţi când ieşise cu bărbaţi pe care nu-i cunoştea. Unul dintre ei fusese ofiţerul de credite, care se ocupa de contul magazinului la banca lor. O invitase la cină şi-i propusese imediat să locuiască împreună – el păstrându-şi, bineînţeles, libertatea de a se vedea şi cu alte femei. Dar nici chiar el nu se putea compara cu partenerul pe care i-l alesese

Merrill, care era chinuit de o serie întreagă de alergii ciudate, şi-şi petrecuse seara cu Liza descriindu-i acesteia sursa fiecăreia dintre ele. Unele dintre acestea, îi spusese Liza cu uşurare, când o condusese cu maşina acasă, se aflau şi în apartamentul ei – o canapea plină de perne de puf şi o mulţime de ghivece cu begonii. Liza îşi scoase blugii pe care îi trăsese numai pe jumătate şi se aşeză pe marginea patului. La fel ca şi în cazul lui Mac, ceilalţi doi parteneri de întâlnire păruseră deştepţi, plăcuţi şi în mod sigur normali – la prima vedere. De atunci, motto-ul său fusese „Să nu ieşi niciodată cu bărbaţi pe care nu-i cunoşti”. Şi l-a respectat cu hotărâre. Desigur, nici experienţele cu bărbaţii care nu-i erau străini nu fuseseră cu mult mai fericite, recunoscu Liza.

Iar acum, eră pe punctul de a face un lucru pe care jurase să nu-l mai repete, dar, într-un fel, nu credea că va fi o repetare a experienţelor anterioare; simţea, oarecum, că Mac Davidson era genul de bărbat alături de care se putea întâmpla orice. Gândul acesta o făcuse să-şi scoată blugii şi să se aşeze pe marginea patului. Se putea întâmpla orice. Cuprinsă aproape de panică, Liza se hotărî să anuleze întâlnirea.

Dar cum? Nu putea să-l sune, pentru că nu ştia la ce hotel stă, şi nu putea să afle de la soţii Morgan, pentru că aceştia plecaseră deja la petrecere. Ar fi putut să se ducă la un film şi să nu fie acasă când venea s-o ia, se gândi Liza, şi apoi îşi dădu seama că ar fost ridicol. Era o femeie în toată firea; acceptase o invitaţie, iar acum trebuia să facă un efort ca să iasă totul. Bine, bazându-se pe judecata sa.

Nu avea cum să fie mai neinteresant decât celelalte două eşecuri, şi, în mod sigur, arăta mai bine. Până la urmă, nu se putea întâmpla nimic. Ieşit din comun în decursul a câteva ore petrecute într-un restaurant din Atlanta.

Resemnată, Liza se ridică, îşi trase din nou blugii şi îşi puse o pereche de pantofi sport. Apoi îşi puse un bluzon în dungi, un pulover turcoaz, şi îşi perie părul lung. Îşi scutură capul, văzu că stricase ce făcuse cu peria, şi ridică din umeri. Mac spusese că nu va fi o petrecere cu etichetă. Stând în faţa dulapului, alese o jachetă tricotată albastră, cu buzunare mari. Peste bluzon şi pulover, îi va ţine cald. Tocmai trăsese fermoarul jachetei, când auzi soneria.

Era îmbrăcat la fel de lipsit de etichetă ca şi Liza – iar ceea ce îşi amintea ea despre felul cum arăta nu era deloc exagerat, îmbrăcat cu o pereche de blugi uzaţi care i se mulau pe şolduri ca şi cum ar fi fost croiţi pentru el, şi o vestă peste cămaşa în carouri, care-i scotea în evidenţă torsul şi umerii, arăta chiar mai bine decât îşi amintea Liz. De aceea îşi controlă reacţia şi speră că trecuse neobservată.

Se sprijinea de cadrul uşii, cu un zâmbet ştrengăresc pe faţă.

— Am uitat să-mi iau tenişii. Ridică un picior. În condiţiile astea, mai eşti de acord să cinăm împreună? Era încălţat cu cizme de cowboy.

Liza se relaxă. Aşa cum promisese el, avea să fie o seară relaxantă.

— De fapt, continuă Mac, ăştia sunt pantofii mei de dans. Ce-ar fi să mergem totuşi la o petrecere dansantă de Anul Nou?

— Imposibil, îl contrazise Liza. Dispoziţia lui era molipsitoare. Ţi-am urmat recomandările şi m-am încălţat cu pantofi sport.

— Bine. Hai atunci să ne petrecem seara aşa cum am stabilit.

Luându-l de braţ şi zâmbindu-i în timp ce ieşeau în noaptea îngheţată, Liza avu sentimentul clar că urma să fie distractiv.

Şi Mac simţea acelaşi lucru. O privi şi se bucură că Merril şi Chuck îl conduseseră la Liza Bradley, al cărei zâmbet îi lumina faţa ca o rază de soare pe suprafaţa netedă a unei întinderi de zăpadă, cald şi reconfortant. Ochii ei erau mai mari şi mai expresivi decât i se păruseră când s-au întâlnit la magazin, iar gura era mai fragedă, mai vulnerabilă. Genul ei de figură trebuia studiat cu atenţie, pentru că la fiecare privire, aflai mai multe despre ea. Lui Mac îi plăcea acest lucru. Da, aştepta seara cu nerăbdare, şi simţea că Liza gândea acelaşi lucru.

Sub felinar, în noaptea limpede, rece, Liza îi zâmbi din nou, înainte de a intra în maşină, iar el clătină din cap, de data asta exprimându-şi cu voce tare gândurile.

— Ai un zâmbet grozav, doamnă, spuse. Pentru zâmbetul ăsta mentă să ratezi toate petrecerile din oraş.

În timp ce mi-au spre nord în maşina închiriată a lui Mac, pe Liza o învinse curiozitatea, şi întrebă unde mergeau.

Răspunsul lui fu evaziv, dar interesant.

— Într-un loc unde nu contează cum eşti îmbrăcat. Un loc nepretenţios, neaglomerat, fără festivităţi în cinstea Anului Nou.

Liza se rezemă de spătarul scaunului.

— Sună perfect, spuse, chiar dacă pare aproape imposibil.

— Ai puţină răbdare şi ai să te convingi. Zece minute mai târziu, opreau într-o parcare la aeroportul Peachtree-Dekalb.

— Luăm masa la bufetul aeroportului? întrebă Liza în glumă dar cu oarecare îngrijorare. O senzaţie de strângere a stomacului o avertiză că n-o să-i placă ce se va întâmpla.

— Nu, nu, spuse el.

Încercă din nou, cu ezitare:

— Un picnic pe pista de decolare?

— Nu, nu. Mac opri motorul şi o privi. M-am gândit că ţi-ar face plăcere să iei cina cu mine, în munţii din nordul Georgiei.

Liza începu să clatine din cap, când înţelese cum îşi propusese Mac să ajungă acolo.

— O, nu, spuse. O, nu!

— Ai ghicit. Mergem cu avionul.

Liza spunea întruna „O, nu".

— Ai încredere în mine, Liza. Am licenţă de pilot. Pentru toate tipurile de avion, de la cele cu un singur motor, până la cele cu reacţie. Eşti în siguranţă cu mine.

Ochii gri ai Lizei deveneau din ce în ce mai mari.

— N-o să dai înapoi tocmai acum, nu-i aşa? Uite. Mac se aplecă şi-i deschise portiera. E o noapte ideală; nu-i niciun nor. Avionul este verificat, iar eu sunt un pilot foarte bun. Ce poţi dori mai mult? Şi nu mai spune încă o dată, „O, nu".

— O… începu ea, iar apoi încercă să explice: Avioanele particulare sunt atât de… mici. Parcă ireale, adăugă repede.

— Sunt de fapt foarte reale. Iar zborul în avionul meu este o experienţă care îţi va face plăcere, dacă îţi oferi această şansă.

Liza era încă speriată, şi ochii îi erau la fel de mari ca înainte.

— Mi-am promis o dată să nu zbor niciodată cu ceva mai mic decât un avion comercial, ceea ce îmi dă oarecare emoţii.

— Liza, spuse Mac, luându-i mâna, tu nu-ţi încâlci niciodată promisiunile?

Nu putu să nu zâmbească, pentru că încălcase una chiar acum, dat fiind că jurase să nu iasă cu un bărbat necunoscut.

Mac o strânse şi mai tare de mână. Strânsoarea lui era caldă şi sigură, dar nu ajuta prea mult.

— Dacă ţi-e într-adevăr teamă de zbor, putem face doar un tur pe autostradă, unde şansele de a avea un accident sunt mult mai mari.

— Ştiu, recunoscu ea. Am auzit toate statisticile, şi cu toate acestea nu pot să mă hotărăsc să zbor. Poate dacă m-ai fi prevenit… dar asta a venit ca o surpriză totală.

— N-a fost premeditată – cel puţin, nu atunci când te-am invitat la cină. Abia când mă îndreptam către hotel m-am gândit cât de liniştită şi plăcută ar fi o cină de Anul Nou, la munte. Şi cum avionul meu se afla aici… Totuşi, cred că ai dreptate. A fost o idee nebunească.

— Da, aşa e. Hai să ne întoarcem în oraş, răspunse Liza.

— Bine. Îi eliberă mâna şi porni motorul.

— Stai puţin, spuse ea cu un impuls de Curaj, urmat imediat de revenirea temerii. Ce se întâmplă dacă cobor şi, când ajung în faţa avionului, nu mă pot hotărî să urc?

— Te ajut eu.

— Şi dacă am rău de avion?

— Hmm, nu-ţi poate fi rău. Nu într-o noapte ca asta.

— Nu mă cunoşti.

Mac râse.

— Îţi promit un zbor lin, fără evenimente. Nimic altceva decât cerul şi stelele.

Liza privi cerul. Era plin de stele care străluceau parcă pe un

fond de catifea neagră.

— Totuşi, nu e catifea, îşi spuse cu voce tare.

— O să ţi se pară că e, o dată ajunsă acolo, sus.

— Bine, spuse Liza brusc şi apăsat, în timp ce cobora din maşină. E o idee cu totul minunată – să cinezi în munţi, de Anul Nou. Până la urmă, încercă să se autoconvingă, dacă tot ieşea cu o persoană care-i era practic complet străină, n-o mai împiedica nimic să aibă o adevărată aventură. Unde merge mia, merge şi suta, se gândi, ieşind din maşină şi punând picioarele pe pământ. Haide, Mac. Sunt gata să înfrunt albastrul infinit.

Mac, privind-o cu admiraţie, n-a mai stat să pună întrebări, ci a înşfăcat pachetul din spatele maşinii, a luat-o de mână şi au pornit către avion. Ţinea pasul cu el, şi încerca să nu se gândească în ce se băgase.

Nu era aşa rău cum îşi imaginase Liza. „Dar nu e tocmai ceea ce aş numi eu distracţie, îi spuse lui Mac, în timp ce avionul se ridica în noapte iar apoi el îl aduse la orizontală. Liza ţinea încă ochii închişi şi, deşi nu-i mai tremurau genunchii şi începuse să-şi simtă din nou picioarele, tot se mai ţinea de braţele scaunului şi încerca să ignore zgomotul motorului.

— N-aş putea să mă uit în jos. Chiar şi blocurile înalte îmi dau ameţeli.

— Noaptea, când nu vezi pământul, e altceva, o asigură el, dar fără să mai insiste.

În cele din urmă, Liza deschise un ochi, apoi pe celălalt şi, după numai câteva minute de la decolare, începu să se relaxeze. Când se apropiau de aterizare, Liza deja începuse să aprecieze plăcerea zborului, şi emoţia de a se şti suspendată în noaptea întunecată, luminată de stele.

Au aterizat lin, iar ochii Lizei au rămas larg deschişi, cât timp

au rulat pe singura pistă a micului aeroport. Era mai frig în munţi, iar stelele păreau mai strălucitoare, luna mai maiestuoasă, printre xoroanele pinilor.

— Bun-venit la Clayburn, spuse Mac, explicând imediat: Şi, nu, nu vom lua cina nici în acest aeroport. Am o maşină aici. Vino.

Câteva minute mai târziu se aflau în jeepul care, îi spuse el, aparţinea firmei.

— Avem investiţii în terenuri în zona din jurul lacului, şi călătoresc periodic cu avionul până aici, în interes de serviciu. La Clayburn nu prea ai de unde închiria o maşină, aşa că mi-am asigurat transportul propriu: Merge pe orice fel de vreme. Pentru a-i demonstra, porni maşina şi ieşi în şosea.

Privirea Lizei deveni mirată, ca şi cum s-ar fi întrebat ce l-a determinat pe Mac să vină cu avionul până într-un un orăşel de munte pentru a lua cina, când erau atâtea restaurante bune în Atlanta.

El răspunse întrebării ei nerostite:

— Gât priveşte cina – ai să ştii totul, în mai puţin de cincisprezece minute. Trebuie doar să mai ai puţină răbdare.

— Asta e una dintre calităţile mele, răspunse Liza.

Mac râse.

— Nu mă surprinde să aud lucrul acesta. Asta-seară ai dovedit răbdare din plin – în situaţii extrem de neobişnuite. Eşti de bază, şi un partener de zbor neînfricat. Privirea lui exprima aprobarea.

Liza nu răspunse. Puse curajul pe seama faptului că Mac Davidson era în mod evident un magician, sau poate înnebunise ea de tot. În primul rând, faptul că acceptase întâlnirea cu el fusese un impuls care nu o caracteriza, zborul cu avionul lui era un lucru de-a dreptul ridicol. Şi, cu toate acestea, le făcuse pe amândouă. Aşa că, dacă el nu era un magician, atunci ea era bună de internat

la balamuc, cu atât mai mult cu cât rula pe un drum de munte, alături de un bărbat pe care-l cunoştea de mai puţin de trei ore. Desigur, îşi reaminti, putea spune dă sunt cinci ani, dacă punea la socoteală întâlnirea lor la biserică, atunci când fusese botezul lui Andy. Dar nici aceasta nu era o explicaţie suficient de bună. Liza Bradley nu era genul de om care să se suie într-un avion particular – chiar alături de un prieten de o viaţă.

Un lucru era sigur, totuşi. I-a făcut plăcere. Acum, mergând cu maşina printre dealuri alături de Mac, necunoscând destinaţia şi, recunoscu, nepăsându-i care urma să fie, Liza se simţea minunat, în mod absolut surprinzător. Simţi un impuls de a se întoarce şi a-l studia pe omul care, în mod clar, o fascinase chiar din momentul în care intrase în magazin în după-amiaza aceea. Faţa lui avea trăsături pronunţate dar, în loc să se întoarcă şi să-l privească, încercă să-şi imagineze fruntea înaltă, nasul drept, buzele ca cizelate. Ochii minţii s-au oprit aici, la nivelul gurii, pe care şi-o amintea foarte frumoasă, cu buza de jos puţin mai plină, cu o umbră de gropiţă în fiecare colţ.

Liza întoarse capul o fracţiune de secundă, pentru a vedea dacă a avut dreptate şi fu încântată să descopere exact faţa pe care şi-o imaginase. Întoarse repede privirea către noaptea întunecată din spatele geamului, jenată de romantismul vizibil al privirii sale. Era intrigată de Mac Davidson – un alt lucru care i se întâmpla Lizei pentru prima dată, pentru că nu avusese până acum obiceiul de a studia atât de atent trăsăturile unui bărbat. Merrill ar fi fost mai nimerită să guste un astfel de moment romantic, dar Liza era sigură că nu-i va povesti cum şi-a petrecut seara.

Mac ieşi din drumul principal, intră pe o alee şi opri maşina cu un scrâşnet de pneuri pe pietriş. În faţa lor, printre pini, se vedea silueta unei cabane de lemn.

— Iată. Am ajuns, spuse el. Chez Mac.

— Locuieşti într-un restaurant? întrebă ea, amuzată deja, intrând în jocul lui şi simţindu-se bine.

— Hai să spunem că în seara asta este un restaurant – şi locuiesc aici rareori, numai când pot să fug câte o zi. De fapt, am construit cabana ca pe un sanctuar în care mă izolez de lumea reală – şi de seara de Anul Nou. Hai să mergem, o îndemnă. Mor de foame. Scoase bagajul din spatele maşinii şi ocoli pentru a deschide portiera Lizei.

Mergea alături de el către cabană, gândindu-se că nu o va mai surprinde nimic din ce avea să-i mai ofere seara. Mac scoase cheia, deschise uşa, aprinse câteva lumini şi apoi dispăru.

— Mă bucur să-ţi aduc la cunoştinţă faptul că ţevile nu sunt îngheţate, aşa că vom avea apă, şi, dacă mai ai puţină răbdare, vom avea chiar şi un foc. Se aplecă în faţa căminului de piatră, aprinse cu chibritul hârtia şi surcelele şi începu să se ocupe de foc, în timp ce Liza se uita de jur-împrejur. Se aflau într-o cameră mare, rustică, cu un tavan înălţându-se ca cel al unei catedrale. La etaj, pe ambele părţi, se aflau dormitoare mansardate – camere mari, cu paturi cu pilote de puf, acoperite cu cuverturi colorate. La parter erau două camere cu uşile date de perete, iar în faţa lor, o alta, cu uşa închisă.

— Bucătăria şi baia se află la capătul culoarului, spuse Mac, observându-i privirea şi dorind să-i vină în ajutor. Uşa încuiată de pe partea cealaltă este dormitorul meu. Nu avea rost să mai fac foc acolo, astă-seară. Ei, m-am gândit să mâncăm în faţa focului. Sau preferi ceva mai civilizat – arătă spre o masă lungă, lipită de peretele din faţă – şi să folosim sufrageria?

Liza se ghemui confortabil pe canapeaua generoasă din faţa focului, aranjă câteva perne colorate în jurul ei şi îşi întinse

picioarele.

— Hai să facem un picnic. Apoi, puse întrebarea de bază: Cine găteşte?

— Credeam că n-o să mai întrebi. Mac începu să deschidă cutia de care avusese atâta grijă în timpul călătoriei. N-ai simţit aroma discretă a celor mai deosebite delicatese din Atlanta?

Liza râse.

— Chiar n-am simţit nimic. Eram probabil prea preocupată să supravieţuiesc.

Mac începu să deschidă ambalajele.

— Raţă friptă! strigă ca la licitaţie, scoţând o bucată de carne şi oferindu-i-o Lizei. Ea gustă puţin şi dădu ochii peste cap de plăcere. Anghinare cu sos de vinegretă, declară în continuare, tăind o bucată din anghinare. De data asta, Liza s-a aplecat către el, iar Mac îi dădu o bucăţică din care picura sosul. Întinse mâna să ia. Un şerveţel, dar Mac i-o luă înainte şi îi şterse uşor colţurile gurii.

O clipă după aceea, continuă s-o privească, fără o vorbă. Liza simţea intensitatea privirii lui în întreg corpul, încercă să-şi desprindă privirea din ochii lui, dar nu reuşi. Abia după aceea el continuă enumerarea felurilor din care se compunea picnicul lor.

— Paté de ficat, la un preţ care nu e la îndemâna oricui, dar pariez că o să-ţi placă. Întinse pateul pe un biscuit sărat subţire, luă o muşcătură şi apoi îi întinse Lizei restul. Au continuat degustarea – salată cu paste, pâine franţuzească – ignorând farfuriile de picnic şi mâncând la întâmplare, tot ce le atrăgea atenţia, direct din ambalaj, oprindu-se din când în când să bea apă minerală, pe care Mac o turna în pahare de hârtie cerată.

Au încheiat cu fructe – căpşuni mari, roşii, o pară galbenă, pe care au împărţit-o, şi bucăţi de ananas proaspăt. În timpul mesei, s-

au lăsat să alunece de pe canapea pe podea, şi s-au rezemat cu spatele de perne. În momentul acela Liza începu să regrete că nu au mâncat la masă, mai civilizat. Întreaga cină avea ceva foarte intim, faptul că au mâncat din aceleaşi cutii, gustând împreună fiecare fel. Când i-a şters buzele cu şervetul de pânză şi apoi a privit-o ca şi cum ar fi dorit s-o sărute, Liza a simţit profund intimitatea, dar momentul a trecut fără un sărut, iar acum, în timp ce strângeau farfuriile şi paharele de hârtie, şi cutiile, începu să se relaxeze.

— N-aş putea să rezist şampaniei, spuse Mac, chiar dacă aminteşte de perioada sărbătorilor.

— Ador şampania, în orice perioadă, spuse Liza voioasă.

— Aşa mai zic şi eu, zise el zâmbind, în timp ce se ridica să meargă la bucătărie ca să aducă sticla de şampanie, pe care o pusese la rece. Cu ajutorul acestora, vom elimina aerul festiv, spuse, arătând două pahare mari de apă.

— Şampania rămâne tot şampanie, indiferent din ce o bei, răspunse Liza, când Mac se aşeză lângă ea şi umplu paharele.

— Un toast, spuse Mac, pentru…

— Surprize, încheie Liza, ciocnind paharul de al lui Mac. Luă o înghiţitură înainte de a adăuga: Iar aceasta a fost o surpriză. Cea mai mare dintre toate este faptul că mă aflu aici.

Mac se rezemă de spătarul canapelei, lângă ea.

— Da, în mod sigur, am înţeles că nu eşti genul aventuros.

— Mă sperie de moarte orice lucru pe care nu-l pot analiza şi clasifica într-un dosar. Merrill poate depune mărturie că nu obişnuiesc să-mi asum riscuri.

— Deschiderea magazinului a fost un risc, o contrazise el.

— A fost nevoie să se lupte cu mine, să mă târască cu forţa.

Acum mă bucur, desigur, că s-a întâmplat aşa, dar retragerea

banilor din contul de la bancă a fost lucrul cel mai înspăimântător pe care l-am făcut vreodată. Tremuram ca o frunză.

Mac se întinse către foc, sprijinit în cot pe podea, cu obrazul în palmă, şi o contemplă pe tânăra femeie din faţa sa. Liza se relaxă sub privirea lui, ceea ce nu era deloc intimidant. Nu o judeca, ci numai se compara cu ea, decise – corect, aşa cum dovediră cuvintele lui:

— Suntem foarte diferiţi, spuse el. Riscul, de orice fel, mai ales financiar, face să-mi crească nivelul adrenalinei în sânge. Mă ameţeşte emoţia unei noi afaceri, a unei noi investiţii. Desigur, asta e meseria mea.

— Faci investiţii? în ochii ei gri se citea curiozitatea.

El dădu din cap.

— Firma Davidson Unlimited intermediază tranzacţii pentru clienţii săi – cumpără terenuri şi case, derulează prin bancă noi afaceri, investeşte în surse de energie… Orice este interesant – şi lucrativ – în momentul respectiv.

— Iar oamenii au încredere să vă pună la dispoziţie banii lor?

Neîncrederea din vocea ei îl făcu pe Mac să zâmbească.

— Îmi dau seama în momentul acesta că tu n-o să-ţi aduci economiile la Davidson Unlimited.

— N-am vrut să spun… Căută cuvintele pentru a contrazice remarca lui, dar Mac o întrerupse.

— Ba nu, cred că asta ai vrut să spui, şi îţi respect punctul de vedere. Unii oameni simt nevoia să meargă pe un drum îngust şi drept, iar alţii trebuie să se extindă în mai multe domenii. Să urce panta muntelui, să meargă pe drumul necunoscut. Cunoşti deja clişeele astea. Cred că mie mi se potrivesc toate.

— Ceea ce mă face să par extrem de plicticoasă, se plânse Liza.

Mac se ridică şi se aşeză lângă Liza şi o învălui în privirea care o făcuse mai devreme să se emoţioneze.

— Nu eşti de loc plictisitoare, Liza, spuse el cu o voce scăzută şi serioasă. Din contră. Ai o reticenţă, o profunzime fascinantă. În schimb, eu sunt exact aşa cum mă vezi, dar tu eşti misterioasă, eşti genul de femeie care-l face pe un bărbat să se întrebe ce se ascunde sub privirea aceasta frumoasă, inteligentă. Îi atinse mâna uşor.

Liza simţi că pielea îi arde, încercă să-şi spună că e din cauza focului şi apoi îşi desprinse ochii din privirea intensă a lui Mac.

— Mă tem că nu se află nimic misterios ascuns sub această suprafaţă, spuse ea repede.

— Mă îndoiesc. Mac îşi retrase mâna, şi Liza înţelese că şi-a dat seama că nu se simţea în largul ei. Deodată, simţi recunoştinţă pentru faptul că el nu continuase discuţia, ca s-o facă să se simtă şi mai jenată.

El îi mai puse puţină şampanie în pahar.

— De fapt, mă îndoiesc că ţi-ai putea imagina ce înseamnă într-adevăr o viaţă plicticoasă. Zâmbi. Ascultă un specialist în domeniu. Familia mea era atât de stabilă încât ar fi putut poza pentru coperta revistei „Familia Americană”. Tatăl meu a lucrat în acelaşi loc timp de treizeci şi cinci de ani; mama a stat acasă

— Fericită – şi a avut grijă de copii. O privi cu seriozitate. Casa noastră avea chiar şi un gărduleţ alb.

— Cum se explică faptul că eşti atât de… de…

— Rebel? în niciun fel. Nu există nicio traumă. Niciun fel de neînţelegeri în familie. Pur şi simplu mi-am propus să-mi trăiesc viaţa altfel, cu bune şi rele. O privi mai adânc în ochi, şi Liza simţi că Mac ar fi dorit să-i împărtăşească unele dintre sentimentele sale. Îi făcea plăcere. Lucrul acesta crea un sentiment de

camaraderie între ei şi o ajuta să-l înţeleagă pe Mac Davidson –, Ascultă cu interes ceea ce-i spunea.

— Am crescut ştiind că nu are rost să trăieşti fără să cunoşti tot ce-ţi poate oferi viaţa. După colegiu, am lucrat pentru o firmă de investiţii şi am învăţat tot ceea ce aveam nevoie să ştiu, în câţiva ani. După aceea, m-am desprins şi mi-am creat propria afacere. A fost deosebit de interesant. O privi pe Liza cu o ridicare de sprâncene, aproape provocator.

Ea aprobă dând din cap. Viaţa fusese generoasă cu Mac, din câte îşi putea da seama – o cabană la munte, o vilă în Florida unde, după cum îi spusese, trăia câteva lui pe an; un avion particular şi, bănuia, o serie de alte „jucării" care să-l distreze; călătorii, relaxare şi multă muncă stresantă, ceea ce, în mod sigur, îi plăcea.

— Vieţile noastre sunt foarte diferite, spuse ea gânditoare, chiar şi în ceea ce priveşte modul în care au început.

— Mi-ar plăcea să aud cum a început viaţa ta – dacă tot te-am plictisit cu povestea „primilor ani din viaţa lui Mac Davidson", spuse el. Îşi schimbă poziţia, apropiindu-se de ea, umerii lor aproape atingându-se. Liza îi simţea atingerea. Şi, cu toate acestea, se simţea foarte în largul său; simţea nevoia să vorbească.

— Sunt sigură că există multe familii ca a mea în Sud, dar, la vârsta adolescenţei, aceasta nu era o consolare. Făceam parte din categoria celor scăpătaţi din Sud, încă foarte mândri, luptându-se să întreţină o casă care era prea mare, prea greu de încălzit, şi prea veche pentru a mai putea fi reparată. Tatăl meu era adesea şomer, deşi nimeni din familie nu pomenea acest lucru, sau se confrunta cu cealaltă problemă a sa – alcoolismul. A murit când aveam doisprezece ani, iar mama a reuşit cumva să ne crească pe mine şi pe fratele meu şi să ne ţină în şcoli.

Liza făcu o pauză, iar buzele îi erau strânse. Nu pomeni de

durerea de a fi crescut fără niciuna dintre micile bucurii care păreau la îndemâna tuturor prietenilor ei, nici de faptul că nu puteau niciodată face cumpărăturile la cele mai bune magazine din oraş, că mergea la solduri împreună cu mama sa pentru a cumpăra orice, de la vase de bucătărie până la haine pentru şcoală. Nu a pomenit niciuna dintre toate aceste suferinţe, dar probabil Mac i le-a citit pe figură. N-a mai întrebat-o nimic despre copilăria ei.

— După aceea ai devenit independentă…

— Da, şi mi-am jurat că nu voi mai fi niciodată săracă.

— Întocmai ca Scarlett O'Hara, spuse el, iar Liza îşi dădu seama că încerca să destindă atmosfera.

Şi reuşi.

— Da, dar, spuse ea zâmbind, nu am fost chiar atât de abilă şi calculată, ca Scarlett. Am ales altă soluţie, mi-am luat o slujbă sigură în domeniul marketing-ului, la unul dintre cele mai mari magazine din Atlanta. M-am gândit că dacă un astfel de magazin dădea faliment, atunci întregul oraş se va prăbuşi odată cu el. Zâmbi din nou.

— Ce-ai face face dacă magazinul „Seducţie totală" ar deveni brusc insolvabil? întrebă Mac.

Liza nu avu niciun moment de ezitare.

— M-aş întoarce la vechea mea slujbă şi aş sta lipită acolo vreo treizeci şi cinci de ani, întocmai ca tatăl tău.

— Oricum, n-o să am niciodată ocazia să constat acest lucru. Tu şi Merrill sunteţi prea bune pentru a lăsa lucrurile să vă scape de sub control.

— Înţeleg că faci aprecierea aceasta pentru că o cunoşti pe Merrill…

— Deloc, spuse el, punându-şi braţul în spatele ei, pe canapea. O fac pe baza a ceea ce ştiu despre amândouă. Astă-seară

am aflat o mulţime de lucruri despre Liza Bradley.

— Ştiu, spuse ea încet, şi sunt surprinsă. De obicei nu vorbesc atât de deschis despre mine. Dar, aşa cum am hotărât amândoi, aceasta este o seară a surprizelor.

Mac râse.

— Iar ceea ce nu mi-ai spus, am senzaţia că ştiu deja.

Afară noaptea era rece, dar focul care ardea în cămin crea o atmosferă luminoasă şi călduroasă. Erau aproape unul de altul, atingându-se încă, şi îşi auzeau respiraţia uşoară, regulată. În frapiera improvizată de lângă ei mai era o jumătate de sticlă cu şampanie. Mac a turnat-o şi au ciocnit paharele, într-un toast mut. Între ei rămăsese intimitatea care începuse cu masa luată împreună şi continuase cu împărtăşirea povestirilor despre trecutul lor, iar acum liniştea era la fel de intimă cum fuseseră masa şi conversaţia de până atunci.

Lumina focului arunca umbre pe faţa lui Mac, subliniind pomeţii proeminenţi şi gura desenată ferm. Liza îşi stăpâni un impuls necaracteristic de a întinde mâna şi a-i atinge linia extraordinară a buzei.

Apoi, din fericire, Mac s-a întors să pună la loc sticla de şampanie şi a întrebat:

— De ce ciocolată?

— Poftim? Ieşind brusc din reverie, Liza respiră adânc şi-i mulţumi în gând pentru că n-a lăsat-o să se facă de râs.

— Cum de te-ai hotărât asupra unui magazin de ciocolată? Am întrebat-o pe Merrill, dar nu m-am ales decât cu o lecţie de istorie, care începea de la azteci.

Liza clătină din cap.

— Şi sunt sigură că a romanţat până şi povestea asta. Adevărul este că în timpul liceului şi Merrill şi eu eram dependente

de ciocolată. De câte ori una dintre noi se certa cu prietenul, devoram câte o cutie întreagă. Mai târziu, am înţeles de ce. Ciocolata conţine o substanţă care produce aceleaşi senzaţii ca acelea pe care le ai atunci când te îndrăgosteşti.

Mac întoarse capul şi o privi cu o uşoară încruntare.

— Cred că glumeşti.

— Nu, se cheamă fenilalanină. Dar nu acesta este motivul pentru care am deschis magazinul. Liza zâmbi. Merrill găteşte extraordinar şi avea o reală pasiune pentru dulciuri. Aşa că, atunci când s-a hotărât să înceapă o afacere pe cont propriu, răspunsul logic s-a dovedit a fi ciocolata.

— Încă mai crezi că ciocolata este un înlocuitor pentru dragoste? în timp ce punea întrebarea, Mac îşi puse mâna peste a ei. Dacă nu ar fi fost însoţită de cuvintele despre dragoste, întrebarea nu i s-ar fi părut poate atât de provocatoare Lizei.

— Ciocolata este pentru mine o experienţă bogată, intensă, şi o adevărată mană cerească pentru contul meu în bancă, răspunse ea cu umor, pentru a contracara atingerea mâinii lui.

Mac râse admirativ.

— Ai întotdeauna un răspuns la îndemână, Liza. Dar care este răspunsul în ceea ce te priveşte? îi luă mâna şi o apropie de buzele sale. Ce se află în spatele ochilor acestora mari şi gri? îi sărută palma şi apoi încheietura. Care este răspunsul pentru Liza?

Liza ştia că el îi observase schimbarea discretă a ritmului respiraţiei. Respiraţia scurtă, sacadată, o înlocui pe cea profundă atunci când înţelese că întrebarea lui de fapt se referea la ceea ce simţea ea pentru el. Nu răspunse, dar nici nu-şi retrase mâna.

— Cred că e trecut de miezul nopţii, spuse el încet.

— Poate ar trebui să terminăm măcar şampania, în cinstea ocaziei, spuse Liza, făcându-l să-i elibereze mâna şi să umple

paharele din sticla rece. Mulţumesc pentru că n-ai făcut un mare eveniment din ajunul Anului Nou.

— Am avut grijă să evit o sărbătoare, răspunse el, dar dacă Anul Nou a sosit, hai să vedem cum arată. Se ridică şi întinse mâna către ea. Îşi puseră hainele şi ieşiră pe terasă.

Mii de stele străluceau pe cerul rece al nopţii, şi un vânt uşor cânta printre pini.

— Am uitat de şampanie, spuse Mac.

— Nu-i nimic. Luna plutea ca un uriaş balon argintiu deasupra crestelor munţilor.

Mac o privi, cu nişte ochi care o ţintuiau locului. Ştia că dacă el ar fi făcut un pas, ar fi fost lângă ea, învăluind-o în braţele sale.

Făcu acel pas. Erau la fel de nemişcaţi ca şi noaptea din jurul lor. Braţele îi alunecară uşor de la mijloc către spate, o traseră mai aproape. Avea s-o sărute; Liza simţea lucrul acesta cu fiecare bătaie a inimii, cu fiecare respiraţie. Şi părea firesc să o sărute. Foarte firesc, o continuare a aventurii care începuse doar cu câteva ore mai devreme, în magazin. Înclină capul spre spate şi închise ochii.

Gura lui Mac îi atinse buzele, la început cald şi uşor. Apoi buzele ei se desfăcură şi îi simţi gustul dulce, cu iz de şampanie.

Nu mai erau nişte străini acum. Într-un anume fel, nu fuseseră niciodată. Din momentul în care s-au întâlnit şi în timpul întregii lungi discuţii din seara aceea, fuseseră prieteni apropiaţi, intimi, nicio clipă străini.

Sărutul care începuse blând, uşor, se adânci, transformându-se în pasiune pe măsură ce el strângea braţele în jurul ei şi o trăgea mai aproape.

Mâinile lui Mac se plimbau fără grabă prin părul ei moale, în timp ce-i întoarse capul şi îşi dezlipi buzele de gura ei, pentru a-i

explora linia bărbiei şi pielea mătăsoasă de pe gât. Apoi buzele lui alunecară către urechea Lizei şi îi şopti:

— Mă bucur că nu ai stabilit niciun fel de restricţii pentru sărutările de Anul Nou.

— Şampania e de vină, murmură ea. Sunt sigură că...

— Nu este vorba de şampanie, Liza. Buzele lui îi acoperiră din nou gura, pentru a-i sorbi cuvintele, şi unele dintre întrebările pe care şi le pusese în legătură cu Liza, îşi primiră acum răspunsul. Ştiuse că era frumoasă, inteligentă şi spontană; acum ştia şi că era caldă, dulce în braţele lui şi, mai mult decât atât, ştia că exista o scânteie de foc înăuntrul ei. Dorea să aprindă focul acela şi s-o scoată la iveală pe adevărata Liza. Ea se mişcă uşor, dar Mac nu-i dădu drumul, simţind că sub hainele groase se afla un trup moale, neted, gata să primească mângâierile lui. Îi simţea sânii lipiţi de pieptul lui şi coapsele, de-a lungul coapselor sale şi blestemă hainele de iarnă care-i – despărţeau.

DaiLiz era recunoscătoare puloverului voluminos şi jachetei groase, care ascundeau reacţiile trupului ei. Îşi simţea sfârcurile tari, împingând dantela sutienului în aşteptarea atingerii pielii pieptului gol al lui Mac. Încerca să tempereze aceste sentimente, care însă, paradoxal, deveneau şi mai puternice şi

Liza îşi dădu seama că dacă n-ar fi fost hainele groase de iarnă pe care le purtau amândoi, Mac i-ar fi simţit dorinţa. Observă că el simţea răspunsul ei la îmbrăţişări. Înăuntrul ei, o căldură dogoritoare îi trimitea semnale de dorinţă şi dor prin tot trupul.

O voce interioară o avertiză că o dată ajunşi în cabana caldă, acele haine ar putea fi scoase, iar dorinţa nu va mai întâmpina bariere; înţelegând lucrul acesta, ştia că trebuie să înceteze sărutările – chiar atunci, pe loc, până lucrurile nu ieşeau de sub control. Chiar ştiind acest lucru, îşi ridică faţa spre el, pentru încă

un sărut, care, cu tot frigul de afară, o făcu să simtă cum arde.

Mac îşi dezlipi în cele din urmă buzele de gura Lizei, dar nu pentru a pune capăt pasiunii, ci numai pentru a o prelungi, îngropându-şi faţa în părul ei strălucitor şi spunându-i cu o voce sacadată, răguşită:

— Liza, fă dragoste cu mine. Hai să intrăm şi să facem dragoste. Nu mi-am dorit un lucru atât de mult niciodată, în toată viaţa mea.

CAPITOLUL III

Liza simţi că inima îi stă pe loc aproape, înainte de a începe să bată şi mai nebuneşte. Cuvintele lui îi mai răsunau încă în minte, cuvinte care exprimau dorinţa, cuvinte care reflectau propri ile-i sentimente. Dar nu-i putea răspunde pentru că nu putea articula cuvintele.

În îmbrăţişarea lui Mac era acum mai mult decât dorinţă. Îi simţise ezitarea. ’Braţele sale încercau s-o liniştească, dar nu o privi, de teamă ca ezitarea să nu se transforme în respingere. Propria dorinţă îl făcuse să fie prea îndrăzneţ şi direct. Va încerca să-şi înfrâneze pasiunea. Dar nu va putea să-şi ţină sentimentele în frâu la nesfârşit. Curând aveau să-l copleşească, înainte ca acest lucru să se întâmple, trebuia să-i explice şi să spere că Liza va înţelege.

— Liza, îi spuse încet, strângând-o şi mai aproape, respiraţia sa atingându-i caldă fruntea, ce se întâmplă cu noi acum e adevărat. Nu trebuie să măsurăm timpul de când ne cunoaştem. Ar fi putut fi o săptămână sau un an, sau o oră, şi sentimentele noastre ar fi aceleaşi. Făcu o pauză şi în cele din urmă îndrăzni, cu speranţă în ochi, să o privească. Liza îi întâlni privirea, şi Mac începu să spere că şi ea dorea acelaşi lucru ca şi el. Înţelegi ce

vreau să spun… Era o afirmaţie, nu o întrebare.

Liza aprobă cu o înclinare a capului.

— Ştiu că uneori… Vocea îi tremura, şi nu putea să o controleze. Uneori, între anumiţi oameni, o scânteie…

— Ca acum… Mac îi sărută buzele, întredeschise în pauza dintre două cuvinte ezitante. Îl sărută gura pentru a le sorbi, iar ea se dărui cu totul sărutului.

— Da, spuse ea când buzele lui se îndepărtară suficient – doar un milimetru, aproape atingându-se, gata pentru un nou sărut. Da, ca acum… Şi uneori există o noapte specială, o noapte magică…

— O noapte cum nu mai este alta în toată lumea, continuă Mac, crezând propriile cuvinte, cuvintele ei, crezând, ca şi Liza, în magia momentului. Priveşte numai noaptea noastră. Amândoi se întoarseră şi priviră în sus către cerul întunecat. Părea atât de aproape, încât dacă ai fi întins mâna l-ai fi putut atinge, iar o lună imensă se odihnea pe vârfurile ascuţit ale unor pini.

De jur-împrejur stelele clipeau necontenit.

— E noaptea noastră, spuse Mac în momentul în care se întoarseră din nou unul către celălalt.

Aerul îngheţat îi colora şi mai tare obrajii, care erau deja îmbujoraţi de căldura interioară. Liza strălucea şi Mac simţea că ceea ce urma să se întâmple avea să fie reciproc, dorinţa ei puternică reflectând ca într-o oglindă dorinţa lui. Mac alungă din minte gândul fugitiv care-i spunea că totul se petrece prea repede. Ar fi fost aşa numai dacă relaţia lor n-ar fi avut niciun sens. Aceasta nu va fi o relaţie întâmplătoare… nu cu Liza. Într-un anume fel, Mac era conştient de lucrul acesta.

Liza îi surâse, şi el îi răspunse cu un zâmbet recunoscător. Mac simţi cum îl cuprinde un sentiment de tandreţe, care-l surprinse, pentru că era amestecat cu pasiunea care ameninţa să

copleşească toate celelalte sentimente. Pentru un moment, tandreţea fu sentimentul predominant. Făcu un pas înapoi, îi luă mâna şi o conduse în cabană.

— Ai mâinile reci, spuse Mac. Împinse uşa. Dar înăuntru e cald, cel puţin în camera asta.

Intrară, şi Mac închise repede uşa în spatele lor. Focul ardea cu putere, şi în întreaga cameră se simţea căldura răspândită cu generozitate. Pe tavan, lumina dansa formând desene ciudate.

Mac privi ochii Lizei, acei ochi fabuloşi, hipnotici, cum nu ma4 văzuse niciodată. Lumina focului dăduse şi alte nuanţe dulci camerei – portocaliu, roşu şi galben – care acum se reflectau în ochii ei neobişnuiţi pentru a crea o culoare nouă, cu totul aparte. Lumina aceasta dansa nu numai în ochii Lizei ci peste tot în jurul părului eibogat, care-i cădea în cascadă pe umeri.

— Eşti frumoasă, – îi spuse el încet. Erai frumoasă în magazin astăzi după-amiază, dar acum… Nu-şi putea exprima sentimentele pentru Liza în cuvinte.

— E lumina, murmură Liza, odihnindu-şi capul pe umărul lui. Totul arată mai frumos în lumina asta.

Mac clătină din cap.

— Tu faci ca focul să pară mai frumos, şi nu invers. Era convins de ceea ce spunea. Camera arăta altfel numai pentru că ea se afla acolo. O duse în faţa căminului.

— Am închis celelalte camere. O să fie cald aici. Stai cu mine lângă foc, Liza. Vreau să facem dragoste aici.

Dacă avea de gând să se desprindă de Mac, acum era momentul. Îşi simţi trupul străbătut de un tremur uşor la auzul intensităţii cuvintelor lui, dar îl urmă. În ciuda tuturor argumentelor logice care i se învârteau în minte, ştia că nu poate spune nu, în niciun caz nu în seara asta, nu lui Mac.

Nedându-i drumul, Mac reuşi să întindă mâna şi să arunce pe podea, una câte una, pernele de pe canapea. Formau acum un fel de saltea în faţa căminului, un pat multicolor cu o formă ciudată.

— Patul nostru, spuse Mac şi o sărută din nou. Era un sărut lent, întrebător şi, cu toate sărutările dinainte, le dădu sentimentul că era primul lor sărut.

Mac reuşi să-şi arunce din picioare cizmele şi Liza făcu acelaşi lucru. În ciorapi, se urcară pe patul de perne, unde Mac îşi deschise fermoarul de la jachetă şi şi-o scoase. Din nou, Liza făcu la fel, surâzându-i, copiindu-i mişcările, aşa cum voia el.

— Lasă-mă să te ajut eu, spuse. Dar fără grabă, încet, adăugă el cu o voce care abia se auzea. Erau în genunchi pe perne, cu coapsele şi abdomenele lipite, sânii ei striviţi de pieptul lui. Sărutările devoratoare erau din ce în ce mai intense.

Liza gemu uşor simţind dorinţa crescând ca o flacără luminoasă, ca aceea care dansa pe grătarul căminului. Mâinile ei rătăceau pe spatele lui Mac; îi simţea muşchii întinşi sub cămaşa subţire şi degetele îi ardeau de dorinţa de a-i mângâia spatele gol. Voia să dea cămaşa la o parte şi să-i atingă pielea. Ştia că pielea lui avea să fie elastică şi netedă şi că îi va simţi muşchii încordându-se la fiecare mişcare. Dar mâinile ezitau.

Mac nu era la fel de timid. Îi trase puloverul din pantaloni şi-şi strecură mâinile sub el pentru a mângâia pielea satinată a spatelui. Degetele îi erau calde dar nerăbdătoare; Mac îşi dezlipi buzele de gura ei şi-i şopti la ureche:

— Am să-ţi scot puloverul, acum, dar încet, aşa cum ţi-am spus mai devreme. În timp ce vorbea, îi scoase puloverul peste cap şi braţe, apoi îi scoase repede bluza. Sutienul de dantelă se închidea în faţă şi, umezindu-şi buzele, cu fruntea încruntată de concentrare, Mac îl deschise şi-i eliberă sânii cu uimire, în timp ce

un suspin adânc îi scăpă de pe buze. Superb, spuse cuprinzându-i cu palmele.

Puţin intimidată, Liza îi acoperi palmele cu mâinile ei. Pe buzele lui trecu un uşor zâmbet, o fracţiune de secundă. Era un surâs de plăcere şi de fericire, pentru că deşi în gestul Lizei era ezitare, era în acelaşi timp şi provocator. Însemna că timiditatea avea să fie curând depăşită.

Zâmbetul se pierdu când îi privi faţa, şi ochii lor se îmbrăţişară – plini de dorinţă, în ei dansând lumina focului. Era un moment de intimitate, care se prelungi până când Mac lăsă mâinile să alunece pe trupul ei, îşi aplecă gura spre sânii ei, buzele mângâind pielea de fildeş către sfârcurile tari.

Când îi prinse sfârcul cu buzele, apoi cu toată gura, Liza fu străbătută de un tremur aproape violent. Mâinile îi mângâiară spatele, urcând spre gât, iar degetele se încleştară în părul negru bogat. Îl ţinu strâns lipit de ea, cu mâinile spunându-i că asta dorea, pentru că nu putea să-i spună cu vorbe. Cuvintele ar fi sunat prea îndrăzneţ, dar îl putea face să înţeleagă în alte feluri. Asta făcea acum.

Încet, aşa cum îi promisese, Mac îi scoase şi restul de haine şi în cele din urmă şi le scoase şi pe ale lui, astfel încât ea putea să-i atingă pielea aşa cum tânjise s-o facă. Pielea îi era mai netedă decât îşi imaginase, cu muşchi care tresăreau sub degetele ei lungi. Trupul lui ferm îi oferea mai mult decât sperase.

Mac îşi găsea cu uşurinţă cuvintele acum, îi spunea ce simte, în timp ce mâinile îi mângâiau sânii.

— Atât de frumoşi, atât de frumoşi, murmură el. Atât de roz şi trandafirii, ca un boboc de floare, spuse, atingând cu degetele un sân în timp ce buzele i-l mângâiau insistent pe celălalt.

Cuvintele lui o excitau aproape la fel de mult ca şi atingerile,

la care trupul ei răspundea instinctiv.

Întinsă pe grămada de perne, Liza simţea fiori străbătându-i venele. Mâinile lui Mac nu încetau s-o mângâie, coborând spre talie, atingându-i şoldurile.

Liza avu senzaţia că se topeşte sub privirea lui, sub mâinile şi sărutările lui, topindu-se în timp ce focul ardea intens în cămin, şi Mac se ridică deasupra ei.

Privind-o aşa cum stătea sub ochii lui, Mac se opri cu respiraţia tăiată. Părul ei roşu devenise o masă de flăcări împletite, la fel de viu ca şi focul de alături. Şi buzele îi erau roşii, colorate de sărutările lui nesăţioase. Dar ochii erau cei care-l hipnotizau mai mult decât orice. Toate culorile se adânciseră şi se întunecaseră de dorinţă. Auzea cuvintele pe care Liza nu putuse să i le spună, doar privind în ochii ei întunecaţi de pasiune.

Apoi, pentru prima dată de când căzuseră pe perne şi se îmbrăţişaseră cu frenezie, Liza îşi recăpătă glasul. Nu putea spune tot ce simţea, tot ce ar fi dorit să-i spună. Putea spune doar un singur cuvânt, numele lui.

— Mac, şopti ea, Mac.

— Iubita mea! fu răspunsul lui înainte ca trupurile lor să se contopească, cu blândeţe, cu dragoste, apoi cu din ce în ce mai multă pasiune. Trupurile lor se armonizau perfect şi Mac simţi în sfârşit că toată ezitarea ei dispăruse, că i se dăruieşte complet.

Ţinându-l strâns îmbrăţişat, Liza simţea că toate gândurile îşi luaseră zborul, se simţea copleşită de ceea ce trăia, în timp ce se apropiau de momentul în care aveau să devină un singur trup, un singur sentiment.

S-a întâmplat cu o astfel de forţă şi pasiune, încât au strigat deodată, în extaz, şi au căzut împreună pe pernele care erau acum strivite sub greutatea trupurilor lor împlinite.

Au continuat să se strângă în braţe, să se sărute şi să se mângâie, şoptindu-şi cuvinte de dragoste, până când au adormit, aproape în acelaşi moment, chiar înainte ca buzele să li se întâlnească într-un ultim sărut.

În cursul nopţii, când focul era aproape stins, Mac o ridică în braţe şi o purtă spre dormitor. Deschise uşa cu piciorul şi intră în camera îngheţată, izolată de restul casei şi atât de rece încât aproape îşi vedea aburii respiraţiei. Liza tremură în braţele lui, dar nu se trezi de tot, iar Mac trase cuverturile şi o aşeză pe pat. Atunci Liza se trezi speriată. Trupul ei gol atinsese cearşafurile îngheţate.

— Brr! reuşi să îngaime, printre dinţii care-i clănţăneau de frig.

Mac râse şi se sui în pat lângă ea, trăgând cuverturile şi îmbrăţişând-o strâns, până când spatele îi fu lipit de pieptul lui, devenind un singur trup. Apoi, învăluită în căldura trupului lui, adormi.

Când se trezi, Liza era singură în patul mare, confortabil, acoperită cu un strat de pilote. Pe perne se revărsa lumina soarelui de dimineaţă. Se întinse şi apoi se ghemui din nou, întâi încercând să adoarmă la loc, dar nu reuşi. Auzise zgomote la bucătărieşi ştia că Mac face cafea – simţea mirosul în aerul dimineţii. Curând, va trebui să se scoale, să iasă din pat şi să meargă la el.

Liza nu era prea sigură că e în stare să facă acest lucru. Îşi trase un colţ al pilotei peste faţă, se ghemui şi închise ochii strâns. Dar nu se putea ascunde de realitate. Noaptea trecută fusese pe atât de magică, pe cât îşi închipuiseră amândoi că ar putea fi, cu lumina stelelor şi lumina focului. Dar acum, dimineaţa risipea vraja nopţii. Dimineaţa însemna să privească în ochi bărbatul căruia i se dăruise cu atâta pasiune noaptea trecută; dimineaţa aducea cu ea

întrebarea dacă Mac simţea la fel şi azi.

Liza se întinse, gândindu-se la propriile sentimente, nesigură în toate, începând cu faptul că ajunsese să se afle în acel loc. A ieşit cu un bărbat pe care-l cunoştea foarte puţin, a zburat cu un avion particular deasupra munţilor – acestea erau toate abateri totale de la felul ei obişnuit de a se comporta. Dainu erau nimic în comparaţie cu ceea ce a urmat, şi s-a încheiat cu momentul în care se afla ghemuită sub o grămadă de pilote, încercând să-şi adune curajul pentru a da ochii cu MacKenzie Davidson. Oricât de nesigură ar fi fost în ceea ce priveşte tot ce aducea dimineaţa.

Liza trebui să recunoască faptul că nu avea îndoieli în legătură cu propriile sentimente. Se simţea minunat.

Nu trebuia să facă eforturi pentru a rememora imaginea lui Mac şi a nopţii petrecute împreună. Mişcă uşor piciorul către locul unde dormise Mac. Cearşafurile îi mai păstrau căldura lui. Nu trebuiasă-şi atingă buzele pentru a şti că erau încă arse de sărutările lui. Mirosul lui stăruia încă în pat, cu ea. Da, îşi aminti Liza, şi se simţea într-adevăr minunat. Dar, chiar şi aşa, nu dorea să fie obligată să se dea jos din pat şi să-l privească în ochi.

Mirosul cafelei deveni mai puternic. Din clipă în clipă avea s-o strige sau să bată la uşă. Se gândea cât mai putea amâna momentul. Dacă ar fi continuat să se prefacă adormită, ar mai putea câştiga încă cinci sau zece minute.

Trebuia să se spele şi să se îmbrace; asta putea dura douăzeci de minute – chiar şi mai mult dacă se şi machia… Dar geanta era în camera de zi, iar Liza nu era dispusă să iasă, până când nu era obligată s-o facă. Îşi analizase sentimentele şi trebuise să recunoască – era captivată de personalitatea lui. Şi Mac îşi putea da seama de acest lucru imediat, privind-o în ochi – destul de rău dacă simţea acelaşi lucru, chiar şi mai rău, în caz contrar. Nu, se

hotărî Liza, trebuia să câştige suficient timp, ca să-şi revină.

Mac nu-i dădu această şansă. Înainte să aibă timp să tragă pilota până sub bărbie şi să închidă ochii din nou, uşa se deschise şi Mac intră în cameră cu o ceaşcă de cafea în mână.

— Dacă muntele nu vine la Mahomed… Se apropie de pat şi-i întinse cafeaua. Cum nu ştiam dacă aveai de gând să te mai trezeşti…

— Tocmai… Liza nu putu să nu observe ce schimbat arăta în dimineaţa aceea, cu cămaşa pe din afară, neîncheiată… mă trezisem. Nu trebuia să… Nu se răsese, şi barba crescută îi dădea un aer vulnerabil… să-mi aduci cafeaua, bâigui ea, terminând cu greu fraza.

Mac se aşeză pe pat, alături de ea. Câţiva stropi de cafea se vărsară pe farfurioară.

— Eu am dorit s-o fac, spuse el în timp ce ea lua ceaşca. De fapt, eram curios să văd cum arăţi ieşind de sub maldărul de pilote şi cuverturi. Arăţi senzaţional, adăugă –, în timp ce Liza sorbea cafeaua, ca să nu fie obligată să-i răspundă.

Mac îi zâmbi, şi deodată Liza înţelese că lucrurile aveau să se desfăşoare uşor, de la sine. Mac voia s-o ajute, să n-o lase să se simtă jenată. O făcu să se simtă în largul ei, purtându-se ca şi cum cel mai normal lucru din lume ar fi fost să se trezească dimineaţa cu ea alături, într-o cabană din munţi, să stea alături de ea pe pat, în timp ce-şi bea cafeaua, să-i zâmbească. Liza aproape că putea să creadă că toate acestea erau lucruri normale. Cafeaua începuse să-i încălzească trupul, şi neliniştea o părăsea treptat. Îi zâmbi şi ea.

— Şi acum, să vorbim despre micul dejun, spuse Mac. Au mai rămas căpşuni de la picnicul nostru de aseară, şi jumătate de franzelă. O să prăjesc pâinea, şi am găsit un borcan de marmeladă în cămară. Ce părere ai? zâmbi din nou, şi Liza îi zâmbi şi ea.

— Pare delicios, spuse ea. Neliniştea îi dispăruse aproape complet.

— Bine. Am să ies ca să te poţi îmbrăca. Temperatura din baie rivalizează cu cea de la Polul Nord, dar avem apă fierbinte, dacă vrei să faci un duş.

Lui Mac nu-i fusese uşor să se abţină să tragă la o parte cuverturile. Dar Liza părea intimidată, şi nu dorise s-o facă să se simtă şi mai jenată. Şi, de altfel, nici el nu se simţea chiar în largul său. Nu în legătură cu ce se întâmplase cu o noapte înainte; se simţise extraordinar de împlinit. Lucrul acesta se datora unui moment anterior nopţii trecute; era legat de felul în care începuse totul – cu acel pariu ridicol.

Întors în camera de zi, Mac se duse la cămin, mai puse un buştean pe foc şi zgândări cărbunii cu vătraiul. „La naiba!” spuse cu voce tare. „Ar fi trebuit să-i spun Lizei”. Mai înteţi focul, apoi puse grilajul la loc, se duse în bucătărie şi aprinse aragazul. Era un aragaz electric cu două arzătoare, încăpând fix în spaţiul îngust din bucătărie, alături de un frigider mic. Pe partea opusă, o tejghea din lemn de pin făcea legătura cu camera de zi. Mac puse jumătatea de franzelă pe tejghea, luă un cuţit şi o tăie în felii, negândindu-se la ceea ce face, fiind în continuare preocupat de pariu.

Ar fi trebuit să-i fi spus imediat ce s-au întâlnit, sau, cel puţin, când s-a dus s-o ia şi au mers la avion. N-ar fi trebuit să lase lucrurile să meargă mai departe fără să-i fi spus. Mac unse pâinea cu unt şi o puse în cuptorul încins. Ce prost a fost, să facă dragoste cu ea fără să-i fi vorbit despre pariu.

Avea o scuză, deşi nu prea valabilă: nu avea cum să fi ştiut ce urma să se întâmple. Se aşteptase doar la o seară obişnuită, care începea cu pariul şi se încheia cu câştigarea acestuia. Nu intenţionase nimic mai mult, în niciun caz să facă dragoste sau să

se simtă atât de atras de ea, sau să fie cucerit de frumuseţea, de căldura ei.

Mac se aşeză pe scaunul înalt de bucătărie. Nu luase în calcul nimic din toate acestea, iar acum simţea povara acelui pariu.

Se gândi să-i spună totul Lizei şi să clarifice astfel situaţia, în fond, fusese o idee frivolă pusă la cale pentru el de către cei mai buni prieteni ai Lizei, gândită ca o glumă nevinovată. În lumina zilei, nu prea mai părea amuzantă, nici chiar pentru el. În mod cert, n-o va amuza deloc pe Liza.

Se aplecă şi scoase căpşunile din frigider, le puse în două castronele şi le aşeză pe tejghea. Dacă i-ar fi spus mai devreme despre pariu, poate s-ar fi amuzat. Acum, s-ar supăra sau, şi mai rău, s-ar simţi jignită şi umilită. Mac clătină din cap. Fără nicio îndoială, fusese un prost. Dar pariul – indiferent cât de greşit fusese conceput i-o adusese pe Liza, iar acest lucru nu-l regreta deloc.

Puse farfuriile şi tacâmurile pe tejghea, luă franzela prăjită din cuptor, îşi mai turnă o ceaşcă de cafea şi fu conştient că nu avea să-i spună nimic Lizei, cel puţin în-dimineaţa aceea. Tot ceea ce trăiseră împreună fusese perfect şi nu voia să strice nimic din toate acestea. Reuşise s-o facă să depăşească momentul de jenă pe care-l observase când se trezise Liza, şi să readucă sentimentul de înţelegere şi relaxare dintre ei. O mărturisire făcută într-un moment nepotrivit ar strica lucrurile. Mac deschise o cutie de suc pe care o găsise în cămară şi îl turnă în două pahare. Mai târziu, hotărî: îi va spune mai târziu, după ce se vor cunoaşte mai bine.

Când văzu privirea nesigură a Lizei care ieşea din dormitor, Mac ştiu că luase decizia corectă.

— Micul dejun este servit, spuse în timp ce Liza se apropia de tejghea. M-am gândit să nu includem şi pateul de ficat rămas de

aseară, adăugă cu un zâmbet puţin forţat.

Liza se aşeză pe unul dintre scaunele înalte de tejghea, iar Mac rămase pe partea dinspre bucătărie, având grijă să n-o intimideze, apropiindu-se prea tare.

— Mai vrei cafea? întrebă. Când ea îi răspunse dând din cap, fără să scoată o vorbă, şi întinzându-i ceaşca, Mac hotărî spontan să-şi mărturisească sentimentele faţă de ea. Îi spuse foarte direct:

— Nu eram foarte sigur ce o să simt în dimineaţa asta. Noaptea trecută a fost atât de… minunată. Cel puţin pentru mine. Încercă să-i prindă privirea, dar Liza avea ochii plecaţi.

Mac stătea nemişcat, aşteptând, iar când Liza luă o înghiţitură de cafea, ridică automat ochii spre Mac. O clipă, nici el nu putu scoate o vorbă şi se uită îndelung în ochii ei, minunându-se de frumuseţea ei proaspătă, cu obrazul curat, fără machiaj, şi părul bogat, roşu, periat spre spate, descoperindu-i faţa.

— Doamne, Liza, încercă el să continue ceea ce intenţionase să-i spună mai devreme, pentru mine a fost 6 experienţă minunată. Dar mă îngrijora venirea dimineţii.

— Şi pe mine, recunoscu ea, uşurată că Mac simţea la fel. Totul s-a petrecut atât de neaşteptat între noi.

— Uneori, aşa e cel mai bine, medită el cu voce tare. Dacă ne-am fi gândit, răspunsul ar fi fost nu, şi amândoi am fi pierdut ceva într-adevăr special. Cel puţin, pentru mine a fost special.

Liza simţi un fel de vulnerabilitate în glasul şi în cuvintele lui. Ieşea la iveală o altă latură a lui MacKenzie Davidson, care era mai puţin sigură decât crezuse ea la început.

— Noaptea trecută a fost deosebită şi pentru mine, spuse ea.

— Mă bucur atât de mult! oftă el uşurat şi, câteva momente, niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt. Apoi, Mac întinse mâna către ea şi spuse: Acum, apucă-te şi mănâncă bine. Ai nevoie de

forţe noi, pentru că vom sărbători ziua de Anul Nou cu o excursie lungă. Vreau să-ţi arăt ceva.

După ce am terminat de mâncat şi au spălat vasele, s-au îmbrăcat cu haine groase şi bocanci şi au pornit pe dealurile presărate cu pini, călcând pe stratul gros de frunze şi ace de pin. Deasupra lor, soarele îşi arunca razele pe cerul albastru, strălucitor.

Neameninţat de cele câteva firişoare de nori care alunecau uşor, soarele ardea şi-i încălzea atât de tare, încât şi-au scos jachetele şi le-au lăsat pe ciotul a ceea ce fusese odată un mesteacăn uriaş.

Mac o cuprinse după umeri în timp ce mergeau, şi când au ieşit din pădure, pe creasta dealului, luă în mână o şuviţă de păr roşu, îi întoarse faţa către el şi o sărută. Era un sărut uşor, blând, care o făcu să se simtă bine. O veveriţă zglobie trecu în viteză pe lângă ei, şi se opri în vârful unui copac.

Mac râse.

— Nu-mi dau seama dacă aceasta e o formă de aprobare sau de protest.

— I-am invadat teritoriul, răspunse Liza.

— Asta crede ea. E teritoriul meu, spuse Mac, făcând un gest larg cu braţul.

— Tot?

— Cât vezi cu ochii, răspunse el când ieşiră de sub pini, inclusiv lacul.

— O, Mac, ce frumos este! Dedesubt, la poalele dealului, se vedea un lac albastru şi limpede, înconjurat de pini, şi în care se reflectau dealurile din depărtare.

— Am să dezvolt întreaga zonă, dar până acum n-am avut timp decât să construiesc o cabană, ca să am unde mă retrage din

când în când. Până la urmă am s-o transform într-o staţiune de vacanţă, cu cabane şi. Un club al vânătorilor şi pescarilor, pe cealaltă parte a lacului. Păstrez partea de vest pentru propria mea casă.

— Încă una?

Mac râse.

— Cabana este numai ceva temporar. Probabil am s-o transform într-un birou de vânzări. Casa mea va fi acolo, spuse, arătând spre un grup de stânci care păreau să atârne deasupra lacului. Izolată de restul staţiunii, cu un drum separat de acces. O să construiesc în stâncă o scară cu balustradă care să ducă la lac. Un hangar pentru bărci, un debarcader…

— Vei avea timp să locuieşti în ea?

Mac râse.

— Nu prea ştiu, recunoscu el. De fapt, m-am ocupat să construiesc un ranch în Wyoming, dar acela este un parteneriat.

Acesta va fi propriul meu proiect. Într-o zi, când va fi gata, am să încetinesc un pic ritmul şi am să petrec serile aici, stând pe veranda casei, privind lacul şi admirând asfinţitul…

— Şi răsăritul lunii…

O cuprinse pe după umeri.

— Exact la asta mă gândeam. S-ar putea spune că suntem pe aceeaşi lungime de undă. Liza zâmbi; vobele lui o făceau să se simtă bine. Dar acum, nu voi privi apusul – nu în seara asta, nu în Georgia, în orice caz. Trebuie să merg în Florida, unde am o întâlnire la ora cinci. Aruncă o privire rapidă oarecum fără tragere de inimă ceasului.

— Afaceri?

— Da, o întreprindere în America de Sud, care pare cu adevărat foarte interesantă. Mac vorbea cu încredere.

— De ce nu mergi cu avionul tău?

— Din cauza timpului scurt. Cu un avion de pasageri aş ajunge într-o oră şi jumătate. În schimb, mi-ar lua o bună parte a zilei până acolo cu vechiul meu avion. Îl folosesc uneori, după cum ştii, dar în cele din urmă va trebui să investesc într-un avion cu reacţie. Oricum, spuse zâmbind, mă bucur că am rezervat un bilet de avion pentru astăzi. Probabil că am ştiut că urma să te cunosc.

Liza simţi o căldură învăluitoare. Singurul lucra mai bun decât amintirea nopţii pe care au împărtăşit-o, era faptul că acum ştia că şi el simţea la fel, şi tot ce spusese în dimineaţa aceea dovedea acest lucra – fiecare atingere, fiecare zâmbet. Căldura îi cuprindea întreaga fiinţă. Dar curând timpul petrecut împreună va fi încheiat.

— Hai s-o pornim înapoi, spuse el, iar Liza dădu din cap.

Abia dacă îşi mai amintea sentimentul de teamă care o cuprinsese când a văzut prima oară avionul lui Mac, şi când şi-a dat seama ce avea de gând. Văzându-l acum din nou, după mai puţin de optsprezece ore, Liza nu se simţi intimidată câtuşi de puţin. Traversă terenul de zbor mână în mână cu Mac, nerăbdătoare să urce spre cerul albastra alături de el, încrezătoare în el şi sigură de ea însăşi.

Mac conduse avionul pe pistă apoi decolă, urcând din ce în ce mai sus în nori, iar înălţimile emoţionale pe care le atinseseră în timpul nopţii păreau să-şi aibă replica acolo, în înaltul cerului. Împreună priveau lumea albastră care le aparţinea numai lor, şi de fiecare dată când Mac o privea pe Liza ştia că ochii ei îi spuneau ceea ce simte pentru el. Făcuse mai mult decât să o vindece de teama zborului cu avionul; îi arătase cât de încântător poate fi zborul alături de el. Acum cunoştea emoţia de a fi suspendaţi în aer, singuri, ca şi cum ar fi unica pereche din lume, doar ei doi şi

avionul care-i purta prin văzduh.

Dar zborul, ca şi timpul petrecut împreună, se încheie prea devreme. Când au aterizat, idila se încheiase. Cerul albastru era acum deasupra lor; erau cu picioarele pe pământ. Liza era acasă, mult prea curând. Îl privi pe Mac care trăgea de manşă oprind motoarele, şi înţelese că îşi dorea mai mult decât o amintire. Dorea să-l vadă din nou, dar el nu pomenise nimic despre viitor. Nici ea n-o făcuse, deşi ar fi dorit lucrul acesta cu disperare; dorea să ştie ce le rezervă viitorul, sau dacă au un viitor împreună.

Cât despre timpul care le mai rămăsese de petrecut împreună în acea zi, Mac încerca să facă în aşa fel „încât să profite de fiecare secundă; merse încet cu ea spre maşină, vorbea întruna, sărea de la un subiect la altul, vorbea fără şir, ceea ce pentru Liza era încântător. Trecu o jumătate de oră înainte să părăsească aeroportul şi încă una, până să ajungă în cartierul ei, rulând suficient de încet pentru a înregistra privirile nemulţumite ale şoferilor care încercau să-i depăşească.

Când în cele din urmă au tras în faţa casei ei, Liza se uită la ceas şi-şi dădu seama că Mac trebuia să se grăbească foarte tare pentru a prinde avionul.

— Am întârziat deja, spuse Mac, dar mi-e greu să mă despart de ziua aceasta, să mă desprind de tine. A fost un: An Nou neaşteptat, Liza, pe care nu-l voi uita niciodată.

— Da, spuse Liza încet. A fost aproape prea perfect.

Mac zâmbi.

— Încă nu ştii ce înseamnă perfect! Aşteaptă doar puţin. Iar când se aplecă şi o sărută, Liza îşi dădu seama că aveau un viitor împreună.

Sărutul trebuia să fie uşor, un sărut de rămas-bun, dar când buzele lor s-au atins, amintea întreaga noapte petrecută împreună.

Mac simţi asta până în adâncul fiinţei sale, iar buzele Lizei se întredeschiseră sub sărutul lui, spunându-i astfel că simţea şi ea acelaşi lucru.

Mac le mulţumi în gând lui Merril şi Chuck pentru a-l fi provocat cu pariul acela. A meritat într-un fel pe care ei nu-l vor afla niciodată. Această Liza Bradley era o femeie extraordinară, puţin nesigură, puţin reticentă, dar atât de doritoare de a depăşi ezitarea – atunci când era pregătită pentru acest lucru. Şi acum era pregătită, îi spuse Liza, prin siguranţa sărutului său.

Mac încercă s-o strângă în braţe, blestemând structura maşinii – forma scaunelor, schimbătorul de viteze – care făceau îmbrăţişarea aproape imposibilă. Dar mâinile lui i-au găsit faţa, au cuprins-o, i-au ridicat bărbia, şi el o sărută din nou, apoi coborî uşor spre gât, pe pielea fină şi strălucitoare, coborând cu, gândul de-a lungul pieptului ei şi până la şold şi coapsă.

Mac nu dorea nimic altceva decât să coboare din maşină, s-o ia pe Liza în braţe şi s-o poarte în casă, să facă dragoste cu ea cu toată pasiunea nopţii trecute. Nici nu se mai gândea la Miami, când Liza vorbi:

— Mac, e târziu. O să pierzi avionul.

— Ştiu. În situaţia de acum, trebuia să-şi stabilească propria limită de viteză în drumul către aeroport şi să încerce să evite poliţia rutieră pentru a prinde avionul. Se rezemă de spătarul scaunului pentru a pune o distanţă de siguranţă între ei. Nu-şi putea permite să piardă întrunirea de la Miami, dar se putea întoarce la Atlanta în mai puţin de o săptămână, ca să fie împreună cu Liza.

— Pe vinerea viitoare? întrebă Mac.

Fără un cuvânt, ea aprobă cu o aplecare a capului.

— O sărezerv locuri la hotel…

— O nu! O să stai cu mine. Surprinsă de propria îndrăzneală, Liza râse. Nu am o cabană la munte, dar am un şemineu…

— Şi şampanie?

— Şi şampanie, răspunse ea cu ochii strălucitori în care se reflecta zâmbetul lui Mac, întrebându-se ce fel de sentiment o cuprinsese şi părea s-o facă slabă, fără voină, ca o păpuşă de cârpă. Indiferent despre ce ar fi vorba, nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată altfel. Era la fel de magic ca şi noaptea petrecută împreună cu Mac. Sentimentul ameninţa să n-o părăsească până vinerea următoare.

— Vineri…

— Da. Mac văzu strălucirea feţei ei şi îşi promise să n-o lase niciodată să se stingă. Avea încredere că aşa se va întâmpla, fiindcă era vorba de Liza. Niciun efort nu era prea mare pentru el, ca să păstreze acea minunată strălucire.

— Un An Nou fericit, spuse el.

— Un An Nou fericit, Mac.

Sărutul care urmă – ultimul din ziua petrecută împreună – era o promisiune pentru un adevărat An Nou fericit.

CAPITOLUL IV

Liza dormi mai mult decât de obicei. Îşi propusese ca a doua zi după Anul Nou să meargă mai devreme la lucru. Nu pentru că avea să vină cumpărători când toată lumea se refăcea după o noapte în care mâncaseră şi băuseră prea mult. Nu era genul de zi în care se căuta ciocolata, dar îşi propusese să deschidă magazinul, ca să poată lucra în linişte la campania publicitară pentru „Seducţie totală” din anul următor. Când se trezi însă era trecut de ora nouă, iar după ce se îmbrăcase şi plecase de acasă, Liza îşi dădu seama că mergea fără grabă către magazin, bucurându-se de

dimineaţa de iarnă.

În timp ce trecătorii mergeau repede, înfofoliţi în haine groase, cu mănuşi şi fulare, cu un aer nefericit pentru că trebuiau să se întoarcă la lucru, Liza se plimba încet, bucurându-se de aerul proaspăt şi rece, sau poate neobservându-l. Soarele strălucitor de ieri se ascunsese; acum cerul era cenuşiu iar copacii fără frunze se proiectau ca nişte siluete vagi pe fundalul gri. Cu toate acestea, starea de spirit a Lizei era în continuare însorită.

Descuie magazinul, dezactivă alarma, dădu drumul la încălzire şi, fredonând încet, o melodie, intră în biroul său din spartele magazinului, dar nu se simţea încă pregătită să se aşeze la birou. Lucrul mai putea aştepta câteva minute, decise Liza îndreptându-se fără grabă către casetofonul înghesuit într-un colţ al biroului. Îl cumpărase ca să poată asculta muzică în timp ce lucra, şi lăsa întotdeauna uşa întredeschisă, astfel încât Brahms, Beethoven şi Bach să se poată auzi şi în magazin.

„Cumpărătorii au nevoie şi de puţină cultură alături de ciocolată", îi spusese lui Merrill, care adusese şi ea câteva casete, cu muzică de genuri diferite.

Liza căută printre casete – nu era chiar în dispoziţia de a asculta muzică clasică – şi găsi o casetă intitulată „Muzică doar pentru îndrăgostiţi". Cu un zâmbet amuzat, puse caseta. Notele romantice începuseră să umple cămăruţa, când Merrill îşi făcu intrarea vijelioasă.

— Hei, un An Nou fericit! Sunt surprinsă să te văd aici atât de devreme, îşi întâmpină Liza cea mai bună prietenă.

— Iar eu sunt surprinsă că ai venit atât de târziu, îi răspunse Merrill. Văzând privirea întrebătoare a Lizei, continuă: „Nu ai pus încă de cafea; de fapt, nici n-ai dat drumul la cafetieră, ceea ce înseamnă că abia ai ajuns, şi e aproape ora zece.

— Îmi recunosc vina, spuse Liza ridicând din umeri. Şi nici măcar nu regret.

Merrill stătea în mijlocul biroului, cu mâinile puse pe şoldurile-i înguste, şi o studia pe Liza cu atenţie, dar fără niciun comentariu. Când vorbi până la urmă, era despre sine şi nu despre Liza.

— Ei bine, am să-ţi spun de ce am venit aici atât de devreme… pentru că am avut o inspiraţie ieri. În timpul nesfârşitelor partide de fotbal de la televizor de ieri seară, i-am spus deodată lui Chuck:

— Dacă fotbalul încă mai interesează în luna decembrie şi până în mijlocul lui ianuarie, acelaşi lucru poate fi valabil şi pentru perioada sărbătorilor. Şi am să menţin atmosfera vie cu ajutorul acestor tarte. Nu-i aşa că arată grozav? o întrebă pe Liza.

Chiar arătau astfel – straturi de alune şi ciocolată între foi subţiri ca o coală de hârtie, şi acoperite cu cremă de caise.

— Foarte tentante, răspunse Liza.

— Ce anume să le dăm?

— Revenirea caiselor, hotărî Liza. Delicatesa de după sărbători.

— Minunat! spuse Merrill în timp ce aranja prăjiturile pe un platou. I se păru că stau prea înghesuite, şi puse una deoparte. O voi mânca la cafea – dacă te hotărăşti s-o faci. Îi aruncă Lizei o altă privire scrutătoare şi, pentru a evita orice comentariu, Liza puse apă în cafetieră şi o puse în priză.

— Pentru că am petrecut jumătate din ziua de ieri încercând reţeta pentru tartele astea, i-am promis lui Chuck ceva special pentru restul sezonului – voi privi meciurile împreună cu el. Şi am inventat o delicatesă care să meargă cu fotbalul. Este o îngheţată minunată cum n-ai mai mâncat, dar mă îndoiesc să mai intereseze pe altcineva, pentru că la meciuri se preferă covrigeii şi berea.

— Sau hot-dog şi floricele de porumb, adăugă Liza. Fotbalul era în topul listei sale de lucruri „supraevaluate”, care trebuiau evitate, alături de circ, parade şi – cel puţin până anul acela – petrecerile de Anul Nou.

— Eh, am făcut câteva mostre pe care le-am mâncat într-o secundă, aşa că m-am gândit să mai fac câteva porţii pentru magazin, şi să le punem în congelatorul cel mic, din faţă.

— E o idee bună, spuse Liza. Dacă mă grăbesc, pot da un anunţ speciat la ziar. Ce-ai zice de „îngheţata Supercupa la fotbal”?

— Perfect! exclamă Merrill.

— E cam exagerat dar s-ar putea să prindă. Liza se aşeză la birou, hotărâtă să se concentreze pentru a găsi o idee pentru reclamă, deşi MacKenzie Davidson ameninţa să alunge „îngheţata Supercupa la fotbal” cu totul din mintea ei. Nici muzica romantică, în surdină, care venea dintr-un colţ al biroului, nu o ajuta prea mult.

— Cum ţi-ai petrecut noaptea de Anul Nou? întrebă Merrill. Ţi-am simţit lipsa la petrecere.

— Ţi-am spus că nu vin, spuse Liza fără a răspunde cu adevărat la întrebare.

— Ei, nu se ştie niciodată. Uneori oamenii îşi mai schimbă preferinţele; lucruri care altă dată nu le plăceau, devin deodată extrem de atrăgătoare.

Liza o privi pe Merrill în timp ce lua tava şi o duse în magazin, fără să pomenească nimic despre muzica de la casetofon, deşi era evident că murea de curiozitate. Lizei îi veni să râdă. Nu prea avea secrete, mai ales faţă de Merrill.

Întorcându-se în birou, Merrill întrebă:

— Cum ţi-ai petrecut seara? Aşezată comod pe canapea, cu o carte în mână?

Liza se gândi o clipă să meargă pe linia cu cititul cărţii. N-ar fi fost greu să o convingă pe Merrill că petrecuse seara împreună cu Jane Austen sau Emily Bronte; Merrill îşi închipuia că asta făcea ea mai tot timpul liber, şi – în majoritatea cazurilor – avea dreptate. Liza zâmbi din nou ca pentru sine şi se decise să-i spună adevărul; erau prietene de prea mult timp ca să existe secrete între ele.

— Nu, n-am citit niciun rând în noaptea de Anul Nou. Am avut o întâlnire. Liza se înroşi.

— Ştiam eu, spuse Merrill. Ştiam că e ceva deosebit în aerul tău de astăzi. N-ai deschis agenda până acum, şi ai pus o casetă care nu este ceea ce aş numi genul tău de muzică.

Merrill se aşeză pe marginea biroului Lizei.

— Acum povesteşte-mi totul. Sper că a fost cineva absolut minunat.

— De fapt este o persoană pe care o cunoşti. Mac Davidson, spuse Liza repede, apoi deschise agenda şi începu să noteze idei pentru reclama la îngheţata „Supercupa la fotbal”. Poate dacă ne-am adresa publicului de adolescenţi…

— Liza, spuse Merrill, cu faţa numai un zâmbet, nu trece încă la un alt subiect. Vreau să-mi povesteşti tot. Desigur, Mac este prietenul nostru, un prieten bun. L-ai întâlnit la botez, ţii minte?

Liza dădu din cap.

— Mi-am amintit vag, atunci când s-a prezentat, ceea ce m-a făcut să mă hotărăsc să ies cu el. Altfel, ar fi fost ca şi cum aş fi avut o întâlnire cu o persoană pe care n-o cunoşteam, cineva care tocmai a trecut pe la magazin. Nu e stilul meu, adăugă, deşi nu era nevoie.

Era rândul lui Merrill să râdă.

— Nu, într-adevăr, nu este stilul tău. Deci chiar ai ieşit cu el. Să vezi şi să nu crezi!

Liza puse stiloul şi ridică privirea contrariată, având impresia că detectase în vocea prietenei sale ceva care aducea a conspiraţie. Apoi se gândi că era vorba de mulţumire, rezultatul anilor în care Merrill a dezaprobat conservatorismul prietenei sale în toate domeniile, şi mai ales când era vorba despre bărbaţi.

— Da, am ieşit cu el, spuse Liza cu oarecare mândrie. Ştiu că nu mă caracterizează deloc, dar uneori e bine să spargi rutina, nu crezi? Liza ştia exact ce gândea Merrill, şi începură amândouă să chicotească.

— Ei, spune-mi, continuă Merrill după ce încetară cu râsul. Ce mai face bătrânul Mac? Ce pune la cale?

— Zboară cu avionul personal, face fel de fel de afaceri – speculaţii cu terenuri, amenajări; ieri a. Avut o întrunire la Miami cu o societate Sud-Americană…

— Liza, mă refeream la viaţa personală. Ce impresie ţi-a făcut?

— E fermecător.

— Şi cum aţi petrecut seara de Anul Nou?

— Păi, am luat avionul şi am mers sus pe munte…

Merrill făcu o figură de parcă n-ar fi auzit bine.

— Ce-aţi zis că aţi făcut?

Liza dădu din cap entuziasmată.

— Nu glumesc. Eu, Liza Bradley, m-am urcat într-un avion particular şi am zburat pe deasupra munţilor.

Merrill era să cadă de pe birou de mirare.

— Ei, da, continuă Liza, am zburat până la cabana lui, am luat cina, am băut şampanie… A fost ceva deosebit. Simţi sângele urcându-i în obraji. Răsfoi grăbită agenda, căutând programul pentru reclamă, nu pentru că nu voia ca Merrill să afle cum îşi petrecuse seara, ci pentru că nu ştia cum să-i povestească. Va

trebui să lansăm reclama pentru îngheţată săptămâna viitoare…

Dar Merrill nu avea de gând s-o lase pe Liza să scape aşa uşor.

— Bine, eu am să fac îngheţata şi tu o să faci reclama – ca de obicei, Liza. Acum, hai să revenim la cabana de la munte. Am auzit o mulţime de lucruri despre ea, dar Mac nu ne-a invitat niciodată pe mine şi pe Chuck acolo, ceea ce înseamnă că este un loc foarte deosebit. Faţa lui Merrill radia de ceea ce Liza credea că este triumf. Dar de ce s-ar simţi Merrill triumfătoare numai pentru că Liza a fost la munte la o întâlnire?

— Abia aştept să-i spun lui Chuck, declară Merrill.

Asta o puse pe Liza în şi mai mare încurcătură.

— De ce Dumnezeu l-ar interesa pe Chuck cum mi-am petrecut noaptea de Anul Nou?

— Păi, pentru că-l interesează ce se întâmplă cu tine, şi pentru că Mac este prietenul nostru. În afară de asta, este un lucru foarte ciudat, mai ales pentru că tu eşti cea care ura circul, paradele şi noaptea de Anul Nou.

— Şi în continuare simt la fel, sublinie Liza, numai că acest An Nou a fost diferit.

— Şi s-ar putea spune acelaşi lucru despre Mac.

— E perfect adevărat, fu Liza de acord. De fapt, adăugă cu o izbucnire de încredere, chiar îmi place.

— Atunci lasă agenda, şi mai povesteşte-mi, îi ceru Merrill. O să te mai vezi cu el?

— Eu… Se auzi sunetul unei sonerii în birou, ceea ce însemna că un cumpărător intrase în magazin. Mă duc eu, spuse Liza ridicându-se repede.

— Nu lucrează niciun vânzător astăzi? întrebă Merrill.

— Sherrie vine la unsprezece, spuse Liza peste umăr

dispărând în magazin, dar se întoarse imediat. Voia doar o informaţie. În mod clar, nu este o dimineaţă a iubitorilor de ciocolată.

— Hai să ne întoarcem la planurile tale cu Mac, insistă Merrill.

— Sigur că o să ne mai vedem, spuse Liza cu convingere. Chiar vinerea viitoare.

Merrill o opri din drumul ei către birou şi o îmbrăţişă pe neaşteptate.

— O, ştiam că o să te simţi bine, dar nu credeam că o să ducă la aşa ceva. Îţi place cu adevărat, o să vă mai vedeţi…

Liza se desprinse înainte ca Merrill să-şi fi început măcar explicaţia.

— Cum adică ştiai că o să mă distrez?

Merrill era evident încurcată, încercând să dreagă afirmaţia care scăpase, daiLiza nu se lăsa păcălită’.

— Imediat ce mi-ai spus despre întâlnire, am fost sigură că o să te simţi bine… încercă Merrill.

— Încearcă altceva, Merrill, spuse Liza. Apoi aşteptă în timp ce prietena ei bâiguia ceva.

Văzând că nu primeşte niciun răspuns, Liza continuă:

— Văd deodată mâna ta în toată povestea asta şi nu pot decât să mă mir că nu mi-am dat seama mai curând. Sunt la fel de surprinsă că am fost atât de proastă de la început. Mac n-a venit din întâmplare la magazin. Tu l-ai trimis, tu şi Chuck. L-aţi trimis în calitate de partener pentru noaptea de Anul Nou.

Merrill fu salvată de sunetul clopoţelului de la uşa magazinului.

— Mă duc eu, spuse cu sufletul la gură.

— Eram sigură, răspunse Liza, uitându-se în magazin, adăugă:

dar nu e decât Sherrie.

— Ah! Merrill se trânti într-un scaun de lângă birou.

— Puteai să mă fi întrebat, Merrill, înainte să-l trimiti pe Mac aici.

— Da, dar ai fi răspuns nu, zise prompt Merrill.

— Poate, dar ar fi fost alegerea mea. Nu-mi place să mi se joace feste.

Sherrie, o fată dezgheţată, cu părul negru, intră vioi în magazin, îşi puse şorţul cu emblema „Seducţie totală”, înainte trântindu-şi geanta de umăr pe biroul Lizei.

— Am sosit, şefa, spuse, dar o să fie o zi plictisitoare.

— Ştiu, spuse Liza sec.

— Vreţi să şterg vitrina?

— Da. Merrill, căutând în debara soluţia pentru geamuri şi şerveţelele de hârtie, răspunse în locul Lizei.

— Şi te rog lustruieşte şi congelatorul. O să-l folosesc pentru prezentarea unei expoziţii de îngheţată „Supercupa la fotbal”.

— Asta ar fi o premieră, răspunse fata.

— Ştiu, o aprobă Merrill, dar am de gând să schimb obiceiurile alimentare ale tinerilor americani. Cele două izbucniră în râs. Figura Lizei rămase imobilă.

— Vă simţiţi bine, şefa? întrebă Sherrie dar nu i se răspunse decât cu un semn din cap. Cum v-aţi distrat de Anul Nou?

— Nu aşa de bine’ cum mi-am închipuit, răspunse Liza enigmatic, ceea ce o făcu pe Sherrie să ridice mirată din umeri, şi zorită de Merrill, dispăru în magazin cu soluţia de curăţat geamuri.

— Nu ţi-am întins o cursă, Liza, spuse Merrill imediat. Am vrut doar să nu fii singură de Anul Nou... iarăşi. Ştiu... Ştiu ce crezi... Am încercat să nu te las să fii singură şi în vacanţa aceea, şi

n-a ieşit nimic. Doamne, Liza, de data asta am reuşit! Merrill vru s-o îmbrăţişeze din nou, dar Liza nu avea de gând să-i răspundă. Ştiam că lucrurile o să meargă bine, ştiam că am dreptate, chiar dacă Chuck a zis…

— Ce-a zis Chuck? Vocea Lizei era calmă, dar era calmul dinaintea furtunii.

— Păi, a zis că probabil n-o să vrei să ieşi cu Mac, dar, bineînţeles, n-a luat în calcul cât de fermecător este acesta. Bărbaţii uită lucrurile astea întotdeauna şi de aceea…

— Ai zice că aţi făcut chiar un pariu. Imediat ce a terminat fraza, Liza şi-a dat seama că avea dreptate, numai pentru că în acelaşi moment ridică privirea şi văzu expresia prietenei sale. Încerca să pară nevinovată, dar nu-i reuşea deloc. Voi chiar aţi pariat! strigă deodată Liza.

Obrajii lui Merrill căpătară o culoare neobişnuit de roşie, iar în ochi i se citea jena.

— Nu e chiar aşa cum pare, Liza, încercă să spună.

— A, da? Liza o privi, şi prietena ei lăsă ochii în jos.

— Vreau să spun că totul a început atât de firesc, când a venit Mac la cină. Am vorbit despre tine, despre noaptea de Anul Nou. El nu avea cu cine să iasă, tu erai singură…

— Aşa că aţi aranjat o întâlnire. Liza clătină din cap furioasă. Asta aş putea eventual trece cu vederea – aş putea, eventual, Merrill, dar să faceţi un pariu, să pariaţi pe reacţiile mele… Am mai auzit de genul acesta de jocuri răutăcioase, dar nu ştiam că se joacă şi între prieteni.

Merrill se lăsă în scaun şi încercă din nou să explice.

— Nu am văzut lucrurile în felul acesta. Nu ne-am fi gândit că… Să-ţi spun cum au decurs lucrurile de la început, spuse, bâjbâind în căutarea unui mod potrivit de a începe. Când ne-a venit

ideea, Chuck ţi-a luat apărarea. A spus că n-o să fii de acord să ieşi în noaptea de Anul Nou, iar eu am spus că o să ieşi, totuşi. Deodată, a intervenit Mac, şi am făcut un pariu. Ştii cum e el…

— O, desigur, comentă Liza. Ştiu. Întoarse capul, pentru ca Merrill să nu poată vedea că figura ei exprima mai mult decât furie; era şi durerea care venise odată cu înţelegerea faptului că seara ei deosebit de romantică fusese rezultatul unui pariu, pus la cale de prietenii ei iubitori şi bine intenţionaţi. Convins că putea s-o facă să cedeze, Mac acceptase provocarea. Şi, Doamne, cât de bine reuşise. Fusese o pradă uşoară pentru talentul lui desăvârşit.

În cele din urmă, Liza se întoarse şi o privi pe Merrill. Faţa sa era goală de orice expresie.

— Mă simt penibil, spuse.

— Îmi pare atât de rău; nu n-am gândit că…

— Exact asta voiam să spun şi eu. Ochii Lizei scăpărară deodată scântei de furie. Nu te-ai gândit când ţi-ai implicat cea mai bună prietenă în această… glumă. Ei bine, gluma este pe seama mea, şi nu mi se pare deloc amuzantă. Este crudă şi ticăloasă şi nu ştiu dacă o să te pot ierta vreodată pentru asta.

Merrill gemu şi se adânci şi mai tare în scaun, dar, hotărâtă fiind să nu lase o neînţelegere să se insinueze între ele, încercă încă o dată:

— Ştiu că nu mă gândesc niciodată destul, Liza, dar chiar dacă aş fi făcut-o, nu mi-aş fi închipuit că ai putea să te superi atât de tare. Nu era vorba decât de o întâlnire, da urma urmei. Apoi, încet, Merrill începu să înţeleagă. I se citea pe figură şi în ochii măriţi, cu sprâncenele ridicate.

O lungă perioadă Merrill nu scoase un cuvânt, şi fiindcă tăcerea se prelungea, Liza aproape se ridică să plece, ca să evite ochii lui Merrill care acum ştia adevărul: seara, ei cu Mac nu

fusese o simplă întâlnire. Dar până la urmă nu plecă, şi Merrill spuse cu o voce aproape şoptită:

— A fost ceva deosebit, nu-i aşa? O, Liza, îmi pare atât de rău…

Soarele din Florida era acelaşi ca întotdeauna, iar Mac Davidson profita de el, întins pe un şezlong, lângă piscina de dimensiuni olimpice, de pe terasa blocului în care locuia, şi care avea vedere spre plaja largă din Miami. Se relaxa după succesul de cu o seară înainte. Viitorul afacerii Sud-Americane era încurajator, luând în calcul informaţiile pe care le primise, şi părea că foarte curând urma să se Semneze contractul.

Mac zâmbi în sinea sa; da, fusese o seară încununată de succes, şi până în prezent, dimineaţa fusese la fel – câştigase cu uşurinţă un meci de Tenis în faţa unui partener de afaceri, iar apoi luase micul dejun copios, însoţit de un pahar de şampanie.

După ce înotă îndelung în piscină, Mac se întinse pe burtă la soare şi încercă, fără prea mult succes, să se simtă mulţumit de cele două reuşite – în afaceri şi la tenis. Dar, dintr-un motiv necunoscut, victoria nu-i dădea sentimentul de exaltare pe care îl simţea de obicei. Ceva intervenea permanent.

Mac deschise ochii, se întoarse cu faţa în sus pe prosopul uriaş de baie şi privi cu atenţie câteva fete îmbrăcate sumar plimbându-se pe partea opusă a piscinei, fiind conştiente că mai multe perechi de ochi le urmăreau mersul graţios. Îşi aminti vag aceste fete bronzate şi frumoase. Mac încercă să-şi concentreze atenţia asupra lor, dar, din nou, elementul perturbator interveni, inducându-i un alt fel de imagine. Încercă să alunge imaginea, ca şi cum ar fi schimbat canalele la televizor, dar recepţia era prea puternică, iar acum Liza pătrunse parcă înotând în mintea lui, ca şi cum ar fi traversat bazinul, şi ar fi ieşit din apă lângă el, cu părul

roşcat plutind în urmă. Zâmbi şi deodată se afla în braţele lui ghemuită şi caldă, ca amintirea ei. Mac se ridică repede şi făcu semn cu mâna. Aproape imediat, apăru un tânăr îmbrăcat în alb.

— Adu-mi, te rog, un telefon, îl rugă Mac. Se hotărî să-i telefoneze şi… apoi? Să şi-o şteargă din minte? Puţin probabil. Şi, de altfel, îşi dorea ca imaginea să nu-l părăsească, îi umplea sufletul, mai mult decât şi-ar fi închipuit. Mac închise ochii şi se lăsă învăluit de amintirea Lizei, chiar în momentul în care una dintre fete, care-şi terminase parada de dimineaţă, se apropie.

— Mac Davidson, spuse cu o mirare despre care amândoi ştiau că este prefăcută. Nu te-am mai văzut la piscină de săptămâni întregi.

— Am fost plecat, răspunse el deschizând ochii în timp ce ea se instala pe marginea şezlongului.

— Ei bine, veni replica, acum te-ai întors acasă…

— Poftiţi telefonul, domnule Davidson. O clipă Mac ezită, privind întâi mâna care-i întindea telefonul şi apoi trupul zvelt de lângă el.

— Mulţumesc, spuse, luând telefonul.

— O convorbire de afaceri? întrebă fata, iar când Mac dădu afirmativ din cap, se ridică îmbufnată şi plecă să i se alăture prietenei sale, care găsise doi bărbaţi bronzaţi şi interesaţi de persoana ei, pe partea cealaltă a bazinului.

Mac telefonă la informaţii în Atlanta, obţinu numărul de telefon al Lizei şi îl formă imediat, înainte de a se putea răzgândi. A sunat de vreo zece ori şi, chiar când se pregătea să închidă, dezamăgit, Liza răspunse.

— Mă temeam că nu eşti acasă, spuse Mac, nepăsându-i cât de nerăbdătoare îi era vocea. Chiar era nerăbdător.

— Sunt acasă, veni răspunsul.

Mac nu-şi dădu seama imediat că ceva nu era în regulă. Căuta o explicaţie pentru tonul vocii ei, tensionat, rece.

— S-ar zice că ai avut o zi grea, spuse el sperând că avea dreptate.

— Da, o zi foarte grea.

O undă de emoţie se strecură în vocea ei, ca un tremurat uşor, care-l tulbură pentru că, indiferent ce ar fi fost vorba avea legătură cu el. Dar insistă.

Dai nu aşa de grea încât să te gândeşti să anulezi weekendul nostru, sper. Abia aştept să mă întorc la Atlanta… Continuă, explicând, făcând remarci amabile, dar ară niciun rezultat. Când în cele din urmă făcu o pază, căutând un alt mod de a-şi exprima sentimentele, fu întâmpinat cu tăcere. W Juri moment dat, Liza se gândise să închidă telefonul, fără să-i dea niciun fel de explicaţii. Desigur, aceasta ar fi fost o premieră pentru atât de fermecătorul Mac Davidson; auzi, ultima lui cucerire să-i trântească telefonul, încheind brusc orice discuţie! Dar, în cele din urmă, Liza se hotărî să fie cinstită. Era mai mult decât merita el, având în vedere cât de necinstit jucase. Dar subterfugiile nu i se potriveau Lizei. Nu putuse s-o mintă pe Merrill, nu putea să-l mintă nici ne Mac.

— Nu va fi niciun fel de weekend, spuse cu o voce albă, dar oricât de lipsită de emoţie îi era vocea, simţea în piept o durere ca o gheară, şi mâna care ţinea telefonul era umedă.

Din nou Mac auzi nota definitivă din vocea ei; şi din nou refuză să accepte ceea ce-i transmitea.

— A intervenit ceva? Pot aranja să ne vedem altă dată, în cursul săptămânii, poate, deşi, drept să-ţi spun, n-aş vrea să aştept atât de mult.

— N-o să ne mai vedem deloc, Mac.

— De ce? întrebă uimit, deşi bănuise că asta avea să urmeze.

Dar încă nu ştia de ce. Ce este, Liza, ce se întâmplă?

— Nu ghiceşti?

Brusc, înţelese, dar nu avu timp să răspundă înainte ca ea să adauge scurt:

— Am vorbit cu Merrill. Ştiu despre pariu, Mac. Chiar ţi-ai închipuit să poţi să-mi ascunzi adevărul? vocea îi tremura aproape, dar făcea eforturi să se stăpânească.

— Nu intenţionam să-ţi ascund nimic; voiam să-ţi spun, dar când am ajuns la cabană…

— Te-ai gândit că ar fi păcat să-ţi strici seara?

— Nu a fost aşa, Liza.

De pe paitea cealaltă a bazinului, frumoasa insistentă în costum de baie îi făcea semn lui Mac să încheie convorbirea; o făcea să-l aştepte.

— Atunci ce-a fost? întrebă Liza. O simplă glumă?

— Deloc! spuse el aproape furios. N-a fost aşa, de la început, din prima clipă în care te-am văzut.

O clipă îl crezu, daiapoi îşi aminti – totul fusese o înscenare, dar, desigur, el nu era să recunoască.

— Ce altceva ai putea spune, Mac?

— Doar atât: am fost un fraier că am fost de acord cu pariul; nu mă gândeam să-ţi fac niciun rău, iar după ce te-am cunoscut… ei bine, am uitat complet cum au debutat lucrurile. Nu mai era un joc, şi nu-mi doream altceva decât să fiu cu tine, să petrec seara cu tine. Cât despre ce s-a întâmplat între noi la cabană…

Liza strânse telefonul şi simţi cum îi arde faţa de ruşine. Cât de mult îi uşurase ea misiunea!

— Am fost sincer în fiecare clipă, Liza, continuă Mac. A fost minunat, deosebit pentru amândoi, ştii asta şi tu, Liza… Neprimind niciun răspuns, continuă: Pariul a fost o idee prostească, dar seara

petrecută împreună a fost cu totul altceva. Am început cu stângul, e adevărat, recunosc asta şi o să regret întotdeauna, dar s-a sfârşit cu noi împreună, Liza. S-a sfârşit perfect.

Furia Lizei, durerea ei, o împiedicau să perceapă sinceritatea din cuvintele lui. Nu se putea gândi decât cum să se apere, cum să izoleze acea parte secretă a fiinţei sale pe care o oferise fără nicio reţinere lui Mac.

— Nimic din ceea ce s-a întâmplat n-a fost adevărat, Mac, spuse cu voce stinsă. Totul a fost teatru fals.

Un chelner apăru lângă Mac, cu meniul pentru masa de prânz şi lista de băuturi. Mac clătină din cap, făcându-i semn să plece, dar nu putea face nimic împotriva zgomotului care venea din partea cealaltă a piscinei. Cele două fete, cărora li se alăturaseră tinerii, strigau la el:

— Mac, Mac, lasă telefonul, hai să ne distrăm! strigă una din fete, iar vocea unuia dintre bărbaţi i se alătură:

— Poate are nevoie să-i dăm un brânci... în paharul de băutură.

Mac nu luă în seamă remarca şi nici râsetele care o însoţiră.

— Liza, spuse în receptor, întorcând spatele piscinei, pentru mine a fost adevărat şi ştiu că şi pentru tine a fost la fel. Te rog, trebuie să ne vedem şi să vorbim.

Liza clătină din cap, ca şi cum ar fi fost acolo şi ar fi putut vedea gestul ei hotărât:

— Nu, Mac. Nu vreau să te mai văd şi nici să vorbesc cu tine.

— Liza...

— S-a terminat. Te rog nu-mi telefona şi nici nu veni la magazin. Ai reuşit să demonstrezi ceea ce ţi-ai propus – anume că poţi câştiga orice femeie doreşti, chiar şi pe dificila Liza Bradley. Ei bine, te felicit, spuse ea cu amărăciune. Ai câştigat, dar s-a

terminat, Mac. Micul experiment s-a încheiat, şi a sosit momentul să cauţi alte jocuri.

Din nou, râsul din partea cealaltă a piscinei răsună nestingherit, iar grupul striga numele lui Mac.

— De fapt, spuse Liza, auzind zgomotul, s-ar zice că deja ai revenit în horă.

— Nu, nu-i adevărat, spuse Mac împăciuitor. Am făcut greşeala să telefonez de la piscină. Aşteaptă să cobor şi să-ţi telefonez din cameră…

— Nu e cazul, Mac. Am auzit tot ce aveai să-mi spui foarte clar, în ciuda zgomotului, şi nu cred că mai avem despre ce să vorbim. Cel mai bine ar fi să încheiem conversaţia acum. Simţea durerea şi mai acut, imaginându-şi-l pe Mac stând relaxat la piscină, indiferent.

— O să mai încerc, Liza, insistă el.

— N-are niciun rost, Mac.

— Liza, exagerezi. Începuse să fie iritat, atât din cauza discuţiei de la telefon cât şi din cauza celor de la piscină. Te sun din nou, încercă el încă o dată.

— Nu înţelegi, Mac! strigă Liza. Nu mai pot avea încredere în tine; nu mai pot avea încredere în nimic din ce spui sau faci. Liza îşi dădu seama că era gata să izbucnească în plin% şi tăcu.

Zgomotul de la piscină acoperi sfârşitul propoziţiei, iar când se făcu puţină linişte şi Mac încercă să-i răspundă, era prea târziu: Liza închisese deja.

Succesul fenomenal al „îngheţatei Supercupa la fotbal” – la uşa magazinului erau cozi interminabile, şi apropierea Zilei îndrăgostiţilor, dădeau un oarecare sentiment de camaraderie proprietarilor magazinului „Seducţie totală”. Dar, chiar dacă supărarea Lizei începuse să dispară, rămăsese totuşi o urmă de

resentiment. Nu putea să scape de el, şi nu era sigură dacă simţea lucrul acesta din cauza naivităţii sale de a se fi îndrăgostit de Mac, sau din cauza rolului pe care-l jucase Merrill în această întâmplare nefericită. Liza era conştientă de faptul că încă nu-şi clarificase sentimentele în legătură cu rolul pe care-l jucase Merrill în ceea ce începuse să numească în gând „episodul Mac Davidson”.

Dar Ziua îndrăgostiţilor plutea în aer, şi anotimpul acela, aşa deprimant şi bătut de vânturi, cum era în Atlanta, a adus cu el un sentiment de emoţie, o adiere de primăvară timpurie. Magazinul „Seducţie totală” intra în sezonul cel mai activ şi mai profitabil, iar activitatea febrilă făcea ca dezamăgirea pe care i-o provocase Merrill Lizei să treacă pe planul doi. Şirul de clienţi nu se mai sfârşea. Magazinul

„Seducţie totală” era în plin avânt, cum ar fi spus Mac Davidson.

— Vreau să vezi ceva extraordinar, o anunţă Merrill cu un ton dramatic în timp ce aproape se prăvăli pe uşa întredeschisă, cu cutiile de bomboane de ciocolată şi prăjituri, într-o după-amiază, la sfârşitul lunii ianuarie.

Liza întinse mâna şi luă o cutie care ameninţa să-i scape din braţe.

— Aruncă o privire în cea de deasupra, spuse Merrill, în timp ce ocoleau tejgheaua şi, cu ajutorul lui Sherrie, transportară totul în biroul din spatele magazinului.

— Oh! exclamă Sherrie, deschizând capacul şi descoperind o prăjitură la formă de inimă.

— Este ciocolată cu alune şi cu straturi de bezea, o informă Merrill.

— Am s-o pun chiar în mijlocul vitrinei.

— Şi spune tuturor că aceasta este doar o palidă mostră a

ceea ce urmează, zise Merrill punând jos cutiile şi apoi deschizându-le una câte una, pentru a-i arăta Lizei ce conţineau. Încearc-o pe asta – o prăjitură cu cremă de ciocolată, însiropată cu lichior Grand Marinier.

Liza alese pătratul cel mai puţin perfect şi-l băgă în gură.

— Incredibil, reuşi să spună.

— Da, într-adevăr, aprobă Merrill. Poate ar trebui să pomenim şi prăjitura asta în următoarea reclamă. Ce slogan folosim?

— „Gusturile mele sunt simple – îmi place numai ceea ce este mai bun”, răspunse Liza după ce înghiţi prăjitura.

— Nemaipomenit slogan, spuse Merrill, în timp ce Sherrie intră să mai ia cutii. Ţie ţi-a venit ideea?

— Mi-ar plăcea să-mi arog meritul, dar trebuie să-i dăm cezarului ce-i al cezarului. Oscar Wilde a spus-o.

Merrill chicoti.

— Dar cred că se potriveşte perfect pentru noi.

Merrill se trântise într-un scaun, înconjurată de delicatesele ei, surâzând.

— E bine să ne amuzăm din nou împreună. Nu m-am simţit în apele mele de la Anul Nou, dar nu ştiam cum să repar lucrurile.

— Nici eu, recunoscu Liza cu sinceritate, daicred că acum nu mai avem nicio problemă.

— Sper din suflet, spuse Merril, adăugând cu ezitare: Mac a sunat de câteva ori şi s-a interesat de tine.

— Şi? întrebă Liza, ţinându-şi respiraţia. Nu se aşteptase să audă de Mac, în orice caz, nu după încercarea eşuată de la piscină. Acela fusese sfârşitul, sau cel puţin aşa crezuse ea, dar acum se întreba dacă Merrill nu se gândise să intervină din nou în viaţa ei.

— Da, a sunat, spuse Merrill, şi i-am spus că tot ce s-a întâmplat a fost între voi doi. Îţi jur, Liza, nu mă mai amestec. Nu

spun nici măcar ceea ce aş dori să spun – că tu şi Mac aţi fi o pereche foarte reuşită.

— Merrill…

— Dar nu spun nimic, Liza, repetă Merrill cu grabă, chiar dacă sunt convinsă de lucrul acesta. Eu şi Chuck ne-am primit lecţia şi, desigur, nu vom merge în călătorie…

— Ce călătorie?

— Of, de ce oare nu învăţ să-mi ţin gura? se întrebă Merrill cu voce tare, dând ochii peste cap. În contextul a ceea ce acum numim pariul infam, Mac a spus că indiferent cine câştiga pariul, va primi în dar o călătorie de vis.

— Pe socoteala mea? fu replica sarcastică a Lizei.

— Nu, răspunse cu grabă Merrill, nu-ţi pierde simţul umorului chiar acum când aproape l-ai recâştigat.

— Aproape e cuvântul cheie în cazul nostru, Merrill, dar nu te opri; sunt masochistă, aşa că spune-mi.

— Chuck voia să meargă într-o croazieră pe ocean, iar eu voiam să merg la San Francisco. Ei bine, spuse Merrill cu vocea alterată de stânjeneală, eu am câştigat.

— Ia gândeşte-te, spuse Liza meditativ, dacă aş fi refuzat întâlnirea cu Mac, ai fi suferit cu adevărat, zgâlţâită în mijlocul oceanului, pe o bărcuţă cu pânze.

— Sunt convinsă că imaginaţia îţi face plăcere.

— Ai perfe ctă dreptate, spuse Liza zâmbind sarcastic. Deci, când plecaţi în California?

— Nu plecăm nicăieri, răpunse Merrill scurt. Când am făcut pariul, totul părea atât de amuzant, o nebunie inofensivă. Dar când eu şi Chuck am înţeles cât de mult sufereai, n-am mai simţit nicio bucurie la gândul călătoriei. Am hotărât să nu mai plecăm.

Liza simţi un val de recunoştinţă, dar cu jumătate de inimă

încercă s-o convingă pe prietena ei să accepte premiul.

— Nu vreau să te lipsesc de premiu. Ştiu cât de mult îţi doreşti să mergi la San Francisco.

— Nu, şi am încheiat discuţia. N-aş putea să mă bucur de călătorie ştiind ce nefericire ţi-am adus cu pariul ăsta idiot. Oricum, adăugă cu simţ practic, nu pot să plec nicăieri acum când se apropie Ziua îndrăgostiţilor. E perioada cea mai activă a anului, şi apoi vine Pastele, şi toţi iepuraşii de ciocolată care trebuie făcuţi, şi apoi Ziua Femeii… nici n-aş putea să mă gândesc la plecare, cel puţin până în luna iunie, spuse dezinvolt, şi până atunci, ce mai contează?

Liza se aşezase la birou cu proiectele de reclamă pentru Ziua îndrăgostiţilor şi se lăsă consolată de cuvintele ldi Merrill. Totul avea să fie bine, tensiunea scădea, iar înţelegerea lui Merrill o ajuta. Liza ridică ochii către prietena ei, care reuşise să găsească încă o prăjitură cu cremă de ciocolată care nu era chiar-perfectă, şi o înfulecă.

— Ştii, spuse Merrill, ştergându-şi buzele cu colţul şorţului, aproape reuşisem să distrug prietenia noastră…

— Nu, Merrill, spuse Liza luând creionul şi desenând o inimă pe foaia de hârtie din faţa sa, aşa ceva n-ar fi fost posibil, dar trebuie să recunosc, te-ai străduit serios. Aş prefera să nu te mai apropii de limita asta vreodată! adăugă Liza cu un zâmbet maliţios şi se apucă din nou de lucru, lăsând la o parte pariul şi tot ce avea legătură cu el – totul în afara amintirii stăruitoare a lui Mac şi a unei nopţi pe care nu va putea niciodată s-o uite.

CAPITOLUL V

Perioada dinaintea Zilei îndrăgostiţilor era în acelaşi timp cea mai bună şi cea mai rea pentru magazinul „Seducţie totală”.

Afacerea era mai mult decât înfloritoare, mergea cu mult mai bine decât anul precedent, şi se aflau pe lista magazinelor din top în Atlanta. Acest lucru le amuza şi în acelaşi timp le bucura pe Merrill şi Liza. Chiar şi cu ajutoarele suplimentare la magazin şi laborator, lucrau amândouă peste douăsprezece ore pe zi. Liza lăsase la o parte reclamele şi contabilitatea şi preluase conducerea şi administrarea magazinului, în timp ce Merrill nu mai făcea experimente, ci se concentra să scoată şarjă după şarjă din delicatesele care fuseseră deja testate.

Cu mai puţin de o săptămână înainte de 14 februarie, la 8:50 dimineaţa – cu zece minute înainte de deschidere, Liza era deja în magazin de o oră. Se uita pe programul de lucru al săptămânii, programând orele astfel încât să poată lucra şi copiii care ajutau în timpul vacanţei.

Lizei îi plăcea să angajeze lucrători din aceştia entuziaşti şi prietenoşi, pe care-i iubeau clienţii, dar când îi alegea, se aştepta întotdeauna la conflicte bizare în ceea ce priveşte programul de lucru. Formau un grup devotat dar excentric şi trebuia să fie cu ochii pe ei. Angajatul cu jumătate de normă cel mai popular era Ed Crowley, care, pentru a putea urma cursurile şcolii de arte frumoase, făcea o serie de munci suplimentare: picta indicatoare, făcea fotografii pe stradă. În timpul liber pe care, în mod surprinzător, reuşea să şi-l facă în fiecare săptămână, o ajuta pe Liza la reclame.

Dimineaţa aceasta mai mult o încurca decât o ajuta; era aplecat peste umărul ei şi încerca să memoreze programul de lucru şi să vadă cum se potrivea cu celelalte activităţi ale sale.

— Cred că o să meargă, spuse entuziast, dându-se la o parte din calea ei ca să răspundă bătăilor în uşa din spate.

— Dumnezeule, Merrill, arăţi de parcă ai fi un echilibrist pe

sârmă la circ. Stai să te ajut. Ed îi luă din braţe vreo şase cutii din vârful piramidei. Dar ce cauţi la uşa din spate?

— N-am îndrăznit să intru prin magazin. V-aţi uitat din întâmplare la hoardele de oameni din faţă?

— Nu ridic niciodată storurile până la ora nouă în timpul sărbătorilor. Scena de afară este groaznică, parcă ar fi din David Copperfield, cu toţi copiii aceia flămânzi salivând în faţa vitrinei.

— Ei, e momentul să-i lăsăm să intre, îi aminti Liza, uitându-se la ceas.

— Îi las plăcerea asta lui Sherrie. Ascultă clopoţelul care în dica începerea unei zile de lucru. Aşa. Mă duc să înfrunt gloata flămândă.

Liza îl urmări din priviri, clătinând din cap.

— Să sperăm că exagerează.

După ce găsi în fine unde să-şi pună toate lucrurile, Merrill răspunse:

— Nu exagerează. Sunt aşezaţi în rând. Poţi să crezi? La ora 9:00 dimineaţa. Nici chiar eu nu mă pot gândi să mănânc ciocolată la ora asta.

Liza ridică ochii din programare pentru prima dată de când venise Merrill şi fu surprinsă să vadă aspectul partenerei sale, în general foarte şic, cu totul altfel de cum era obişnuită, părul răvăşit, blugii pătaţi cu suc de cireşe, şi până şi machiajul era puţin întins.

— Arăţi ca naiba, declară Liza. Înseamnă că nu avem destul personal la laborator. Reveni la programările ei. Ai nevoie de o mână de ajutor astăzi?

Merrill scoase un oftat din adâncul pieptului în timp ce se îndrepta către uşă:

— Credeam că n-o să mă mai întrebi niciodată. Trimite-mi pe

cineva până în prânz, o imploră, apoi mormăi ceva despre inimi umplute cu cremă mocca şi dispăru pe uşa din spate, lăsând în urmă cutiile cu prăjituri de ciocolată şi cu trufe.

În cursul zilei s-au mai făcut două livrări consistente de la laborator la magazin, dar nu le aduse Merrill, ci unul dintre băieţii voinici pe care îi angajase Liza, o adevărată comoară, care ştia să facă bomboane, dar putea şi ridica cincizeci de kilograme fără să i se mişte un muşchi pe faţă. Vitrinele erau aproape goale, când ceasul ajunse în sfârşit la ora cinci şi jumătate, ultimul cumpărător ieşi fără tragere de inimă din magazin, iar Sherrie căzu epuizată pe canapeaua’ din birou.

— A plecat toată lumea? întrebă Liza, turnându-le tuturor câte o ceaşcă de cafea. Ed nu şi-a pontat orele.

— E încă afară, face natură moartă pentru ora de fotografie. Se numeşte Bomboane de ciocolată strivite.

Puţin îngrijorată, Liza ridică o sprânceană.

— Nu te nelinişti, unui puşti i-a căzut o bucată de bomboană pe care i-o dăduse maică-sa, şi apoi, în disperarea lui, a călcat pe ea. N-ai auzit urletele de adineauri?

— Ba da, dar n-am avut curajul să fac investigaţii.

— Ei, i-am dat altă-bomboană de ciocolată cu cremă şi toată lumea a fost fericită, dar Ed s-a hotărât să nu strângă mizeria până când nu face o fotografie. Arată într-adevăr cât se poate de artistic.

— Hm, reuşi Liza să spună, prea obosită ca să mai facă şi caz de întâmplare.

— Ei, eu am şters-o, spuse Sherrie, scoţându-şi şorţul cu emblema „Seducţie totală11. Îl iau acasă ca să-l spăl. Ne vedem dimineaţă, spuse şi reuşi să iasă prin magazin, afară pe uşă, înainte ca telefonul să înceapă să sune.

— Răspund eu! strigă Ed, încă plin de energie debordantă.

Indiferent cine e la telefon, va trebui să aştepte până mâine, se gândi Liza în timp ce se ridica, îşi îmbrăca haina şi lua programările neterminate, ca să le revadă acasă. Sigur că tot mai era de lucru, se gândi, dar cel puţin se putea odihni puţin, în timp ce se uita pe programare, ghemuită în patul ei, cu o muzică în surdină şi poate un pahar de vin pe noptieră. După ce termina programările încă mai avea timp să răsfoiască o carte bună. Nu era ceva nemaipomenit, dar Lizei i se părea grozav.

Nu era să fie, totuşi, Ed o strigă:

— Liza, trebuie să iei legătura asta! se repezi în camera din spate, cu ochelarii puţin strâmbi, cupărul moale căzându-i pe frunte. Tipul vrea să facă o comandă mare. Pare important

— Vorbeşte tu, Ed. Spune-i pur şi simplu că nu putem să-i luăm comanda până mâine, pentru că am închis la cinci şi jumătate.

— E de la Hotel Omni, Liza.

— Of, bine. O să vorbesc cu el, oftă Liza, puse jos programările şi ridică telefonul.

— Domnişoară Bradley, sunt Cari de la Omni. Mă bucur grozav că am reuşit să vă prind.

— Da, Cari, spuse Liza, care nu terminase încă de oftat. Luase comenzi speciale pentru portarul marelui hotel în trecut. Pentru clientela lui, banii nu erau o problemă, dar în seara aceea, încă o comandă mare era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Cari continuă:

— Unul dintre invitaţii noştri, pe care îl apreciem în mod deosebit, mi-a cerut să comand un aranjament ornamental de Ziua îndrăgostiţilor, şi desigur, magazinul vostru a fost primul care mi-a venit în minte.

7 ™, ace întotdeauna plăcere să vă servesc, spuse Liza, apoi,

în timp ce lua ceva de scris, se gândi: „dar nu în seara asta”. Spune, te rog. Eu notez comanda.

— Nu-i nevoie. Nu doreşte decât cel mai scump aranjament pe care-l puteţi face. Nu contează cât costă, domnişoară Bradley.

— Dar trebuie să existe o limită

— Elegant şi scump: acestea sunt singurele limite.

— Bine, Cari, spuse Liza, încercând să-şi ascundă iritarea în faţa capriciilor invitatului de la Omni. Am să fac un aranjament care să fie şi elegant şi scump. În mod special nu pronunţase cuvântul cu un gust delicios, pentru că preţiosului client nu părea să-i pese de asta. Totul va fi pregătit până mâine după-amiază.

Tăcerea prelungită a lui Cari fu urmată de un râs stânjenit. Problema – şi sunt sigur că nu este de nedepăşit – e că doreşte bomboanele astă-seară. Livrate la hotel. Invitatul nostru a precizat în mod clar acest lucru.

— Doamne, Cari, nu se poate! Astă-seară…

— Vă rog, domnişoară Bradley, este foarte important pentru noi. Ştiţi că ne mândrim cu serviciile pe care le oferim, şi l-am asigurat deja că nu este o problemă, contând, desigur, pe dumneavoastră. Nu va fi nicio problemă, nu-i aşa? întrebă cu îngrijorare.

Liza se abţinu să facă o remarcă tăioasă, uitându-se la ceas. Angajaţii lui Merrill probabil plecaseră deja, lăsând-o singură în laborator şi, în mod sigur, nu avea cum să facă o livrare. Liza era singură cu Ed, al cărui mijloc de transport era o bicicletă. Trebuia să facă livrarea chiar ea.

— Bine, să zicem că e posibil, spuse ea, în timp ce calcula cât timp urma să-i ia aranjarea platoului, să meargă în centrul Atlantei la o oră de vârf şi să ajungă apoi acasă. Nu mai puţin de două ore, se gândi. Detesta gândul că trebuia să renunţe la a sta în pat, cu o

carte bună şi un pahar de vin alături, dar dacă acesta era singurul mod în care putea face vânzarea...

— Bine, Cari, dar o fac numai pentru că e vorba de tine. Crede-mă.

— Vă rămân îndatorat pe veci, spuse Cari. Vă aştept, să zicem, cam într-o oră?

— Cel puţin, răspunse Liza.

— N-o să regretaţi, domnişoară Liza, spuse Cari, promiţând cu remarca aceasta că viitorul afacerii ei avea să fie colosal. În momentul acela era ultimul lucru pe care şi-l dorea, dar încercă să-şi păstreze vocea prietenoasă în timp ce-şi lua la revedere şi puse jos receptorul.

— Ed, spuse Liza cu o voce slabă. Înainte să porneşti pedalând în noapte, vrei, te rog, să-mi faci un serviciu?

Cutia imensă cu bomboane de ciocolată pe care Ed o aranjase cu grijă şi o dusese la maşină, era aşezată în siguranţă pe scaunul de lângă ea, şi Liza o porni către centrul Atlantei. Nu era una dintre serile ei cele mai bune, se gândi Liza, între – bându-se ce fel de idiot şi-ar putea dori o cutie de bomboane ale cărui singure exigenţe erau elegant şi scump şi care ceruse să-i fie livrate la hotel cu aproape o săptămână înainte de Ziua îndrăgostiţilor.

Începuse să cadă o ploaie uşoară, accentuându-i deprimarea. Se oprise pe o stradă aglomerată care se transformase în parcare în timpul orei de vârf; Da întregul oraş începuse să se golească, maşinile îndreptându-se către casele din suburbii. Întârzierile de orice fel începuseră s-o indispună în mod special pe Liza în ultima vreme, pentru că îi dădeau timp să se gândească. Iar gândurile ei se îndreptau permanent către Mac Davidson, oricât de mult s-ar fi străduit să-l uite de la ultimul telefon dat de pe marginea piscinei.

Încercase, dar nu prea reuşise.

Când ajunse în sfârşit la hotel şi coti pe aleea circulară, începu să plouă cu găleata. Liza se hotărî să lase ridicola cutie de bomboane la portar, dar, din nefericire, acesta dispăruse. În mod sigur ieşise să cheme taxiuri pentru un şir de invitaţi care se adăpostiseră de ploaie. Ce mai noapte, se gândi Lza, în timp ce parcă, apucă în grabă cutia şi o luă la fugă către hotel, urmată de unul din băieţii de la parcare, care încerca s-o protejeze de ploaie cu o umbrelă, până ajunse la uşa de la intrare.

Liza împinse uşa şi se îndreptă către recepţie, în continuare într-o dispoziţie cruntă, aşa cum se vedea după întreaga sa înfăţişare: trupul încordat, gura strânsă, fără nicio urmă de zâmbet; părul, udat de ploaie în ciuda umbrelei, îi cădea pe obraji.

Puse cutia pe biroul recepţionerului şi întrebă.

— Pot să vorbesc cu care, vă rog?

— Nu e în birou, spuse recepţionerul. A trebuit să iasă câteva minute, dar dacă vreţi să-l aşteptaţi…

— Nu, spuse Liza hotărâtă. Am să-i lasă această monstruoasă cutie pentru Ziua îndrăgostiţilor.

Faţa recepţionerului se lumină de un zâmbet larg.

— Sunteţi domnişoara Bradley. Cari v-a lăsat un mesaj prin care vă roagă să duceţi bomboanele la camera 812, personal. A spus că…

— Lăsaţi, răspunse Liza, dându-şi seama că ea şi recepţionerul nu făcuse altceva decât să se întrerupă unul pe celălalt, şi hotărâtă să termine misiunea asta dementă şi să plece acasă. Mă duc la etajul opt, aşa cum mi s-a cerut, spuse Liza apăsat, întorcându-se şi îndreptându-se către lift. La mijlocul drumului, se opri şi se întoarse.

Ajungând înapoi la recepţie, întrebă;

— Dar cine este de fapt acest invitat special al hotelului?

Recepţionerul o privi pe Liza de parcă aceasta şi-ar fi pierdut minţile, zâmbi şi spuse:

— Ei, domnişoară Bradley, nu putem dezvălui numele clienţilor noştri. Ce-ar fi dacă la Omni…

Liza plecase deja, lăsându-l din nou pe recepţioner cu propoziţia neterminată.

Tocmai întinsese mâna ca să apese pe butonul pentru etajul opt, când îi veni brusc în minte o posibilitate groaznică. Genul acesta de cerere ciudată se întâmpla din an în paşte. Oamenii nu cereau aşa ceva, indiferent cât de bogaţi sau excentrici erau. Doar o persoană care avea alte intenţii…

— O, nu! spuse Liza cu voce tare. Mac. Mac Davidson. Avea stilul comploturilor lui urzite inteligent. Apăsă butonul şi uşa liftului se închise silenţios. Dacă era Mac, îşi dădu Liza seama, era pe punctul de a se face din nou de râs.

Încercă să-şi amintească ce spusese Merrill în ultimele zile despre el. Ştiind că pe Liza n-o interesa nici să-i audă numele, Merrill încercase să nu vorbească despre Marc, dar uneori îi mai scăpa câte ceva. Oare ieri pomenise de el?

— Nu pot să mai sper în continuare, spusese Merrill cu o strălucire în ochi; cu toate acestea, niciodată, niciodată nu voi mai face niciun gest în legătură cu voi. Ce spusese cu ocazia aceea – că Mac urma să vină în oraş, sau că era deja aici?

Uşile se deschiseră la etajul opt şi Liza ieşi din lift. Era imposibil. Nu mai avusese nicio veste de la Mac, iar el era un tip insistent. Dar dacă ar fi fost cu adevărat interesat, n-ar fi renunţat aşa de uşor. Nu, hotărî Liza. Acesta nu putea fi unul dintre trucurile lui Mac Davidson.

Încetini pasul când ajunse în dreptul camerelor 808 şi 810.

Ţinea cutia strâns, ca şi cum viaţa ei ar fi depins de acest lucru, se opri puţin înainte de camera 812, încă nefiind sigură dacă trebuia să-şi ducă până la capăt misiunea. Apoi, auzi prin uşă sunetul unui program de desene animate de la televizor şi râsul unui copil. Oftă uşurată. Mac Davidson putea fi orice, dar în mod sigur nu era tată.

Uşurată, Liza sună la sonerie. Nerăspunzând nimeni, sună din nou, sperând să fie auzită peste zgomotul televizorului şi întrebându-se cum erau cei dinăuntru care aşteptau cutia cu bomboane, când uşa se deschise de perete.

În faţa ei stătea un băieţel pistruiat.

— Bună, tanti Liza, spuse degajat.

Liza rămase pironită în uşă, gândindu-se ce-o fi fost în capul lui Chuck şi al lui Merrill când au scos-o în ploaie, şi ce căutau la Omni, în primul rând. În plină confuzie, ridică ochii de la faţa luminoasă a lui Andy şi, în spatele lui, îl văzu zâmbind stânjenit pe Mac Davidson.

— N-am spus niciodată că joc cinstit, Liza.

— Mi-am închipuit, spuse Liza, nemişcată în faţa uşii.

— Ţi-ai închipuit…

Înainte ca el să-şi termine fraza, Liza îi puse în braţe cutia cu bomboane şi se întoarse repede către lift.

— Stai, tanti Liza, nu pleca! Vocea ascuţită o urmări de-a lungul coridorului până când aceasta, şi proprietarul ei de o şchioapă, au ajuns-o din urmă şi puştiul o luă de mână. Nu pleca, spuse Andy, agăţându-se de ea ca s-o oprească. Vii cu noi la circ?

— Cum? întrebă Liza, uluită.

— Unchiul Mac ne ia pe amândoi la circ. Nu te bucuri?

Ignorând întrebarea, Liza se apleacă şi întrebă:

— Andy, unde sunt părinţii tăi? Ce faci aici?

Andy râse.

— Dar ştii unde e mama, tanti Liza. Face bomboane.

— Dar tata?

— Am uitat, spuse Andy, întorcându-se către cameră. Unde e tata, unchiule Mac?

Mac, stând în cadrul uşii, cu un aer cât se poate de nevinovat, răspunse:

— E plecat din oraş, cu afaceri, Andy.

— Aşa este, spuse Andy. Aşa că petrec noaptea la Omni, cu unchiul Mac, şi o să mergem la circ, iar tu vii cu noi. Ţinea încă strâns cu mânuţa lui două degete ale Lizei; de fapt o trăgea înapoi către uşă, iar ea îl urma, nevrând să se despartă de puştiul care-i era atât de drag.

— Intră, spuse Mac, în timp ce Andy o trăgea pe Liza în cameră.

Liza se opri şi privi în jur. Hainele şi jucăriile lui Andy erau risipite prin toată camera elegantă, iar în mijlocul harababurii, mergeau Andy şi Mac, alături de reticenta Liza.

— Am aşteptat şi am aşteptat, o informă Andy pe naşa sa. Unchiul Mac a zis că trebuie să-ţi tragem o păcăleală ca să te facem să vii aici.

Liza întâlni ochii lui Mac, pentru prima dată, direct. Apoi se aplecă şi-i spuse băiatului.

— Iubitule, tu ştii că nu-mi place circul. Am mai vorbit despre asta şi trebuie să-ţi mai spun ceva. Nu-mi place deloc să ini se joace feste de felul celei pe care aţi jucat-o tu şi unchiul Mac.

În locul privirii îngrijorate la care se aştepta, feţişoara din faţa ei se lumină de un zâmbet.

— L-am ajutat şi eu, spuse copilul cu mândrie. Eu m-am gândit la bomboane. Nu-i aşa că a fost drăguţ când ai venit la uşă şi ne-ai văzut pe noi? înainte ca Liza să poată răspunde, Andy

întrebă: Ai mers cu liftul? Ai văzut „e făcut tot din sticlă.

— Da, ştiu, spuse Liza, ridicând privirea către Mac. Cum ai ştiut că mai eram la serviciu şi că o să fiu dispusă să fac o livrare?

— Merita să risc, răspunse Mac zâmbind. Şi de altfel, şansele erau de partea mea. Ştiam să nu ai pe nimeni care să facă livrări. De fapt i-am şi spus lui Merrill că asta trebuie să fie prima prioritate când veţi deschide un nou magazin. Reclama – livrăm la domiciliu – atrage mulţi clienţi. Îmi închipui că rataţi din cauza asta o mulţime de vânzări.

— Lasă asta, spuse Liza, ridicându-se şi întinzând mâna. Costă o sută douăzeci şi cinci de dolari, sumă în care este inclusă şi livrarea. Şi acum, Andy, ce-ar fi termini de privit desenele animate, ca să pot să-i spun ceva unchiului Mac?

Îndreptându-se spre televizor şi fiind cucerit încă o dată de personajele de desen animat, ceea ce spusese unchiul Mac îi ieşi complet din cap puştiului, iar Liza şi Mac rămaseră singuri, faţă în faţă, fără să mai aibă ca tampon între ei un băieţel roşcat.

— Nu am o sută douăzeci şi cinci de dolari bani-gheaţă, Liza, spuse Mac, şi ea observă că zâmbea maliţios. Primeşti un cec?

— Da, răspunse tăios, deşi cred că n-am să aştept până-l scrii. Ce-ar fi să trimiţi cecul la magazin?

— Liza, te rog…

— Nu intenţionez să am o scenă cu tine, Mac, dar cred că ceea ce ai făcut tu este cea mai joasă formă de şantaj sentimental.

În timpul în care ea îl privea cu ochii scăpărând de furie, Mac nu se gândea decât ce frumoasă era. Ochii îi străluceau ca aprinşi, dar era atât de bucuros să o vadă, încât abia se putuse abţine să traverseze camera şi s-o ia în braţe. Numai prezenţa lui Andy îl ajută. Dar ceva trebuia să facă pentru a o împiedica să plece, pentru că, în mod evident, nu vedea nimic amuzant în situaţia

creată şi sigur nu aprecia maşinaţiile lacare recursese el ca s-o aducă la hotel.

— Liza, începu, neştiind deloc ce avea de gând să spună, şi apoi mărturisi: îmi dau seama că metodele mele nu te amuză, dar eram disperat. Se ajunge foarte greu la tine.

— Dar să te foloseşti de băiat…

— Poate a fost şantaj, dar a venit din inimă, Liza. Andy e înnebunit să meargă la circ, iar eu am să-l duc. Sper să vii şi tu cu noi. Suntem doar doi băieţi singuri care avem nevoie de prezenţa ta, adăugă zâmbind şi, înainte ca Liza să găsească un răspuns la afirmaţia aceea, emisiunea lui Andy se încheie.

— Te rog, mătuşă Liza. Au elefanţi şi urşi şi un unicorn adevărat. Te rog, vino cu noi.

— Nu, Andy, nu pot. Am avut o zi foarte plină şi sunt obosită…

Liza văzu feţişoara întristându-se, colţurile gurii coborând şi buza de jos tremurând, dar lacrima uriaşă care se rostogoli pe obrazul copilului fu hotărâtoare. Avea o bănuială că puştiul ar fi putut învăţa una din şmecheriile lui Mac, dar nu îndrăznea să rişte. Pe Liza n-o lăsa inima să spună nu şi să vadă apoi lacrimile – cele adevărate – cum încep să curgă.

— Bine, hai să mergem la circ.

Trei ore mai târziu, Mac îl ducea în braţe pe Andy care adormise, traversă camera de zi a apartamentului de la hotel, intră în dormitor şi îl aşeză pe unul dintre paturile duble; privindu-i feţişoara murdară şi lipicioasă de bomboane, spuse amuzat:

— Crezi că ar trebui să punem furtunul pe el?

Liza râse.

— Numai dacă se trezeşte. Puţină vată de zahăr nu strică nimănui.

Eliberat de povară, Mac o conduse pe Liza înapoi în camera

de zi.

— S-a distrat grozav, dar n-ar fi fost nici pe jumătate atât de amuzant fără tine, Liza. Mulţumesc că ai venit.

Liza se aşeză pe canapea, îşi scoase pantofii şi îşi puse picioarele pe măsuţa de cafea.

— Plăcerea a fost de partea mea.

Mac râse.

— Sarcasmul tău n-a trecut neobservat şi cred că ai mare nevoie să bei ceva, declară el îndreptându-se către bar şi turnând două pahare de coniac. N-a fost chiar atât de rău, nu? Ai mâncat aproape la fel de mult ca şi Andy, îi aminti.

— Ca să nu mă mai gândesc la ce se întâmpla în jurul meu. Dumnezeule, urăsc circul!

— La fel ai spus şi despre seara de Anul Nou, după cum îmi amintesc. Spusese cuvintele cu voce joasă, aproape cu afecţiune, dar imediat ce văzu privirea ei, înţelese că mai bine şi-ar fi ţinut gura. Înainte ca Liza să fi putut răspunde, îi întinse paharul cu coniac. Cred că o să te ajute să ştergi amintirea circului. „Şi amintirea celeilalte seri”, se gândi.

— Mulţumesc, spuse Liza, luând o înghiţitură şi relaxându-se. Ce zi! Un adevărat balamuc la magazin, urmat de o excursie neaşteptată la circ.

— Mi-a povestit Merrill cât de încărcată este perioada asta. Cred că a spus ceva de genul că se simte sechestrată într-o fabrică de bomboane.

Liza râse.

— În timp ce eu am fost sechestrată într-un magazin de dulciuri.

— Şi recunoscătoare să ieşi puţin ca să faci o livrare.

— Încă îmi eşti dator, fu răspunsul Lizei.

— Eşti grozavă, Liza Bradley!

— Sunt doar un bun om de afaceri.

— Nu, eşti mult mai mult decât atât. Mult mai mult, spuse el, şi apoi, repede, pentru a n-o îndepărta, adăugă: ai făcut un băieţel foarte fericit în seara asta. Ai văzut cum mânca întruna, fără să-şi dezlipească măcar o dată ochii de pe arenă?

— Din nefericire se observă foarte bine de câte ori n-a reuşit să ducă la gură dulciurile. Şi ţie ţi-a plăcut destul de mult, aş zice.

— În străfundurile inimii sunt doar un băieţel, răspunse Mac, sperând că acea conversaţie era un semn că zidurile de gheaţă din jurul Lizei începură să se topească. Trebuia să fie atent să nu strice lucrurile din nou. Încă un pas greşit şi Liza putea să dispară din viaţa lui pentru totdeauna.

Liza puse paharul jos şi făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să-şi ridice picioarele de pe măsuţa de cafea. Asta nu putea să însemne decât că voia să plece şi Mac fu cuprins de o panică neaşteptată. Era disperat, îşi dădu seama, grăbindu-se s-o oprească cu un cuvânt, oricât de banal ar fi fost.

— Nu mi-ai spus până la urmă ce ai împotriva circului, Liza. N-ai văzut câtă lume se distra? Trebuie să recunoşti că încă din Evul Mediu, şi chiar mai de mult, circul a fost un mod de distracţie foarte popular.

— Hm, spuse Liza.

— Îmi dau seama că eşti impresionată. De fapt, ce te deranjează atât de mult? insistă el.

— Nu ştiu dacă pot explica. Simt un fel de iritare care mă cuprinde când văd prefăcătoria, falsitatea şi minciuna. Toate acele costume strălucitoare şi feţele pictate ascund ceea ce se petrece dedesubt.

— Şi ce ascund de fapt? Că nu s-au spălat? glumi Mac.

Liza rămase serioasă.

— Ar putea fi un simbol a ceea ce îţi spuneam mai devreme, falsitatea.

— O parte a spectacolului a fost nemaipomenită, o contrazise Mac. Animalele…

— Te rog! exclamă Liza. Urşii puşi să meargă pe bicicletă, şi elefanţii îmbrăcaţi cu fuste şi pălării. Mă înfurii numai când mă gândesc. Se opri şi îşi întoarse ochii ca să evite privirea atentă şi pătrunzătoare a lui Mac. Iartă-mă, dar mă simt revoltată când mă gândesc la ce se întâmplă cu animalele obligate să trăiască în atmosfera circului.

— Dar clovnii? insistă Mac, ademenind-o să continue conversaţia.

— Nu cred că e cazul să-ţi amintesc imaginea clasică – râzând pe din afară, plângând pe dinăuntru, spuse Liza. Clovnii sunt cei mai trişti dintre toţi protagoniştii.

— Dar nu poţi să spui că echilibriştii n-au făcut un număr emoţionant. Îţi stă inima în loc privind aceşti oameni care trăiesc… pe muchie de cuţit…

— Şi îşi asumă riscuri inutile, încheie Liza fraza.

Mac îşi termină coniacul şi râse.

— Cred că n-o să reuşesc niciodată să găsesc ceva care să-ţi placă din cele ce se petrec sub marea cupolă. Ah, dar ce zici despre piticii care ieşeau unul după altul din maşina minusculă?

— Aproape la fel de amuzant ca douăzeci de elevi de liceu înghesuiţi într-o cabină telefonică.

Mac râse şi clătină din cap.

— Ai un mod foarte direct de a privi viaţa, Liza. Cred că tu spui întotdeauna lucrurilor pe nume.

— Unora li se pare incomod, recunoscu ea. Celor cărora nu le

place să se privească în faţă, care se ascund după strălucirea paietelor şi falsitatea…

Privirea ei îl făcu pe Mac să tresară:

— Te gândeşti la mine, nu-i aşa? Nemaiprimind niciun răspuns, continuă: O, ştiu ce crezi despre mine, Liza – numai lustru şi spoială, fără niciun fel de substanţă. Exact ca şi circul.

— Sau noaptea de Anul Nou, spuse ea în şoaptă.

Mac era pe puctul de a răspunde, când o altă voce – din spatele canapelei – spuse:

— Unchiule Mac, sunt lipicios.

Mac şi Liza se uitară la Andy care se clătina, cu ochii somnoroşi.

— Bine, prietene, te spăl şi îţi dau pijamaua.

— Pe urmă pot veni aici, să stau cu voi? Mi-e frică în camera aceea, singur.

— Bineînţeles, spuse Mac, luând băieţelul în braţe şi legănându-l. Ne întoarcem imediat, Liza.

După zece minute au apărut din dormitor, iar Mac recunoscu:

— A durat puţin mai mult decât m-am aşteptat pentru că prima dată i-am pus pijamaua cu faţa în spate.

Când Mac încercă să-l pună pe Andy pe canapea, acesta se agăţă de el cu hotărâre.

— Nu, nu, vreau să mă ţii în braţe.

Ridicând din umeri, Mac se aşeză pe un scaun, cu Andy. În braţe. În câteva secunde, băiatul adormi din nou şi respira adânc, cu gura puţin întredeschisă, cu obrajii îmbujoraţi. Liza îl privi dormind un timp şi apoi o cuprinse cu ochii o panoramă mai largă, incluzându-l şi pe Mac, zâmbind către povara de cinci ani din braţele lui. Figura frumoasă şi bărbătească avea un aer blând. Nu puteai să fii supărat pe el, văzându-l aşa cum îl vedea ea acum,

pentru că nu exista nicio urmă de prefăcătorie sau de falsitate. Trăsăturile lui Mac reflectau adevăratele sale sentimente pentru Andy. Liza se gândi la propriile sentimente faţă de băiat. Şi faţă de Mac…

Odată, în noaptea aceea în care i se dăruise, fusese la un pas de a-l iubi, şi apoi, la un pas de a-l urî. Se terminase acum, era doar o amintire.

— Crezi că acum pot să-l pun înapoi, în pat? întrebă Mac. Oricât de plăcut ar fi, stau într-o poziţie foarte incomodă.

Liza râse.

— Nu-ţi face probleme. N-o să se mai trezească. Şi e timpul să plec şi eu.

— Te rog, nu pleca, spuse Mac, ţinându-l atent pe Andy în braţe.

0-

Liza se ridicase deja, când el adăugă:

— Trebuie să-ţi aduc cecul. Sunt sigur că pentru asta o să aştepţi.

Liza zâmbi maliţios şi se aşeză la loc.

Când se întoarse din dormitor, Mac îi întinse cecul.

— Andy nici măcar n-a deschis ochii.

— Aşteaptă până la şase dimineaţa, spuse Liza, din experienţă; stătuse şi ea cu puştiul câteva seri. Ziua de mâine va veni prea repede pentru tine… şi pentru mine. Trebuie să ajung devreme la lucru.

— Mi-ar. Fi plăcut să rămâi aici.

Liza clătină din cap. Se aştepta ca el să spună asta, dar trebuia să evite acest lucru.

— Mai am de luat nişte hârtii de la birou, îi spuse ridicându-se hotărâtă şi îndreptându-se spre debara ca să-şi ia haina.

Mac merse după ea, îi ţinu haina şi îşi lăsă mâinile pe umerii ei mai mult decât era nevoie, astfel încât Liza trebui să facă un pas înainte – dar nu suficient de repede şi nici destul de departe. Mac îi prinse braţul şi o întoarse către el.

— Mi-a fost dor de tine, Liza, spuse el. Îmi pare rău că a trebuit să folosesc această punere în scenă complicată ca să te pot vedea din nou, dar părea să fie singura soluţie.

Liza ar fi dorit ca el să-i dea drumul, dar nu vru să facă prea mare caz şi să-şi retragă braţul.

— Totul a ieşit bine, până la urmă, cel puţin pentru Andy, şi mi-a plăcut să văd lumea prin ochii lui. A fost o experienţă interesantă, dar fără alte glume, te rog. Ambele dăţi în care te-am văzut, s-a întâmplat sub false pretexte.

— Recunosc toate acestea, Liza, dar m-am purtat astfel din nevoie. Este greu să mă apropii de tine. Nu eşti genul de femeie uşa abordabilă. Mâna lui era încă pe braţul Lizei.

— Ştiu. Încercă să se îndepărteze, dar strânsoarea mâinii lui Mac o împiedică.

— Vreau să te văd din nou, dar fără subterfugii. Totul va fi pe faţă.

Liza clătină din cap.

— Nu cred, Mac. Aşa ar trebui să se întâmple lucrurile de acum încolo, să ne întâlnim pe teren neutru, ca naşi ai lui Andy. Nimic mai mult.

— Nici măcar prietenie, Liza? O privi în ochi. Merit şansa de a dovedi că nu sunt numai un om superficial, că există şi caracter sub aparenţa asta.

Liza clătină din cap, dar Mac n-o luă în seamă.

— Nu poţi respinge prietenia, Liza, şi eu despre asta îţi vorbesc acum. Despre prietenie. Hai să luăm masa împreună, într-

un loc public, cu o mulţime de oameni împrejur, unde vrei tu. Haide, Liza. Suntem oameni în toată firea, iar eu am terminat cu jocurile stupide. Te rog, hai să luăm masa împreună.

— Bine. Liza nu era sigură că răspunsese afirmativ pentru că voia să ia masa cu el sau pentru că voia să-i dea drumul la braţ. Indiferent de motiv, promisese. Dar nu înainte de a trece Ziua îndrăgostiţilor, spuse. Până atunci n-o să am deloc timp liber.

— Am să te sun pe cincisprezece februarie, promise Mac.

O conduse până la uşă unde se opri, privind-o, şi Liza crezu că voia s-o sărute. Apoi, spre surprinderea ei, se dădu la o parte, deschise uşa şi spuse încet:

— Noapte bună, Liza.

O porni către lift, făcându-şi mental reproşuri. Ar fi putut refuza să-l vadă din nou. Nu exista nicio lege care să prevadă ca ea şi Mac să fie prieteni, chiar dacă erau prieteni ai soţilor Morgan, sau naşii lui Andy. În fond, fuseseră ijaşii băiatului timp de cinci ani, fără să se întâlnească nici măcar o dată în afara botezului.

Răspunsese afirmativ pentru că era încă subjugată de farmecul lui, pentru că mai simţea şi acum atingerea buzelor lui, a mâinilor care o mângâiau, trupul lui trezind-o la viaţă. Îşi aminti că spusese da – şi probabil făcuse o mare greşeală.

CAPITOLUL VI

— Am trecut perioada de probă?

Liza avea senzaţia că ştia la ce se referea Mac, astfel încât ignoră întrebarea, mergând alături de el pe Bulevardul North Highland, în mulţimea care se ducea, ca şi ei, să ia masa. Era una din acele zile de februarie care imită luna aprilie, cu un cer albastru luminos, soare cald şi chiar o părere de briză caldă.

Cartierul se revărsase în stradă ca să profite de acest

simulacru de primăvară, cumpărând buchete de flori, răsfoind cărţile de pe tarabe, probând haine în magazinele de confecţii cu ultimele noutăţi. Liza şi Mac îşi continuară drumul către „Seducţie totală”, încet, fără să se grăbească să ajungă.

— Perioada mea de probă, Liza, repetă Mac. S-a încheiat?

— Nu prea ştiu ce vrei să spui. Se opri să privească ultimele apariţii în vitrina unei librării.

— Ştii exact ce vreau să spun. De o săptămână luăm masa împreună la prânz, şi m-am comportat cât am putut mai bine. Nici măcar o dată n-am încercat să te răpesc şi n-am încercat să te conving să mă însoţeşti în vreo excursie dubioasă, şi nici nu te-am copleşit cu farmecul meu. Totul a fost cu cărţile pe faţă, aşa cum ţi-am promis.

Liza îl privi.

— Ţi-ai respectat cuvântul, recunoscu ea.

— Te-am sunat pe cincisprezece februarie, aşa cum am spus, nu?

— Şi pe şaisprezece şi şaptesprezece şi optsprezece…

— Da, sunt într-adevăr insistent.

— Chiar eşti, şi mi-a făcut plăcere această săptămână cu mese luate împreună.

— Şi conversaţia care le-a însoţit? Am vorbit despre Merrill…

— Şi despre Chuck, îi aminti Liza, strecurându-se alături de el printre oameni, privind din mers vitrinele magazinelor, trecând pe lângă o cofetărie şi un restaurant italienesc. Am discutat despre oamenii din Atlanta şi despre felul în care muncesc…

— Ca să nu vorbim de obiceiurile culinare.

— Am vorbit despre magazin.

— Şi despre următoarele magazine pe care aveţi de gând să le deschideţi, îi aminti el.

— Şi despre Andy. Liza nu voia să discute viitorul magazinului. Merrill chiar îi amintea adesea că nu părea să dorească să vorbească despre asta.

— Şi despre circ, continuă Mac. Despre orice, în afară de noi. Tonul glumeţ dispăruse şi o luă pe Liza de braţ şi ţinând-o hotărât astfel. Până când ajunseră într-o curte interioară mică. Vara era acolo o cafenea în aer liber, dar acum curtea era goală, cu excepţia unei pisici gri care se încălzea la soarele nesperat din acea zi. Mac luă mâna Lizei şi o conduse prin porticul de piatră în curtea interioară. Fire de iarbă crescuseră printre pietrele cu care era pavată curtea, anunţând primăvara.

— Liza, m-am bucurat de toate prânzurile luate împreună, de conversaţiile pe toate subiectele din lume. Aş vrea să nu se mai termine niciodată, dar am treizeci şi patru de ani.

Îl privi întrebătoare.

— Aş vrea să te mai văd măcar o dată după apusul soarelui, înainte să ajung la pensie.

Liza râse, dar, de data aceasta, Mac nu glumea.

— Prânzul nu e destul, spuse el direct.

— Mac, ai spus…

— Ştiu ce am spus, Liza, şi am vorbit foarte serios. Masa de prânz, iar şi iar, adăugă el cu un zâmbet amar. E momentul să luăm şi cina. Să ne vedem şi după cină.

— Mac…

El îi privi părul strălucind ca o flacără în soare, şi se gândi că nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos.

— Nu eşti tipul de femeie cu care să iei numai prânzul. Liza.

— Mac… zise ea din nou, neputând să treacă mai departe de numele lui.

— Nu, tu eşti o femeie cu care să-ţi petreci tot timpul şi cred

că a sosit momentul să discutăm măcar ce se întâmplă cu noi.

Mac o luă pe după umeri, în timp ce se apropiau de zidul curţii. În cele din urmă, Liza se sprijinea cu spatele de zid, neputând să se elibereze, ţintuită de trupul lui Mac.

— Nu-mi este uşor să-ţi pun întrebarea asta, spuse el, deşi evident controla situaţia. Liza îi simţea respiraţia uşoară pe obraz. Încercă să privească în lături, dar nu avea unde să se uite. Îi blocase tot câmpul vizual. Nu putea vedea nimic în afară de el. Mă tem că ai să spui nu, adăugă Mac.

— Cum aş putea răspunde înainte de a auzi întrebarea? Deşi Mac părea să fie cel care controla situaţia în acel moment, Liza îl auzi recunoscându-şi nesiguranţa şi într-un anume fel se simţi puternică pentru că îi putea trezi un astfel de sentiment. Cu toate acestea, se întreba ce voia exact, iar până afla acest lucru, puterea ei era ineficientă.

— Îmi propusesem să merg la schi, în weekendul acesta. Este un loc în Carolina de Nord, care se numeşte Sky Mountain. Aş dori să vii cu mine, adăugă Mac, aproape ca pentru sine, această invitaţie care-l făcuse să se frământe atât.

Răspunsul ei fu spontan, îl pronunţă aproape fără să se gândească:

— Nu ştiu să schiez, Mac. Era soluţia de scăpare cea mai uşoară, şi era conştientă de acest lucru.

Mac se aşteptase la acest răspuns şi avea o replică pregătită.

— Schiul este numai o parte a weekendului. Restul înseamnă un hotel mare, multe magazine, o piscină încălzită, un foc în cămin şi o ambianţă primitoare.

Mac îşi alcătuise lista cu grijă, gradând-o către focul din cămin şi ambianţa primitoare, dar făcuse o greşeală. O privire rapidă spre Liza îi spuse că îşi amintea, ca şi el, noaptea petrecută

în faţa focului, la munte. Mac era sigur că ratase încercarea şi se dădu la o parte repede, ca să nu se facă de râs şi mai tare încercând ş-d mângâie.

— N-am să insist deşi aş dori foarte mult să vii cu mine.

Liza se întoarse şi plecă spre porticul de piatră, cu Mac alături de ea. Voia să se întoarcă în stradă, în traficul zgomotos, şi Mac înţelese; Lizei îi era mai uşor să nu fie singură cu el. Intenţiona să-i acorde acest privilegiu în timpul weekendului.

— Dacă te-ai hotărî să vii la schi, ţi-aş promite că o să mă port cât pot eu mai bine. În timpul zilei o să fie o mulţime de oameni în jurul nostru, iar noaptea vom avea camere separate – dacă vrei, chiar la etaje diferite.

Continuau să meargă, dar Liza nu răspunse încă.

— Mi-ar plăcea să petrec mai mult timp cu tine, Liza, mai mult decât această oră la amiază în fiecare zi.

— Ai zis o dată că îţi este suficient, îi aminti Liza.

— Am minţit, răspunse Mac, şi Liza nu putu să nu izbucnească în râs.

Ajunseseră la magazinul de ciocolată. Aruncă o privire scurtă înăuntru. Nu era nimeni prin preajmă, în afară de Ed, iar pe el nu-l interesa niciodată ce se întâmplă în afara domeniului său, gândi Liza cu uşurare. Dar voia oricum să se grăbească, pentru că maşina lui Merrill era parcată afară. Se temea puţin că Merrill ar putea ieşidin birou, i-ar putea vedea şi ar observa privirea rugătoare a lui Mac. Nu prea avea chef de o întâlnire de gradul trei.

— Trebuie să plec, spuse ea.

— Nu până nu-mi răspunzi, zise Mac. Nu-o să afli niciodată ce ne rezervă viitorul decât dacă ne oferi această şansă.

Chiar acest lucru, ceea ce le rezerva viitorul, o împiedica pe

Liza să-şi asume riscuri. Nu pomeni nimic despre asta. De fapt, nu spuse nimic.

— Poate că suntem sortiţi să fim tovarăţi de masă la prânz pe veci, continuă Mac cu tristeţe afectată. Apoi, după o privire rapidă prin vitrina magazinului pentru a se asigura că Ed era ocupat, se aplecă şi şopti: Sau poate nu. Îi atinse uşor obrazul cu degetele.

Liza se desprinse, se îndreptă spre uşa magazinului şi încercă să amâne răspunsul referitor la schi.

— Nu ştiu dacă ar fi o idee bună, Mac. Ezită întinzând mâna spre clanţa uşii de la intrare. Din fericire, liniştea de după Ziua îndrăgostiţilor cuprinsese magazinul, şi nu mai erau hoarde de cumpărători, nu era nici măcar un singur client, pentru prima dată după săptămâni în şir.

Liza continuă să clatine din cap, deşi o secundă se oprise, gata să cedeze.

— O să trebuiască să vorbesc cu Sherrie, spuse ambiguu. A lucrat multe ore peste program şi merită să-şi ia liber. Sună-mă mâine şi o să-ţi dau un răspuns.

Mac zâmbi puţin strâmb. Înţelesese perfect micul joc al Lizei şi nu o putea condamna. Făcuse şi el la fel, iar acum i se plătea cu aceeaşi monedă, chiar dacă nu-i cădea tocmai bine.

Liza îi zâmbi şi ea. Mac ştia că el ştie. Astfel, jocul era şi mai amuzant. Dar partea cea mai bună era că Liza nu se hotărâse încă. Sherrie era cheia problemei. Dacă dorea să-şi ia liber, nu va merge cu Mac la munte. Răspunsul avea să fie atât de simplu, şi ea nu trebuia să ia o hotărâre. Dorea – aproape – ca Răspunsul să fie nu.

Cu toate acestea, ceva înăuntrul ei ar fi dorit contrariul şi, când Mac se întoarse ca să plece, fu cât pe-aci să-l strige ca să-i spună că acceptă invitaţia. Liza trebui să-şi muşte limba ca să nu-i pronunţe numele. Fusese o săptămână minunată, în care se

întâlnise cu Mac în fiecare zi la masa de prânz şi avusese ocazia de a-l cunoaşte mai bine. Aşa ar fi trebuit să fi început relaţia lor, amândoi erau conştienţi de asta. Poate în felul acesta ar fi evoluat firesc. Dar n-a fost aşa. Acum Liza nu era sigură dacă acest lucru avea să se mai întâmple, dar ceva, nici nu-şi dădea bine seama ce anume, un fel de îndrăzneală, o îndemna să încerce şi să vadă ce s-ar putea întâmpla. Îşi înfrână repede acest sentiment. Cealaltă latură a Lizei, cea prudentă, îi şoptea să stea deoparte, ca să nu mai sufere din nou.

Sherrie era cea care avea să-i ofere răspunsul. Liza nu trebuie să aştepte prea mult ca să afle că acesta urma să fie nu.

— Pot să-mi iau liber weekendul acesta, Liza? întrebă Sherrie imediat.

— Păi... Iată ocazia de a spune da şi de a evita astfel luarea unei decizii.

— Te rog, Liza. Ed merge într-o excursie extraordinară cu clasa, ca să facă fotografii, şi m-a invitat şi pe mine.

— Adică, vrea să conduci tu, mai bine zis. Oricât de drăguţ era Ed, Liza nu putea să nu se supere de fiecare dată pe Sherrie pentru că îi permitea să profite de ea. Era un băiat foarte plăcut, care, întâmplător, nu avea maşină.

— Ştiu, spuse Sherrie puţin îmbufnată. Dar de fiecare dată când conduc, îmi deschid drum şi mai adânc spre inima lui.

Liza râse. Evident, nu era cea mai indicată pentru a da sfaturi când era vorba de bărbaţi.

— Bineînţeles că poţi să-ţi iei liber. Liza ar fi putut apela la ajutorul altor studenţi pentru a-i ţine locul, dar nu-i plăcea să aibă magazinul plin de angajaţi temporar, fără nimeni care să-i supravegheze. Aşa că problema ei se rezolvase.

Sau cel puţin aşa crezuse. Sosirea lui Ed câteva minute mai

târziu răsturnă situaţia.

— Sherrie, spuse el neputând să-şi ascundă. Amuzamentul. Eşti atât de împrăştiată. Nu e weekendul ăsta. Este următorul. Trebuie să lucrăm în weekendul ăsta ca să avem nişte bani în plus pentru excursie – să mâncăm la restaurant şi să cumpărăm filme şi benzină, şi ce ne mai trebuie. Doar aşa am vorbit, nu ţii minte? o certă.

Liza scoase planificarea şi modifică programul de lucru în timp ce discutau cei doi.

— Cu asta am terminat. Nu mai schimb nimic, le spuse. Ed, o să lucrezi după-amiezile alternativ cu fata cea nouă. Sherrie, tu lucrezi dimineţile. Apoi, în weekend o să lucraţi amândoi. O să-i programez pe ceilalţi când va fi nevoie de ei. Şi vă rog nu uitaţi, nu mai vreau să aud de alte schimbări, spuse Liza îndreptându-se spre birou, şi ştiind că acest lucru însemna că putea să plece la schi.

Merrill tocmai se pregătea să plece.

— Aproape eram convinsă că nu mai vii. A durat o mulţime prânzul de azi, nu-i aşa? spuse privind în altă parte, astfel încât Liza să nu se poată uita urât la ea.

— Nu, veni replica. Am stat în magazin încercând să-i reprogramez pe puştii ăştia zăpăciţi. Liza îşi scoase haina şi scutură de câteva ori din cap pentru a-şi aranja părul bogat.

— Da… Merrill nu se hotărâse încă ce întrebări să mai punăv

— Înainte să te porneşti şi ca să evităm o lungă serie de întrebări, am să-ţi spun chiar eu imediat, Merrill. M-a invitat să merg cu el la schi în weekend.

— Tu? La schi? Dar n-ai schiat niciodată.

— Nu n-am făcut sărituri cu paraşuta, nici surfing, nici alpinism – niciunul dintre acele sporturi care-i plac atât de mult lui Mac. Nu intenţionez să mă apuc de-acum încolo.

— Asta înseamnă că nu mergi? Nici măcar nu vrei să te gândeşti dacă... Vocea lui. Merrill exprima dezamăgirea. Liza, eşti sigură că ai luat cea mai bună hotărâre?

Liza râse, aşezându-se la birou şi prinzând programul de lucru pe micul avizier.

— Sunt sigură că nu vreau să schiez. Cu toate acestea, nu m-am hotărât în legătură cu weekendul. Of, Merrill, ne-am simţit atât de bine în ultima săptămână, am luat prânzul împreună aproape în fiecare zi, şi aşa cum a promis, totul a fost în limitele unei relaţii de prietenie, echilibrat şi foarte plăcut.

— Schiul pare a fi o evoluţie firească... puştii ăştia doi vor să lucreze... şi în mod sigur ar fi nemaipomenit să mă rup puţin de rutina asta.

— Te înţeleg, spuse Merrill, masându-şi gâtul obosit. A fost cel mai bun sezon de Ziua îndrăgostiţilor pe care l-am avut până acum, dar ne-a dărâmat pe amândouă. Am şters-o, Liza. Verific toate reţetele pentru săptămâna viitoare, şi am să ies din laborator joi seara, şi nu mă mai întorc până luni. Am de gând să stau acasă cu soţul meu şi cu băieţelul nostru. Aproape că am uitat cum mai arată. Fetele de la laborator se pot descurca cu pregătitul bomboanelor trei zile, aşa cum Ed şi Sherrie se pot ocupa de magazin. Haide, Liza, pleacă în weekend.

— Cred că eram deja hotărâtă s-o fac, recunoscu ea. Se uitară una la cealaltă şi izbucniră în râs.

— Mă bucur atât de mult că putem în sfârşit să râdem de asta, spuse Merrill amintindu-şi ce probleme se născuseră între ele după prima excursie la munte.

— Da, zise Liza. Nu se amăgea că nu aveau să fie tensiuni şi probleme, dar ştia că indiferent ce era între ea şi Mac, va evolua treptat, cinstit, şi de data asta amândoi vor fi siguri de

sentimentele lor. Sau cel puţin aşa spera, din nou.

Merrill se ridică, – şi întinse mâna spre haina de blană pe care o purta la toate ţinutele, de la jeans la rochii de seară. Am adus câteva prăjituri cu cremă mocca şi câteva cu Bomboane de ciocolată glazurate manual. Cred că sunt suficiente pentru săptămâna asta. Făcu o pauză în timp ce se auzi clopoţelul de la intrare pentru a treia oară de când începuse discuţia lor. Poate, se corectă.

Merrill o porni spre uşă şi apoi se întoarse pentru a face o ultimă remarcă.

— Hai să ne gândim serios să ne extindem, Liza. Pentru prima dată avem fonduri. Reclamele tale inspirate ne-au adus clienţi din tot oraşul. Ar trebui să deschidem un magazin în partea de nord, pe lângă Galleria. Ştii ce loc circulat e acolo. Şi trebuie s-o facem cât încă mai sunt locuri disponibile pentru magazine.

Pe faţa Lizei apăru o uşoară încruntare.

— Ştiu, spuse, dar mă gândesc că poate ne grăbim. Faptul că am avut un sezon bun nu înseamnă că…

— Of, spui mereu lucrul ăsta. S-a învechit argumentul, Liza. Acum chiar avem succes; este vremea noastră. Nu spun că trebuie să începem de mâine şi să deschidem un întreg lanţ de magazine, dar este anul nostru. Hai să nu ratăm şansa. Mac zicea…

— Merrill… o preveni Liza.

— Bine, bine, răspunse Merrill, dându-se bătută. N-am voie să vorbesc despre tine şi Mac ca despre un cuplu, aşa că m-am gândit să vorbesc despre Mac în calitate de consultant în afaceri. Are idei foarte bune, să ştii.

— Sunt convinsă că o să le ascult pe toate în weekendul acesta, şi cât timp el e pe pârtie – singur – o să am tot timpul să mă gândesc la noul nostru magazin. Presupunând că va exista, o

preveni pe Merrill înainte ca aceasta să se lase purtată de entuziasm.

Liza privi pe fereastra hotelului. Pe pantele abrupte ale Sky Mountain, Carolina de Nord, strălucea un strat de zăpadă artificială gros de jumătate de metru. În depărtare, ca nişte figurine colorate, Schiorii căborau fără efort pârtia, lăsând urme care se întretăiau într-un joc infinit. Cuibărit în vale, împrejurul hotelului, era un sătuc de vile şi magazine, toate proiectate în acelaşi stil alpin. Era o scenă de carte poştală, pe care Liza o admira, atâta timp cât nu trebuia să fie pe pârtie, printre schiori.

Ea şi Mac veniseră cu avionul devreme în dimineaţa aceea, plecând din Atlanta când soarele abia răsărea.

— Trebuie să prindem o zi de schi plină, îi spusese Mac, şi ea zâmbise auzindu-l. Ceea ce-i trebuia ei era o zi de relaxare plină.

Zborul fusese plăcut, lin, ca şi la prima călătorie a Lizei cu avionul lui Mac, dar de data aceasta fusese complet relaxată, şi nimic n-o împiedicase să admire pe geam dealurile roşiatice ale Georgiei rămânând în urmă, pentru ca veşnic înverzitele pante din Carolina de Nord să le ia locul. Au aterizat pe un mic teren de zbor de la poalele munţilor, unde-i aştepta o maşină care-i duse în câteva minute la hotel. Aşa cum promisese, Mac rezervase camere separate. A Lizei era în aripa din faţă şi avea o splendidă panoramă a Munţilor Blue Ridge.

Liza admira priveliştea când Mac bătu la uşă, intră şi îi acapara atenţia. Purta o salopetă albastru închis, care-i scotea în evidenţă şoldurile înguste şi picioarefe lungi, ca şi cum ar fi fost un al doilea rând de piele. Sub canadiana portocalie purta un pulover bleu.

— Sunt uşor de localizat pe pârtie, spuse el râzând, şi Liza ştia sigur că se vor întoarce multe capete în direcţia lui –

drăgălaşe, tinere, interesate.

Mac observă imediat echipamentul Lizei.

— Nu mi-am închipuit că o să te găsesc gata echipată ca un săritor de la trambulină. Sper că asta înseamnă că o să mergem împreună pe pârtie.

— Nu, răspunse ea imediat. Înseamnă doar că Merrill nu m-a lăsat să plec fără haine potrivite. Sunt toate ale ei, şi mi se par puţin cam excentrice.

Pe lângă canadiana galben deschis, avea o bluză neagră cu guler şi un pulover cu carouri roz cu galben.

— Am şi ciorapi asortaţi, spuse Liza râzând şi arătând spre picioare; şi bocancii de piele erau roz, şi se legau cu şireturi galbene.

Clătinând din cap şi zâmbind, Mac spuse:

— Arăţi de o mie de puncte şi ai tot ce-ţi trebuie ca să schiezi, în afară de clăpari şi schiuri. Poţi să le închiriezi de jos. De ce n-ai încerca, Liza? Sunt un profesor excelent.

Liza refuză hotărât.

— Îmi închipui cum ai fi ca profesor. Te-ai aştepta să cobor pe pârtia pentru avansaţi după o oră şi să fac sărituri de la trambulina olimpică după o zi.

Mac râse.

— S-ar putea să ai dreptate. Aşa că o să-ţi găsim un instructor.

— Nici vorbă. Picioarele mele şi sehiurile nu au nimic în comun şi nu am de gând să schimb această realitate. O să dau o raită în jurul hotelului, apoi o să-mi iau o carte şi o să veghez în faţa focului de la parter.

— Ratezi o ocazie deosebită, spuse Mac.

— Este numai una dintre multele pe care o să le mai ratez în

cursul vieţii mele, recunoscu Liza. Acum mai bine ai porni-o spre pârtie, dacă vrei să-ţi faci norma pe ziua de azi.

— Nu-mi place să plec de lângă tine, spuse Mac, dar chiar în timp ce vorbea, Liza îi observă privirea care urmărea schiorii.

Nu putu să nu izbucnească în râs.

— Am să fiu la adăpost, la căldură, şi am să mă simt minunat, îl asigură. Caută-mă în sala de lectură, la ora cocteilului.

— Să fii cuminte, spuse el. Apoi, înainte de a se întoarce să iasă pe uşă, întinse mâna şi-i mângâie părul în joacă. Dar când o trase spre el ca s-o sărute pe obraz, în ochi avea o strălucire care nu era tocmai jucăuşă. Apoi plecă, fluierând încet pe holul hotelului.

Aşa cum îşi propusese, Liza nu s-a plictisit, cel puţin în cursul dimineţii. Se plimbă prin hotel şi-i privi pe cei care înotau în piscina încălzită, fără să se gândească măcar să li se alăture. O clipă se gândi să se bronzeze la soarele de munte, dar apoi se răzgândi, pentru că avea să arate caraghios cu faţa bronzată şi restul corpului alb. N-avea de gând să-şi pună constumul de baie. Chiar dacă apa era caldă, afară nu era tocmai cald, ca să facă plajă.

Liza coborî de la piscină, se duse la magazinul de suveniruri şi-şi cumpără o carte pe care voia de mult s-o citească. Îşi petrecu dimineaţa în faţa focului şi la prânz îşi luă cartea la ea. Se aşeză la o masă, comandă prânzul şi deschise cartea din nou. Pereţii de sticlă ai restaurantului dădeau spre pârtie, şi la puţin timp după aceea închise cartea şi începu să caute pe pârtie pata de culoare albastră şi portocalie, care era Mac. Îl văzu, urmări fascinată cum alunecă fără efort pe panta muntelui, imaginându-şi aproape zâmbetul entuziasmat de pe faţa lui.

Părea foarte amuzant şi deşi Liza îşi jurase că nu are nici cea

mai vagă intenţie de a-şi închiria schiuri, se trezi plimbându-se pe afară, după prânz. Se îndreptă spre centrul de închiriat schiuri.

Nu era foarte greu, se gândi Liza, intrând neobservată în magazin. Câţiva clienţi ieşeau, purtându-şi schiurile şi entuziasmul afară, în zăpada artificială. Vânzătoarea era tânără, avea un zâmbet cald şi arăta ca o elevă de liceu. Liza o evită la început, dar în cele din urmă fata îi prinse privirea şi o întrebă cu ce o poate ajuta.

— Nu, mă uit numai, spuse Liza, simţindu-se penibil. Nimeni nu intră într-un magazin de schiuri ca să se uite, decât dacă are intenţia să schieze. Se hotărî să iasă înainte de a face vreun gest ridicol, ca de exemplu să închirieze schiuri şi să se înscrie la un curs de iniţiere.

Era prea târziu.

— Schiaţi? întrebă fata, degajat, nemişcându-se de pe scaunul de lângă casă.

— Nu, spuse Liza, chiar deloc.

— Păreţi foarte sigură. Zâmbetul feţei era la fel de strălucitor ca şi părul ei blond.

— Sunt. Cred, adăugă Liza. Cu toate acestea…

— Ştiu. E fascinant, nu-i aşa? Dacă vă hotărâţi să depăşiţi etapa de privit, numele meu este Judy. Anunţaţi-mă şi vă pot găsi echipamentul potrivit în câteva minute, şi vă învăţ să schiaţi în câteva ore.

— Eşti instructor de schi? Lucrurile păreau să se lege, se gândi Liza. Atunci nu toţi instructorii sunt tipul de nordici uriaşi, cu accent ciudat…

— Şi foarte autoritari şi pisălogi? Desigur, avem câţiva instructori care se potrivesc descrierii şi la Sky Mountain.

— O, nu, în niciun caz, spuse Liza. Nu mi-ar plăcea genul,

acesta de instructor. Mai curând aşa… Se întrerupse, uimită de interesul din ce în ce mai mare pentru schi. Dar ce tot spun? se întrebă cu voce tare. N-am de gând să iau lecţii.

Doi clienţi care intrau în magazin le-au întrerupt.

— A, grozav. Iată familia Johnson, spuse Judy. Într-un minut vă dau echipamentul. Mai este suficient timp până la lecţia de la ora trei. O privi pe Liza cu un zâmbet contagios şi ştiu atunci că era pierdută. Nu putea să reziste tentaţiei unei ore de schi la care – participa şi familia Johnson – o doamnă în vârstă şi un băieţel care era, evident, nepotul ei. Dacă o bunicuţă şi un copil pot învăţa să schieze, atunci poate şi Liza Bradley.

Era o după-amiază nu prea grozavă, se gândi Liza fără tragere de inimă. Când îşi puse clăparii şi îşi prinse legăturile de la schiuri se simţi ca o statuie fixată în ciment pentru eternitate. Dar puţin după aceea, încet, reuşi să înveţe că poate merge de fapt, punând un schi în faţa celuilalt, prin alunecare, cu toată talpa schiului pe zăpadă, şi aplecându-se puţin în faţă. Un alt lucru pe care-l observă fu acela că toţi colegii ei de clasă, toţi cei opt – cu, vârste între şase şi şaizeci de ani – se simţeau la fel de depăşiţi de situaţie, prinşi de schiuri cum erau şi ţinându-se de beţişoarele subţiri de aluminiu, care nu aveau cum să-i poată ţine.

— Nici nu au rolul acesta, îi spuse Judy Lizei râzând. Beţele se folosesc atunci când vrei să faci o întoarcere şi ca să-ţi ţii echilibrul.

Dar în prima jumătate de oră, Liza fu convinsă că ceva – sau cineva – trebuia să o susţină, ca să nu cadă în zăpadă. Totuşi, reuşise să înveţe toate figurile de bază: de la schimbarea poziţiei schiului, la cădere, de la mersul în lateral la plug. După aceea a mers pe prima sa colină.

— Eram pregătită să spun că e ca un zbor, îi zise lui Judy în

timp ce-şi termina întoarcerea, dar nu a fost deloc aşa.

Judy râse.

— Nu, zborul e pentru mâine, când mergem sus, pe pârtie.

— A, nu, jură Liza din nou, ignorând sclipirea din ochii lui Judy, care părea să spună că mai auzise asta şi în alte dăţi.

Restul după-amiezii a fost o lungă procesiune a opt schiori împiedicaţi care încercau să ajungă la clipa magică în care schiurile lor aveau să fie paralele. Fiecare, în stilul propriu, reuşea să ajungă la baza deluşorului de fiecare dată, unii în plug, alţii alunecând într-o parte, dar fără să cadă vreunul măcar o dată.

— Bravo! exclamă Judy, când cei opt novici, care deveniseră între timp un grup foarte devotat, se îmbrăţişau unii pe alţii şi se felicitau.

Când începu să apună soarele, plecară către hotel câte doi, sau câte trei, lăsând în urmă numai pe Liza, care încercase dealul de încă vreo douăsprezece ori, reuşind de fiecare dată mai bine.

În cele din urmă, Judy o strigă:

— E târziu, hai să mergem, Liza.

— Mă distrez prea bine. A ajuns să mă pasioneze, Judy, ceea ce n-aş fi crezut niciodată că se poate întâmpla.

— Majoritatea dintre noi pot face orice încearcă; este unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat ca instructor de schi. Unii schiază bine de la început. Îmi dau seama imediat. Tu intri în această categorie.

— Adevărat? Liza se îndreptă către gardul unde îşi lăsaseră ceilalţi schiurile, şi îşi desfăcu legăturile.

— Mâine, până la sfârşitul lecţiei, ai să te descurci pe pârtia pentru începători şi o să fii pregătită să treci mai departe.

— Adevărat? repetă Liza.

— Eşti în mod vizibil cea mai bună elevă a mea.

— Aş fi zis că băieţelul se învârtea ca un titirez în jurul meu.

Judy râse.

— Copiii învaţă foarte repede, aşa că nu te lăsa intimidată. Sunt şi mai aproape de pământ şi cad de mai jos, şi cred că aceasta este explicaţia curajului lor. Dar tu îţi coordonezi mişcările foarte bine. Aşteaptă până mâine.

— Nu ştiu dacă o să pot să mai aştept, recunoscu Liza.

Hotărâtă să nu-i spună lui Mac ce se întâmplase în cursul acelei zile incredibile, Liza făcu un duş, se schimbă cu unul dintre costumele lui Merrill de purtat după schi şi se grăbi la club ca să se întâlnească cu el, la ora şase. Totul a decurs bine la cină. Reuşi să răspundă la salutul a doi dintre colegii: de schi, explicându-i lui Mac că se cunoscuseră la masa de i prânz. Când Judy se opri la masa lor împreună cu prietenulj ei, Liza avu un moment de panică, pe care tânăra l-a sesizat imediat. După ce au făcut prezentările, Judy a făcut câteva remarci referitoare la cărţile pe care s-au uitat în cursul după-amiezii şi apoi, făcându-i cu ochiul Lizei, îl împinse pe prietenul ei de-acolo, înainte ca acesta să apuce să-şi exprime mirarea.

Abia după ce au terminat masa şi Liza a încercat să se ridice,: era să se dea de gol. Muşchii pe care nu-i supusese la efort ani de zile o dureau atâta de tare, încât aproape căzu înapoi pe scaun.

— Liza, ce-i cu tine? întrebă Mac îngrijorat.

— Nu-i nimic, îl asigură ea. Am avut un cârcel. Mi se mai întâmplă câteodată. Se ridică din nou, cu grijă. Trebuie să aii puţină răbdare. Probabil că o să merg puţin strâmb până când mi se relaxează muşchiul, spuse ea, încercând să-şi ascundă o grimasă de durere.

— Lipsa de exerciţiu, se pronunţă Mac. Dacă ai veni pe pârtie, ţi-ai intra în formă imediat.

Liza reuşi să se abţină de la un răspuns – sau de a izbucni înj râs – şi şchiopătă spre camera ei, gândindu-se la baia fierbinte în care avea să se cufunde înainte de culcare.

Liza execută în grabă toate manevrele cerute, în următoarea după-amiază, reuşind să le facă din nou corect, repede, pas după pas, astfel încât să poată merge pe pârtia începătorilor. În cele din urmă, patru dintre elevi, printre care şi Liza şi puştiul de şase ani, au fost gata să încerce pârtia.

— Se numeşte „iepuraş" pentru că este un deal mic cu pantă blândă, le spuse Judy. O urmară pe panta din partea opusă hotelului, în timp ce ceilalţi elevi rămaseră cu un alt instructor, ca să mai exerseze. Pentru că dealul este atât de mic, nu există decât un teleschi. Apucaţi cablul şi lăsaţi-l să vă alunece printre degete până simţiţi că începe să vă tragă, le recomandă Judy. Ţineţi genunchii flexaţi şi daţi drumul cablului când aţi ajuns sus. Eu am să stau aici să văd cum coborâţi şi să vă dau note. După aceea, puteţi încerca singuri de câteva ori.

După câteva coborâri ale pantei omoale, Liza era pregătită pentru încercări mai interesante.

— Sunt hotărâtă să las „iepuraşul" şi să trec la ceva mai serios, îi spuse lui Judy.

— Da, cred că eşti pregătită pentru a trece la Primrose Path, fu de acord Judy, şi îi recomandă o pârtie intermediară. Ştii unde e. Urcă-te într-unul dintre telescaunele galbene şi ai grijă să ţii schiurile cu vârfurile în sus, ca să nu se înfigă în zăpadă. O să mai fie şi alţi schiori, care vin de pe alte pârtii, aşa că fii atentă. Mergi numai pe partea ta.

— Aşa am să fac, promise Liza, plecând entuziastă spre telescaun.

Era deja aşezată, înainte să fi avut timp să se mai gândească,

iar acum era prea târziu. Urca tot mai sus, spre creasta unui deal care abia se zărea în depărtare. Chiar şi telescaunul îi dădea emoţii, nu se compara cu teleschiul, unde nu trebuia decât să apuce cablul, iar schiurile rămâneau pe zăpadă. Acum era singură, la cinci metri de pământ, cu schiurile atârnându-i în gol, aşezată într-un scaun nesigur; nu-i plăcea deloc ce se întâmplă.

I-a plăcut şi mai puţin când a ajuns sus şi a trebuit să ridice bara de siguranţă, să sară din scaun şi să schieze ca să se dea la o parte. A reuşit manevra fără să se fi întâmplat vreo nenorocire, dar când s-a întors, ceea ce a văz; ut de acolo, de sus, n-a încântat-o deloc. Până la poalele dealului era un drum foarte lung. Ar fi trebuit să rămână pe scaun şi să se întoarcă de unde venise. Mai auzise şi de alţii care procedaseră în felul acesta. Cuprinşi de panică în ultimul moment, şi neputând să coboare, s-au întors, evident jenaţi să fie văzuţi într-un şir de scaune goale.

Oricum, ea nu avea cum să simtă această jenă, pentru că nici într-o mie de ani n-ar fi fost în stare să se urce din nou în telescaun. Va trebui să facă într-un fel şi să coboare. Judy îi recomandase să coboare pe partea stângă, pe lângă copacii de pe marginea pârtiei. Putea să se descurce chiar mai bine. Putea să se ducă până la şirul de copaci şi apoi să coboare fără schiuri.

Judy îi recomandase de asemenea să-şi pună ochelarii de schi, de care nu avusese nevoie pe cealaltă pârtie. Imediat ce-şi puse ochelarii, Liza simţi că trăieşte o aventură, un sentiment cu totul deplasat, gândi ea, Liza Bradley nu era o aventurieră, nu fusese niciodată şi nu avea de gând să devină acum.

Telescaunul trecu pe lângă ea, şi alţi schiori, care terminaseră prima serie de lecţii, coborâră şi porniră în jos pe pantă, în timp ce Liza îi urmărea. Nu era o curajoasă, şi de aceea se întreba ce căuta ea acolo. Nu voia să dovedească nimic, nici ei însăşi nici altcuiva, şi

deşi dorea într-adevăr să-i facă o surpriză lui Mac, nu făcea acest lucru pentru el. Apoi, cum stătea acolo în vârful dealului, un alt schior coborî din telescaun, şi o porni pe pârtie în jos. Deodată, fără să se mai fi gândit o clipă, Liza îl urmă.

Îi dispăruse complet din minte imaginea cu oase rupte şi schiuri încâlcite între ele care o obsedase tot drumul până în vârful dealului. Îi plăcuseră orele de schi, exerciţiile de pe colina „iepuraşului41, iar acum era gata pentru zbor.

Chiar dacă nu era exact cum îşi închipuise, era incitant, iar ea schia, chiar schia, coborând panta şi rămânând dreaptă, fără să cadă. Nu era nemaipomenită, evident nu era perfectă, dar, ce era cel mai important, schia.

Apoi, deodată, i se păru că zboară. Era o senzaţie nemaipomenită, dar dură numai câteva secunde, până când Liza îşi dădu seama ce mult mai era până jos, şi ce viteză avea să prindă. Temându-se că pierde magia care o făcea să stea în picioare, reuşi să se oprească, şi apoi să pornească din nou.

Când se îndrepta deja către ultima curbă, panicii îi luă locul bucuria şi entuziasmul. Soarele apunea pe creasta muntelui, aruncând pete de culoare roşie, mov şi roz pe zăpadă. Toată lumea se îndrepta spre casă. Aerul vibra de energie, o adiere de vânt şi zăpada spulberată îi însoţea.

Când ajunse pe teren drept, nedorind încă să se oprească din zbor, Liza îşi făcu vânt ajutându-se de beţe, ca să ajungă până la capătul pantei şi să mai păstreze o secundă acea emoţie. Apoi zări în faţă sclipirea portocalie şi încercă să ocolească. Era prea târziu. Înainte să se poată opri, intrase direct în Mac.

CAPITOLUL VII

— Eşti nemaipomenită, spuse Mac. El şi Liza stăteau la o

masă în holul hotelului. Un foc vioi ardea în căminul, uriaş, lumina lui dansa în jurul camerei, iar căldura era o compensaţie a scenei de afară – pârtiile, acum goale şi singuratice după apus.

Liza şi Mac terminaseră masa şi îşi beau cafeaua lângă foc, privind pe geam noaptea rece. Liza simţea o pace şi o seninătate copleşitoare după ziua activă pe pârtie, după care Mac nu-şi putea reveni. Clătină din cap.

— Chiar eşti nemaipomenită.

Liza surâdea încântată şi încă amuzată că dăduse peste el.

— Mă bucur că stăteai pe loc, recunoscu ea. Dacă ne-am fi ciocnit fiind amândoi în viteză, s-ar fi putut întâmpla un dezastru.

Mac râse.

— N-aş zice că mergeai chiar cu viteză. Erai la baza pârtiei, pe teren drept.

— Dar mi-am luat avânt, spuse Liza mândră, ca să mai prind viteză pe ultima sută.

— Şi aproape m-ai dărâmat. După o lungă pauză, adăugă: Să faci asta de câte ori ne întâlnim, ca să nu mai fiu surprins.

Liza ignoră în mod deliberat comentariul şi menţinu conversaţia în domeniul schiului.

— Nici nu-mi trecuse prin cap să iau lecţii de schi. Pur şi simplu mă plictiseam şi am intrat în magazinul de articole de schi…

— Şi mie nu mi-ai spus nimic, timp de două zile.

Liza se înroşi.

— După ce m-am hotărât să fac asta, m-am gândit că ar fi amuzant să-ţi fac o surpriză.

— Chiar am fost surprins. După numai două lecţii, coborai deja de pe Sky Mountain.

— Nu sunt încă un adevărat schior, dar mi-a plăcut, Mac.

Aceasta a fost adevărata surpriză.

Mac o privi pe Liza. Faţa îi era luminată de focul vesel, ochii de un gri magic străluceau când povestea despre ziua la schi. Nu se aşteptase să se trezească pe schiuri şi nu putea să-şi revină din surprinderea de a fi constatat că era minunat. Cât despre Mac, se aşteptase la ceva exact de genul acela din partea Lizei. Era o femeie căreia îi plăcea să rişte; aflase lucrul acesta despre ea la prima lor întâlnire.

De fiecare dată când fuseseră împreună de atunci, observase această trăsătură, acel gust pentru lucruri incitante şi îndrăzneţe, pe care le îngropase adânc în fiinţa ei, şi, în sfârşit, după mulţi ani, acesta începuse să iasă la iveală. Era o etapă interesantă în viaţa Lizei; o perioadă favorabilă; era fericit că-i era alături ca să-i împărtăşească bucuria. Aproape întinse mâna către ea, dar îşi dădu seama că ar fi fost un gest mai intim decât îi promisese, şi se reţinu.

— Chiar îmi place, spunea Liza, cu gândul încă la pârtia de – schi. Pentru o clipă, pe la jumătatea pârtiei, chiar am simţit că zbor. Auzisem vorbindu-se despre senzaţia asta, dar nu m-am aşteptat s-o trăiesc. De fapt, recunoscu ea, nu credeam că există cu adevărat.

De data asta Mac se aplecă şi-i luă mâna cu un gest care părea să aprobe entuziasmul ei, alăturându-i-se.

— Ştiam că ai curaj. Am ştiut asta de când ai decolat alături de mine către cerul albastru sau mai bine-zis negru.

— Poate am puţin curaj, recunoscu ea, dar am şi precauţie, poate mai multă decât îmi trebuie. Senzaţia de zbor m-a şi speriat. Am privit în josul pantei, am văzut cât de departe urma să ajung, şi m-am oprit la marginea pădurii. M-am oprit să-mi trag sufletul şi să prin curaj.

— Precauţia nu e întotdeauna un lucru rău, observă Mac. Probabil ar trebui să fiu şi eu mai prudent, dar mă tem că nu-mi stă în fire. Pentru mine aventura face viaţa mai interesantă – chiar şi în afaceri.

— Eşti prevăzător când faci investiţii, nu? Când investeşti bani într-un proiect, îmi închipui că verifici toate detaliile.

— Bineînţeles, spuse Mac, în măsura în care pot face acest lucru. Nu las nimic la voia întâmplării din ceea ce pot verifica. Totuşi, uneori există şi un element necunoscut, ceva care nu va ieşi la lumină decât după ce ai luat decizia de a te avânta. În momentele acelea mă bazez pe instinct şi pe calităţile mele de jucător, adăugă zâmbind amuzat. Până acum, nu m-au trădat.

Mac nu ştia cum va putea s-o lase să se întoarcă şi să plece de lângă el, în camera ei. Totuşi, promisese. Blestema promisiunea aceea şi pe sine, pentru că o făcuse. Dar o făcuse, iar acum era obligat să nu încalce limitele pe care el însuşi le impusese, deşi nu-şi dorea nimic mai mult decât s-o ia în braţe.

Ridică mâna încet şi cu degetele îi mângâie o şuviţă din părul strălucitor ca o flacără, luminând parcă semiîntunericul de pe culoar.

— Încă te doresc, Liza. Foarte mult.

Ea îl privi, fără să coboare ochii ci privindu-l lung. Mac îi observă accelerarea respiraţiei, ridicarea şi coborârea rapidă a sânilor, 0. Venă care palpita la baza gâtului. Dorea s-o sărute acolo unde se aflau, să-i atingă cu buzele gâtul neted. Ochii lui îi cereau să-i dea voie să încalce promisiunea făcută.

Mâna Lizei îi atinse faţa cu degetele moi ca fulgii de zăpadă. Simpla atingere a degetelor ei pe obraz îl făcea pe Mac să tremure ca o frunză. Nu era sigur că poate rezista, dar cuvintele ei erau mai puţin mângâietoare decât degetele.

— Nu e bine, Mac. Nu încă. Îmi pare rău…

— Nu, spuse el, prinzându-i mâna şi ţinându-i-o, dacă nu din alt motiv, măcar ca să nu-i mai atingă faţa şi să-i permită să-şi revină. E bine, Liza. Să nu-ţi pară rău. Ţi-am spus că o să aştept, îi mai ţinea încă mâna şi nu se putu abţine să n-o ducă la buze şi să-i sărute fiecare deget înainte de a-i da drumul. Am să aştept, spuse, asigurând-o astfel pe Liza dar şi pe sine, dar am să te dorec în continuare. Lucrul acesta nu s-a schimbat, Liza, e la fel ca la început. Lasă-mă mă bucur de momentul acesta, de acest sărut.

Se apropie de ea, încet, blând. Liza închise ochii şi aşteptă ca buzele lui să-i atingă gura. De la prima atingere, îi răspunse şi sărutul fu lung şi cald, iar braţele lui Mac erau calde şi puternice. Liza se simţea de parcă s-ar fi contopit cu el în timp ce o ţinea în braţe şi o săruta, ca şi cum n-ar fi existat ziua următoare.

În cele din urmă, la fel de blând cum începuse, sărutul se încheie, şi buzele lor nu mai erau lipite. Erau încă aproape unul de celălalt, atât de apropiaţi încât Liza nu putu face altceva decât să-i şoptească numele:

— O, Mac. Asta a fost tot. Orice alte cuvinte ar fi exprimat cedarea şi ea făcuse o promisiune. Această excursie trebuia să fie o continuare a timpului petrecut împreună, o ocazie de a se cunoaşte mai bine, aşa cum începuseră în timpul prânzurilor. Indiferent ce avea să se întâmple între ei, trebuia să fie treptat, serios şi sigur. Nu avea de gând să se lase purtată de emoţii, de sentimentele pentru el, astfel încât să-şi încalce promisiunea. Timpul petrecut la munte cu el acum va fi foarte diferit faţă de data trecută.

Din una dintre camere se auzi sunet de râsete, voci vorbind tare, amuzate. Lăsară sunetele să se strecoare între ei. Mac se îndepărtă, fără tragere de inimă, pentru că ştia că lucrurile trebuiau să se termine acolo, în faţa uşii ei, dar nu pentru

totdeauna, numai pentru moment. Promisese lucrul acesta.

— Nu renunţ, spuse el, niciodată, şi când ai să fii pregătită, o să fiu alături, aşteptându-te.

Singură în camera ei, Liza privi afară dealurile acoperite de zăpadă, luminate de lună. Erau la fel de reci ca locul gol din inima ei.

Soarele care strălucise atât de puternic deasupra lor în Carolina de Nord, dispăruse complet când Mac şi Liza s-au întâlnit într-o după-amiază în Atlanta, o săptămână mai târziu. Cerul gri, ca de plumb, părea că nu ascunde niciun soare; de fapt părea că o să înceapă ploaia în orice moment. Vremea revenise la normal în Atlanta şi era din nou februarie, adevărata lună februarie, rece şi umedă.

Mac mergea alături de Liza prin magazinul cu pereţi de sticlă, în timp ce tânăra care era cu ei, director comercial, le vorbea.

— Aripa nouă a magazinului se deschide în şase luni şi aproape toate unităţile noastre sunt închiriate. Nu-i nevoie să vă spun că aceasta este una dintre poziţiile cele mai căutate din Atlanta. Îi aruncă lui Mac un zâmbet incandescent.

— Nu, nu-i nevoie să-mi spuneţi lucrul acesta, fu de acord Mac şi-i zâmbi la fel de fermecător, cu atât mai mult cu cât hotărârea o ia doamna şi nu eu. Eu am venit numai să mă plimb.

Privirea tinerei arăta o oarecare dezamăgire, de parcă s-ar fi aşteptat ca toate deciziile să fie luate de bărbaţi. Oarecum fără tragere de inimă îşi încercă zâmbetul fermecător pe Liza.

— La un an de la deschidere, vă garantez că zona noastră comercială va fi în topul centrelor comerciale din oraş.

Făcu o pauză, aşteptă ca afirmaţia ei să-şi facă efectul şi, când nu primi niciun răspuns, continuă:

— Lenox Place nu va putea să ne facă niciun fel de

concurenţă. Aţi văzut componenţa demografică a zonei? Şi fără să mai aştepte un răspuns, îi asigură: Venitul net este cu mult peste medie, majoritatea sunt tineri profesionişti. Se aşteaptă ca rata de dezvoltare să-şi dubleze ritmul, se vor constriii vile, case cu curţi etc.

În timp ce tirada continua, Liza aproba dând din cap din când în când. Studiase toate informaţiile acelea. Avea deja datele în minte, notele se aflau în agendă, dar încă nu era hotărâtă. Învârtise cifrele pe toate părţile zilei întregi, încercând să se hotărască dacă era momentul potrivit pentru aşa ceva. Chiar după ce pusese pe hârtie costurile mutării, mobilării şi dotării, cele de personal, trebuia să ia în considerare şi alte cheltuieli. Totul era mai scump decât fusese actualul magazin. Vor trebui să cheltuiască o mulţime de bani pentru reclamă la început, iar Liza nu era convinsă dacă se putea baza pe vânzări atât de mari cum promisese toată lumea. Nu-şi exprimase îndoielile prin cuvinte. Făcuse deja lucrul acesta şi nu obţinuse drept răspuns decât rapoarte strălucitoare, majoritatea, îşi închipuia, mult exagerate.

Tânăra de acum nici nu avea nevoie să audă obiecţii ca să se ambaleze din ce în ce mai tare.

— Trebuie să vă mişcaţi repede, domnişoară Bradley. Am arătat acest loc proprietarilor unui magazin de prăjituri ieri şi păreau foarte interesaţi. Aşa cum spuneau, e un loc perfect de amplasare a unui magazin care vinde dulciuri de orice fel. Nu există nimic asemănător la nivelul principal al complexului. Printre celelalte avantaje se numără parcarea din apropiere şi drumurile foarte bune.

Liza trebuia să recunoască faptul că tot ce auzise era logic. Tânăra insista în continua.

— Nu puteţi da greş semnând un contract cu noi, şi cu cât mai

repede cu atât mai bine. Dacă vă răzgândiţi, faceţi o greşeală pe care o veţi regreta.

Mac se îndepărtase ca să examineze construcţia unei noi secţiuni care era pe jumătate terminată, cu traversele de oţel montaţe, cimentul turnat, unii dintre pereţii exteriori ridicaţi deja. Asculta cu o ureche insistenţele agentei de vânzări şi ştia că oricât de inteligentă şi de drăguţă era, nu va reuşi s-o convingă pe Liza. O abordase cu totul greşit. Mac învăţase că Liza nu lua niciodată hotărâri în pripă. Nu-i plăcea să fie presată. În excursie, la munte, s-a dus să ia lecţii de schi atunci când a fost pregătită, nu atunci când i-a spus el. Aşa stăteau lucrurile cu Liza, şi observa acest lucru în fiecare zi petrecută împreună.

Se opri să privească structura de oţel, întunecată şi solitară pe fundalul acelei zile gri de februarie, şi încerca să nu se mai gândească la singura ocazie în care Liza nu se gândise prea mult, nu analizase cu atenţie decizia pe care urma s-o ia, la noaptea aceea nebunească pe care o împărtăşise cu el. Era o amintire atât de adânc imprimată în mintea lui, încât ştia că numai o altă noapte asemănătoare putea să i-o scoată din gând.

La numai câţiva paşi de el, Liza încheia întâlnirea.

— Indiferent ce decizie voi lua, spuse ea ferm, nu o voi lua astăzi. Va trebui să analizez situaţia şi s-o discut cu partenera mea de afaceri. Am cartea dumneavoastră de vizită, adăugă repede, nedându-i timp să înceapă o altă tiradă. Şi am să vă informez asupra deciziei pe care am luat-o Mulţumesc.

Asta a fost. Întâlnirea se sfârşise, şi lui Mac îi venea să zâmbească dându-şi seama că în sfârşit agenta de vânzări înţelesese cu ce se confruntase, un client potenţial de sex feminin cu tot atâta putere de decizie ca orice bărbat pe care-l întâlnise în activitatea ei.

În drum spre maşină, Mac spuse:

— Pot să repet că eşti nemaipomenită, Liza Bradley? Te-ai hotărât deja, dar ea nu va afla lucrul acesta decât mâine. În ceea ce mă priveşte, voi şti când ai să te hotărăşti să-mi spui.

Liza râse.

— Vrei să afli acum?

— Lasă-mă să ghicesc. Până acum, este locul cel mai bun.

— Da, spuse Liza dând din cap. Îşi petrecuseră toată ziua mergând dintr-un loc în altul, privind spaţiile de închiriat, şi niciunul nu se compara cu acest centru comercial.

— Aşa că dacă te hotărăşti să te extinzi şi să mai deschizi un magazin, acesta va fi locul ideal.

Liza dădu din cap.

— Nu-i nevoie să înşir acum toate criteriile în favoarea extinderii; tu le cunoşti. Dar nu ai de gând să faci lucrul acesta încă, nu-i aşa?

Liza începu să râdă şi se urcă în maşină.

— Nu, într-adevăr. Simtcă nu este momentul potrivit. Merrill o să facă o criză de nervi, pentru că e sigură că acum trebuie să ne extindem. Aruncă o privire spre faţa concentrată a lui Mac în timp ce pornea motorul şi intra în traficul de după-amiază din Atlanta. Tu l-ai fi luat, nu-i aşa?

Mac fu de acord.

— Probabil aş fi negociat o perioadă mai lungă de închiriere şi aş fi încercat să obţin un preţ mai mic.

— Chiria e prea mare.

— Sunt sigur că se putea negocia, spuse el.

— Ştiu, dar chiar şi aşa, cifrele pe care le am un mă fac să mă simt chiar în largul meu. Ar dura prea mult până să ieşim la lumină.

— Astfel încât magazinul numărul 1 să poată susţine celălalt magazin sau pe celelalte, adăugă el cu un zâmbet maliţios; primul an, sau primii doi ani. Va trebui să-ţi asumi acest risc până la urmă, dacă vrei să ai succes.

— Dar avem succes deja!

— La scară mică, dar trebuie să transformaţi Seducţie totală într-un concern uriaş, cel mai mare şi mai bun din Atlanta sau din Sud.

Liza râse.

— Nu cred că am nevoie de genul acesta de succes. Totuşi, ştiu că este inevitabilă o oarecare extindere, dar nu cred că e bine să facem lucrul acesta acum.

Mac oftă.

— Îmi dau seama că e vorba despre un munte pe care nu ai de gând să cobori încă. Cu toate acestea, m-am gândit la câteva modalităţi la scară mică, prin intermediul cărora poţi începe extinderea şi te poţi îndrepta către ceea ce ai recunoscut deja că este inevitabil.

Liza se întoarse spre el, interesată de ceea ce spunea.

Mac o luă prin Cobb Parkway, spre Atlanta.

— În primul rând, livrarea la domiciliu. Ţi-am mai vorbit despre lucrul acesta. Cumpăraţi o camionetă şi angajaţi un şofer. Este o cheltuială relativ mică, şi se va amortiza în câteva luni, presupunând că există destule persoane ale căror comenzi să fie la fel ca cea de la Omni, de acum câteva săptămâni. Îi aruncă Lizei o privire cu o strălucire amuzată în ochi.

— Ştiu. Am hotărât că aceasta va fi următoarea investiţie. Nu pot să depind la nesfârşit de Ed şi de bicicleta lui, spuse Liza râzând.

— Mai am o idee.

— Despre ce este vorba? întrebă Liza cu interes.

— Scoateţi un catalog. Sunt sigur că te-ai gândit şi la asta.

— Da, recunoscu-Liza. De fapt, am făcut deja nişte schiţe şi am discutat cu câteva tipografii.

Mac nu era surprins.

— Este o certitudine.

— Iar serviciul de livrări la domiciliu este o probabilitate.

Liza aprobă cu o înclinare a capului.

— Cât despre celălalt magazin… începu Mac.

— Nu este încă momentul, încheie Liza fraza în locul lui.

— O poţi convinge şi pe Merrill?

Liza se uită la ceas.

— O să aflăm cât de curând. Ne aşteaptă la ei, ca să gustăm faimosul chili făcut de Chuck.

— Şi ai nevoie de susţinere morală din partea mea?

Liza dădu din cap.

— În ceea ce o priveşte pe Merrill, am nevoie de tot ajutorul din lume.

— Faci cel mai bun chili din Atlanta, îi spuse Liza lui Chuck, două ore mai târziu, străduindu-se să lase lingura din mână.

— Nu şi din toată lumea? Chuck păru dezamăgit, şi îşi adânci lingura în cea de-a treia porţie, îşi linse buzele şi adăugă: Mai sunt cei care fac o comparaţie, în favoarea mea, cu originalul.

Mă, e ridică o sprânceană.

— Cu originalul?

— Da, spuse Chuck. Prima dată l-a gustat cineva într-un orăşel din sudul Spaniei, era reţeta unui bătrânel a cărui soţie se supărase pe el într-o seară, şi nu a mai vrut să pregătească cina. Aşa că el s-a apucat să arunce tot ce a găsit într-o oală mare de pe plită şi a pus-o la foc în timp ce el a adormit cu un pahar de vin în

faţă. Când s-a trezit, câteva ore mai târziu, avea chili – carne de vacă rămasă de cu o seară înainte, fasole de la micul dejun, câteva roşii, obişnuitul pumn de chili, câteva condimente din cămară şi puţină făină care rămăsese pe masă de când făcuse soţia lui tortilla. A ieşit atât de bun, încât şi-a înjghebat un stand şi vindea chili turiştilor, dintre care, unul a venit la Atlanta, a gustat reţeta mea, şi, aşa cum v-am spus, a zis că ce pregătisem eu avea un gust mai bun decât originalul.

Mac râse.

— Sigur, chili s-a gătit prima dată acum câteva sute de ani, aşa că turistul acela era cam prea bătrân ca să mai simtă cu adevărat gustul.

— Totuşi, există şi un sâmbure de adevăr, spuse Merrill. Chili pregătit de Chuck conţine toate condimentele pe care le am în cămară. Ar trebui să servim alături şi nişte extinctoare. Totuşi, ce-aţi zice de ceva dulce, care să ne răcorească?

Propunerea a fost întâmpinată cu urale. Indiferent cât de mult mâncaseră, se găsea întotdeauna loc pentru unul dintre deserturile de ciocolată ale lui Merrill.

— Atunci să-i dăm drumul, spuse Merrill, ducându-se să-l ia pe Andy care adormise în faţa televizorului, şi să-l pună în pat, în timp ce Chuck strângea masa iar Liza servea desertul. În cele din urmă, la cafea, Merrill era pregătită să pună întrebarea care o frământa de când Liza şi Mac sunaseră la uşă. Acum povestiţi totul, spuneţi, insistă ea.

Liza ezită şi apoi descrise locurile pe care le văzuseră, încheind cu ultimul şi recunoscând:

— Poziţia este excelentă.

— Dar? spuse Merrill. Există întotdeauna un dar.

— Dar nu cred că e momentul potrivit ca să ne apucăm de o

reorganizare masivă. Nu numai că va trebui să mărim capitalul iniţial, dar cheltuielile generale vor fi imense. Începu să enumere fiecare element: Impozite, chiria, echipamentul, întreţinere, toate cu mult mai mari decât cele pe care le plătim acum. Va trebui să conduc magazinul până când se pune pe picioare, ceea ce ar însemna să angajăm şi să pregătim un director cu normă întreagă pentru vechiul magazin. Niciunul dintre angajaţi nu e în situaţia de a fi promovat pe postul acesta. Sherrie nu poate lucra cu normă întreagă. Organizarea presupune o bătaie de cap incredibilă, şi, drept să-ţi spun, nu sunt sigură că avem destul succes pentru a ne extinde deja.

Merrill, aproape îmbufnată, se întoarse către cei doi bărbaţi.

— Voi ce părere aveţi?

Mac clătină din cap.

— Eu mă retrag. I-am spus Lizei părerea mea; nu e nimic nou în ceea ce i-am spus. Ea are toate datele, Merrill.

— Chuck? întrebă Merrill, întorcându-se către soţul ei.

Chuck luă ultima bucată de prăjitură şi se ridică de la masă.

— Dacă ar fi fost vorba numai de a angaja nişte oameni în plus ca să te ajute la laborator, Merrill, aş fi spus că ideea este minunată, dar o operaţie nouă, atât de complexă, presupune mai mult decât atât, aşa cum bine ştii.

— Nu-mi vine să cred, spuse Merrill. Nici propriul meu soţ nu mă susţine!

— Nu-i adevărat! se apără Chuck. Am fost alături de ţine de la început, în această afacere cu ciocolata, şi asta nu pentru că-mi plăcea când aduceai acasă experimentele care nu prea reuşiseră. Este o întreprindere în dezvoltare, o afacere care produce bani, şi sunt mândru de tine, Subţirico. Dar un magazin nou înseamnă o problemă serioasă şi tu deja lipseşti de acasă prea mult timp.

Figura lui Merrill luă o expresie teatrală.

— Un bărbat misogin, spuse, arătând către soţul ei. Mă bucur grozav că fiul nostru nu este aici de faţă ca să asiste la această discuţie.

— Nu vorbesc ca un misogin, Subţirico, şi tu ştii foarte bine asta. Vorbesc ca un soţ iubitor. Nu-mi doresc s-o văd pe soţia mea numai în bucătărie, făcând treburi gospodăreşti. Sunt cu totul de acord ca femeile să lupte pentru dreptul de a împărţi cu soţul toate activităţile domestice. Dar vreau ca Subţirica să fie aici, la mine pe genunchi, acolo unde îi este locul. În ultima vreme n-am mai fost răsfăţat, aşa cum simt nevoia, ca un tip afectuos ce sunt.

Merrill nu putu să nu râdă.

— Cred că obiecţiile mele au fost respinse.

— Ei, adăugă Mac, până la urmă, decizia finală depinde de tine şi de Liza, şi în momentul acesta sunteţi la egalitate. Nu crezi că o poţi învinge? Era curios.

— Eu iau deciziile în laborator, iar Liza le ia în birou, asta este situaţia, spuse Merrill, îmbufnându-se din nou.

— Nu spun niciodată bezea, dacă ea spune spumă de ciocolată, completă Liza.

— Până la urmă am să te pisez până cedezi, îi promise Merrill. Aminteşte-ţi că a durat aproape un an ca să te conving să intri în afacerea Seducţie totală.

— Asta aşa e, recunoscu Liza, şi cine ştie când va veni dimineaţa în care mă voi trezi gândindu-mă: E momentul să deschidem un nou magazin. Dar cifrele sunt cele care vor hotărî şi lucrul acesta nu s-a întâmplat încă. Totuşi, sunt pregătită pentru serviciul de livrări la domiciliu.

— Bravo! spuse Merrill.

— Şi mai este o idee pe care aş vrea s-o avem în vedere – un

catalog.

Merrill sări în picioare.

— Aş putea lucra la pregătirea lui, în timpul liber, dacă tot nu mai am grija conducerii unui nou magazin. Am putea scoate mai întâi un catalog special, în care să punem doar o selecţie de mostre, poate pentru Ziua Femeii. Dacă are succes, am putea tipări câte un catalog pentru fiecare sezon, ca să ne încadrăm în sume pe care ni le putem permite, avansând cu grijă.

Figura interesată a lui Merrill începuse să se lumineze.

— Aş putea introduce toate realizările mele originale, iar tu ai putea să le descrii…

— În termenii fabuloşi pe care îi merită, încheie Chuck fraza. Pare o idee extrem de bună.

— Este un compromis bun – pentru moment, spuse Merrill. Şi dacă tot nu ne mutăm într-un magazin nou prea curând, cred că familia Morgan poate plecă vara asta la HiIton Head, poate în iunie.

— Iunie e un moment bun, fu Liza de acord, dat fiind faptul că Ziua Taţilor nu e chiar un eveniment colosal.

— Pastele, interveni Mac, care este peste şase săptămâni şi cinci zile.

Chuck îşi privi prietenul cu mirare.

— Tu ştii datele astea pe dinafară?

— Le ştiu, pentru că exact cu şase săptămâni înainte de Paşte este Carnavalul. Carnavalul începe peste cinci zile, şi mi-am propus să fiu acolo.

— New Orleans? întrebă Chuck, interesat dintr-odată.

— Nu, răspunse Mac râzând amuzat. Rio.

— Rio! exclamară toţi trei deodată.

— Copacabana, oftă Merrill.

— Bikini şi minibikini, adăugă Chuck zâmbind.

— Samba, nopţi tropicale, Ipanema, spuse Merrill.

— Ca să nu mai vorbim de tanga, spuse Chuck, închizând ochii şi lăsându-se pe spate în scaun.

— Vrei să spui tango? îl corectă Liza.

Merrill râse.

— Nu, chiar la tanga se referă.

— Ce este asta? întrebă Liza, în timp ce Mac stătea deoparte, încercând să nu râdă.

— Cel mai mic bikini din lume – două puncte şi o linie, din câte ştiu eu. Înţeleg de ce te duci la Rio, bătrâne.

— Lăsând la o parte frumuseţile oraşului, chiar am treburi acolo., îşi asigură Mac prietenul.

— În timpul Carnavalului? Da, precis, glumi Chuck.

— Ţii minte când în preajma Anului Nou m-am întâlnit cu nişte patroni din America de Sud? Ei bine, este vorba despre aceeaşi afacere.

— Despre ce fel de afacere este vorba? întrebă Merrill, obişnuită cu activităţile lui Mac în domeniul imobiliar şi al amenajărilor!

— Este ceva puţin diferit de linia mea de preocupări, recunoscu Mac. Diamante.

— Diamante? cei trei întrebară din nou deodată.

— Nemaipomenit! exclamă Merrill.

— Cât de riscant, spuse Liza spontan şi apoi evită să se uite la el.

Mac încercă încă o dată să nu izbucnească în.tr-un râs amuzat. Ştia ce părere va avea Liza şi acesta era unul dintre motivele pentru care nu-i vorbise despre afacere mai devreme. Mai era încă un motiv. Dorise să-i spună de faţă cu alte persoane,

pentru ca să se poată obişnui cu ideea. Apoi, mai târziu, când aveau să fie singuri, îi va spune şi restul.

— Sigur că există şi un element de risc, recunoscu Mac. De data asta nu pariez pe ceva sigur. Am cumpărat mina…

— Ai cumpărat o mină? Era rândul lui Chuck să fie şocat.

— Nu am investit numai eu, spuse Mac. În spatele meu se află o mulţime de investitori. Primele diamante care au fost extrase sunt impresionante.

— Totuşi… spuse Merrill, chiar şi spiritul ei aventuros dând un pas înapoi.

— Ei, nu depinde de şansă la fel de mult ca la ruletă, dar este într-adevăr un joc de noroc, chiar existând dovada zăcământului. Mai există şi problema întoarcerii la mină. E un drum lung – patru zile prin junglă. Trebuie să iau o decizie fără să văd locul propriu-zis. De obicei nu procedez astfel, dar am încredere, şi le-am transmis încrederea şi investitorilor mei. E un joc de noroc, dar cred că pot câştiga. Şi de altfel, până acum n-am pierdut niciodată.

— A, dar ţi-ai asumat şi riscuri, îl contrazise Chuck.

— Niciodată prea mari. De data asta riscul e mare, dar mi-a plăcut ideea şi i-am convins şi pe ceilalţi.

— Şi deci te duci ca să-ţi verifici investiţia, nu? întrebă Chuck cu o privire invidioasă pe faţa sa rotundă.

— De ce să nu îmbin puţină treabă cu plăcere? glumi Mac.

— Asta faci întotdeauna, îi aminti Chuck.

CAPITOLUL VIII

Asupra celor patru – Liza şi Mac, Merrill şi Chuck – coborâse o atmosferă de camaraderie, pe măsură ce seara petrecută la familia Morgan se apropia de sfârşit, şi se făcuse deja foarte târziu. Liza simţise lucrul acesta şi era foarte sigură că-l simţise şi Mac.

Ceva plutea în jurul casei, o atmosferă caldă, intimă şi prietenoasă.

Poate i se datora lui Chuck, se gândI Liza, care avea o personalitate atât de deschisă, de tandră, cum spusese chiar el mai devreme. Indiferent despre ce era vorba, Liza invidiase adesea lucrul acesta, xdar în seara asta, alături de Mac se simţise ca făcând parte din calda atmosferă. Era un sentiment plăcut, care o însoţise tot drumul cu maşina până acasă.

— Ar trebui să facem lucrul acesta mai des, spuse Mac, şi atunci Liza îşi dădu seama că şi el petrecuse o seară plăcută, întotdeauna mi-a plăcut să fiu cu Subţirica şi Chuck, dar niciodată la fel de mult ca în seara asta, când ai fost alături de mine.

— Şi eu am simţit acelaşi lucru, recunoscu Liza.

— Să însemne oare că devin la fel de comod şi relaxat ca şi Chuck, şi la fel de tandru? râse Mac amuzat.

— Ei, nu chiar, răspunse Liza. Voi doi sunteţi foarte diferiţi. Chuck munceşte mult, iar când ajunge acasă, lasă totul în urmă. Munca şi distraţia sunt două lucruri distincte pentru el, ca de altfel pentru majoritatea oamenilor. Tu reuşeşti să combini uşor munca, şi distracţia… Te invidiez pentru asta, spuse ea cu sinceritate.

— Mă simt flatat, răspunse Mac.

Liza căzuse pe gânduri.

— Nu mă refer numai la disponibilitatea ta de a te implica mereu în proiecte noi; tu şi deciziile le iei foarte uşor. Probabil n-ai pierdut o noapte de somn ca să te frământi în legătură cu tranzacţia cu diamante.

— Am dormit neîntors în noaptea dinaintea semnării contractului.

— Deşi miza este atât de mare…

Mai mult decât îşi închipuie cineva, se gândi Mac, pentru că pusese tot ce avea în acest joc de noroc. Dacă mergea, profitul

avea să fie uluitor, dar dacă nu reuşea... Mac refuză să se gândească la lucrai acesta. El îşi făcuse datoria şi luase ce decizie crezuse că e mai bună. Nu era o persoană pesimistă, şi în niciun caz nu era genul care să se frământe prea mult.

Liza se gândea încă la curajul lui Mac, mai ales în comparaţie cu precauţia care o caracteriza.

— Şi uite-te la mine cum mă frământ dacă să mai închiriez un spaţiu pentru magazin, ceea ce ar reprezenta a mia parte din riscul pe care ţi-l asumi tu...

— Nu îţi trebuie altceva decât puţin exerciţiu. Liza. De fapt, ce vreau să spun este că trebuie să te arunci în vâltoare; apa e nemaipomenită. Încearcă.

Liza clătină din cap, mai mult pentru sine decât ca răspuns la afirmaţia lui Mac. Indiferent cât de des îşi amintea brusca ei transformare într-o persoană cu un simţ al aventurii proaspăt descoperit, Liza ştia că nu va avea niciodată calităţile necesare unui adevărat jucător. Cu toate acestea, înţelegea nevoia lui Mac de a proceda astfel, chiar dacă n-o putea face şi ea. Erau atât de diferiţi, dar în cursul ultimelor săptămâni se crease între ei o relaţie foarte specială; ajunseseră să se înţeleagă unul pe celălalt. Era, totuşi, mai mult decât o simplă înţelegere între ei, iar Liza ştia acest lucru. Începuse să se îndrăgostească din nou de el, dar de data asta părea un lucra bun.

Mac oprise maşina în faţa casei ei, dar niciunul nu făcu gestul de a se da jos. Începuse o burniţă rece în noaptea întunecată, în comparaţie cu care maşina reprezenta un rai de căldură şi contact uman. Chiar dacă nu se atingeau, exista între ei esenţa apropierii. Cu un impuls de recunoştinţă, Liza se întoarse şi-i atinse mâna.

— Îţi mulţumesc pentru că ţi-ai petrecut atâta timp cu mine astăzi. Îmi închipui cât de plictisitor trebuie să fi fost pentru tine,

să mergi de colo-colo şi să vezi localuri de închiriat.

— Niciodată nu mă plictisesc cu tine, Liza. Mâna ei se odihnea familiar pe braţul lui. Mac îi scoase mănuşa, încet, gânditor, şi-i acoperi mâna cu a lui.

Erau foarte apropiaţi. Mac îi auzea respiraţia uşoară, chiar şi acolo în întuneric, vedea căldura pielii ivorii şi strălucirea părului roşu. Îşi închipui că, fiind atât de aproape unul de celălalt – numai câţiva centimetri îi despărţeau – ar putea s-o sărute. Nu credea că se va retrage; n-o făcuse ultima dată, la Sky Mountain. Ar fi putut s-o sărute acum, aşa cum făcuse atunci.

Totuşi, Mac ezita. Dorea mai mult să se ţină de mână şi să se sărute pe întuneric. Dorea să fie cu ea total, să facă dragoste cu ea ca în noaptea aceea de neuitat, pe care nu putea să şi-o scoată din minte. – Mac, spuse Liza, întrerupându-i reveria.

— Da?

— Te-ai dovedit un prieten atât de bun încât trebuie să recunosc că m-am înşelat. În legătură cu o mulţime de lucruri.

— În legătură cu un singur lucru nu ai greşit, Liza. M-am purtat îngrozitor în ajunul Anului Nou, dar ştiu să mă port şi ca un adevărat gentleman. Am dovedit-o, nu-i aşa?

— Da, spuse ea, gândindu-se la timpul pe care-l petrecuseră împreună în ultimele săptămâni, la prânzurile lor, la cum o asculta când îi vorbea despre problemele ei legate de magazin, şi o ajuta să ia decizii. O luase la Sky Mountain şi îşi ţinuse promisiunea în tot acel weekend care a fost mai plăcut decât promisese Mac. În cele din urmă, în seara asta, fuseseră în aşa măsură la unison, încât ea s-a simţit foarte încrezătoare. Liza exprimă acest ultim sentiment, care o surprinsese, în cuvinte.

— Am încredere în tine, Mac.

Mac se întrebase dacă va veni vreodată ziua în care va câştiga

încrederea ei. Acum, când lucrul acesta se întâmplase, nu avea de gând s-o dezamăgească. Cu două luni în urmă, s-ar fi hazardat fără să se gândească, şi i-ar fi spus că o doreşte, dar asta era înainte de a ajunge s-o cunoască. Indiferent ce urma să se întâmple de acum încolo, avea să fie alegerea Lizei, dar era momentul s-o întrebe ceea ce îşi propusese toată seara.

— Vino cu mine, Liza, spuse, întorcându-i mâna şi aplecându-se să-i sărute palma. Vino cu mine la Rio.

— Rio… Tonul vocii ei exprima surprinderea. Apoi repetă cuvântul Rio, şi lui Mac i se păru că aude un fel de încântare şi începu să spere.

— Flori şi soare, o ademeni.

Liza zâmbi, şi nota de tentaţie nu-i dispăru din voce. O observă chiar şi ea, dar mai simţi ceva, un lucru de care Mac nu-şi dăduse seama. Era acceptare.

— Plaje albe şi oceanul albastru, continuă Mac.

Liza surâdea numai.

— Nu te-ai săturat de iarnă?

— Şi încă cum, spuse ea, neformulându-şi încă în cuvinte acordul, deşi se hotărâse deja.

— N-o să începi să vinzi iepuraşii aceia de ciocolată decât peste câteva săptămâni.

— Aşa este. N-o să-şi mai caute scuze, şi nici nu va mai avea ezitări.

— Puştii se pot descurca cu magazinul.

— Hm… O să meargă cu el; se hotărâse deja.

Mac nu ştia lucrul acesta, şi obişnuit cu faptul că trebuia s-o convingă, continua să vorbească.

— Excursia asta ar putea însemna ceva special pentru noi, spuse el, sperând că în vocea lui nu se simţea niciun fel de

insinuare care s-o sperie.

Liza depăşise etapa în care se mai putea speria.

— Ştiu.

Mac, nedetectând acordul în cuvintele ei, şi neaşteptându-se ca lucrurile să meargă atât de uşor şi de repede, continuă:

— Îţi iau bilet de avion şi o cameră la un hotel, undeva. Nici n-ar fi un lucru greu pentru el; avea suficiente relaţii şi cunoştea destule persoane care-i erau datoare, pentru a-i găsi un loc lângă el, peste tot. Este o excursie pe care ai să ţi-o aminteşti mereu, o astfel de ocazie îţi apare o dată în viaţă. Nu spune nu, o imploră el.

— Nici n-aveam de gând.

— Nu renunţa la şansa de a vedea Rio în timpul Carnavalului… Mac ajunsese la mijlocul frazei când se opri şi se uită la ea neîncrezător. Ce-ai spus?

— Am spus că nici nu aveam de gând să renunţ la şansa de a vedea Rio în timpul Carnavalului.

— Nu? încă nu-i venea să creadă că a auzit bine.

— Nici pentru o clipă, îl anunţă Liza, bucuroasă că reuşise să-l surprindă ea de data asta.

Mac îi dădu drumul mâinii, şi un lung moment o privi, cu mulţumire şi cu uimire, apoi o luă în braţe şi o sărută cu recunoştinţă şi uşurare.

— Ce-i asta? întrebă Merrill, în picioare, cu mâinile în şolduri, cam la un metru distanţă de obiectul cu pricina.

— Este o camionetă, o informă Liza. Mac mi-a făcut rost de ea printr-un prieten de-al lui.

— Mac şi prietenii lui! Era probabil cineva căruia i-a vândut un pont financiar mai de mult, şi acum s-a bucurat să-i poată întoarce serviciul.

— Probabil, aprobă Liza. Nu l-am întrebat, dar preţul este

într-adevăr foarte bun.

Cele două făcură un tur al camionetei roşii, cu curiozitate, ca nişte pământeni apropiindu-se de o navă extraterestră. Se hotărâseră să înceapă serviciul de vânzări, folosind unul dintre băieţii care lucrau la laborator, ca şofer. Cu precauţia ei obişnuită, Liza hotărâse să dea un mic anunţ în ziar, sperând să primească suficiente comenzi ca să meargă treaba, dar să nu fie nici sufocate.

— O să vedem ce se va întâmpla, îi spusese lui Merrill, pe care a umflat-o râsul, ştiind foarte bine că Liza intenţiona să înceapă uşor serviciul de vânzări, deşi Mac îi sugerase să pornească cu o campanie publicitară mare şi numai după aceea să-şi facă probleme cu acoperirea comenzilor.

— Lucrurile ar trebui să iasă bine': Anunţul va apărea în ziar în timpul weekendului, aşa că până mă întorc…

— Să jiu-mi spui că iar pleci în vacanţă!

— Doar câteva zile, îi răspunse Liza.

Merrill se aşeză lângă ea, pe platforma camionetei. Nu fac caz de asta, Liza dar sunt foarte surprinsă. Tu, pentru care munca era un drog, pleci iar. Unde mergi de data asta?

— A, în sud, spuse Liza ambiguu.

— Dar noi suntem deja în sud, Liza.

— Un pic mai spre sud.

— Florida? încercă să ghicească Merrill.

— Mai departe. Liza se înroşi.

— Nu! Să nu-mi spui. Doar nu… Liza, mergi la Rio cu Mac?

Liza aprobă cu o înclinare a capului.

— Ei, vreau să-ţi spun…

— Merrill, îi atrase Liza atenţia.

— Nu vreau să spun nimic, absolut nimic. N-o să scot niciun cuvânt, promise Merrill, repetând, niciun cuvânt. Ţi-am mai spus

că n-am să mai fac niciun comentariu în legătură cu tine şi cu Mac. Aşa că nici nu fac. Chiar nu fac. Dar, Liza…

Liza privi către Merrill cât putu de aspru, şi numai o chemare disperată de la laborator îi distrase atenţia lui Merrill.

— Dumnezeule! strigă, precis ciocolata a dat pe dinafară. Puştii ăştia… Sărind de pe platformă, se îndreptă către uşa din spate a clădirii, legându-şi şorţul din mers.

Liza rămase pe loc, şi, spre surprinderea ei, constată că gândurile îi erau foarte departe de ciocolata care fierbea, dând pe din afară; nu erau nici măcar în zona serviciului de livrări la domiciliu. Acesta era deja un lucru realizat. A verificat reclama şi a dat liber pentru tipărire; l-a angajat pe Gus, cel mai solid şi cooperant dintre asistenţii lui Merrill, pentru a face livrările; a asigurat maşina şi a făcut formalităţile pentru plata camionetei. Chiar i-a promis şi lui Ed o sumă frumoasă ca să scrie „Seducţie totală” pe camionetă.

În condiţii normale, ar fi trecut în revistă toate problemele care ar putea apărea pe neaşteptate, ştiind că ce poate da greş va da greş, şi pregătindu-se pentru asta. Stând acolo, pe platforma camionetei roşii, Liza se gândea la Mac. Din noaptea în care o sărutase, cu recunoştinţă şi uşurare, cum spusese el, se purtase cât se poate de bine, o ajutase să cumpere camioneta şi-i dăduse sfaturi pentru cumpărăturile pentru excursie, cordial şi politicos, făcând-o pe Liza să-şi dorească oarecum mai mult decât atât.

Dorinţa aceasta era ceea ce o îngrijora şi în acelaşi timp o incita. Mac îi plăcea; avea încredere în el şi ştia că acum nu se mai juca cu ea. Relaţia lor era la fel de importantă pentru el cum era şi pentru ea, şi Mac nu-şi asuma riscuri. Pentru prima dată în viaţa lui, Mac se mişca încet şi cu grijă. Îl respecta pentru lucrul acesta, se gândi Liza, dându-se jos de pe platformă şi închizând camioneta,

mângâind-o, pentru a-şi aminti de viaţa ei organizată cu atenţie şi bine planificată şi pentru a nu se mai gândi la ceea ce o obsedase toată ziua, anume că L iubea, îl iubea pe Mac Davidson.

Neputând să-şi alunge gândul acesta din minte, Liza se trezi plimbându-se de colo-colo prin laboratorul lui Merrill, unde petrecu toată după-amiaza, gustând pe rând toate reţetele noi, înlocuind ciocolata cu gândurile despre Mac, aşa cum îi atrase repede atenţia Merrill.

În timp ce avionul lor se apropia de Rio, Liza se simţi cuprinsă de un val neaşteptat de entuziasm. Până în dimineaţa acelei zile, fusese calmă şi liniştită, aşteptând cu plăcere excursia, chiar dacă se gândea că nu ştie prea bine la ce să aştepte. Când avionul începu ’să execute procedura de apropiere, Liza privi pe fereastră şi, iată, dedesubt, se vedea Rio de Janeiro, întins pe lângă malurile mării, un oraş alb Strălucitor care părea să fi fost decupat din jungla verde.

I se păru că aude un sunet colectiv de uimire din partea celorlalţi vizitatori, care, ca şi ea, veneau pentru prima dată la Rio.

— Mac, spuse, apucându-i mâna şi ţinând-o strâns, mă simt de parcă m-aş afla în mijlocul unui film de călătorii. Nu-mi vine să cred.

Liza se uită în jos la plaja ondulată şi la clădirile înalte care păreau să fi crescut din ea.

— Copacabana! exclamă.

— Ai dat răspunsul corect, spuse Mac. De aici nu se vede, dar plaja e despărţită de hoteluri printr-o stradă largă. Traficul pe Avenida Atlantica este incredibil. E o adevărată aventură doar să ajungi de la hotel la plajă, dar noi n-o să stăm la Copacabana.

— Nu? Liza îi aruncă o privire rapidă, puţin dezamăgită, înainte de a-şi îndrepta atenţia din nou către priveliştea de jos.

— Nu, repetă el. Urmăreşte curba coastei şi vei vedea Ipanema, plaja noastră. Nu este la fel de aglomerată, şi nici atât de zgomotoasă.

— Evident, ne aflăm pe partea cea bună din avion pentru a admira priveliştea „spuse Liza, părându-i puţin rău pentru pasagerii de pe partea cealaltă a avionului, care nu beneficiau de acest avantaj – mai ales după ce privi din nou în jos, în timp ce câţiva nori se împrăştiau, şi îi apăru în faţa ochilor o siluetă de marmură. La început era greu de văzut, iar apoi, ca şi cum ar fi apărut din nori în întreaga ei splendoare – statuia de marmură a lui Cristos, cu braţele întinse. Lizei i se tăie răsuflarea.

— Mac…

— Ştiu, spuse. E’ minunată, nu-i aşa, aşa cum răsare dintre nori, parcă făcându-ne semn.

Statuia părea enormă, şi din acest unghi ciudat, destul de aproape pentru a o atinge, parcă urându-le bun venit, cu braţele deschise. Liza era la Rio; nu era nicio îndoială în legătură cu asta, iar avionul nici măcar nu aterizase.

Aventura lor – şi nu se putea gândi la ce se întâmpla decât ca la o aventură – drumul de la aeroport la hotel, a fost a doua impresie asupra oraşului pe care i se părea că-l cunoaşte deja, pentru că îl văzuse de sus. Aici, jos, oraşul era un amestec de căldură, lumină, culoare, sunete şi mirosuri, toate manifestându-se deodată, în timpul drumului, la o viteză care trebuie să fi fost de două ori mai mare decât viteza limită maximă – dacă exista aşa ceva acolo – pe străzile supraaglomerate.

Claxoanele urlau peste muzica aceea care părea că vine din Toate părţile. Mirosul mării se combina cu mirosul unor mâncăruri necunoscute. Într-o parte, o pată de culoare verde a unui parc, pe partea cealaltă, albastrul strălucitor al oceanului, combinat cu

nuanţele de roşu, portocaliu şi galben ale florilor şi apoi, cu cele albastre, albe şi verzi ale umbrelelor de pe plajă. Simţurile Lizei erau încântate, în timp ce mergeau prin soarele strălucitor, intrau în tunele întunecate şi apoi din nou afară, în viteză către Ipanema.

În cele din urmă, cu un scrâşnet de cauciucuri pe asfalt, taxiul trase în faţa hotelului lor. Liza privi pe geam încântată. Avea o arhitectură veche, care dădea senzaţia de stabilitate; era o clădire în stil iberic, şi înconjura o curte centrală, plină de fântâni, pomi înfloriţi, plante, şi, descoperi Liza în timp ce se îndreptau către recepţie, papagali.

— Şi maimuţe! îi spuse lui Mac, apucându-i, din nou mâna, cum făcuse de atâtea ori din momentul în care se uitase pentru prima dată pe hubloul avionului şi văzuse oraşul de sub ei.

— A, da. Nu trebuie să mergem până în junglă, mai sus de Corcovado, ca să găsim maimuţe. Unele dintre ele coboară să ne viziteze. Unele persoane mai puţin romantice le numesc şobolanii de la Rio.

— Eu n-am să le spun aşa, declară Liza. Sunt atât de drăguţe

Mac râse şi o trase pe Liza după el, către camera ei, care nu era deloc aşa cum se aşteptase.

— Nu este un decor tropical, spuse Liza, puţin dezamăgită, privind mobila modernă din cameră şi dulapurile încastrate în perete.

— Stilul acesta sperai să-l vezi – tropical? întrebă Mac râzând.

— E singurul mod în care pot descrie ceea ce aveam în minte.

— Cred că la Rio au constatat că turiştilor le plac hotelurile care arată vechi şi pitoreşti pe din afară şi moderne şi confortabile pe dinăuntru, comentă Mac, asigurându-se că Liza s-a instalat, înainte să treacă în camera lui, care era alături. De data aceasta rezervase camere alăturate, ca să poată avea balconul comun.

N-a durat mult despachetatul bagajelor şi au ieşit pe balcon ca să admire curtea interioară, zâmbindu-şi, în timp ce papagalii şi maimuţele făceau zgomot în pomii de dedesubt.

Surâsul Lizei exprima recunoştinţă, emoţie şi încântare, pentru că se afla acolo, sub soarele cald din Rio, care avea o vibraţie învăluitoare. Era convinsă că aceasta avea să fie o vacanţă nemaipomenită.

Mac zâmbea văzând bucuria care se citea pe faţa Lizei. Şi-a închipuit cât de mult avea să-i placă Rio, şi totuşi, cu Liza nu puteai fi sigur niciodată. Încercase o uşoară îndoială, o îngrijorare care-l sâcâise până în momentul în care ea privise oraşul de sus, din avion. În momentul acela el a înţeles că Rio o cucerise, îşi exercitase magia asupra ei, aşa cum se întâmpla cu toată lumea.

— Hai să ne plimbăm pe faleză, spuse Mac, astfel ai să-ţi dai mai bine seama cum arată într-adevăr Ipanema.

Liza aprobă cu o mişcare a capului. Abia aştepta să iasă afară, la soare, după luni de zile friguroase şi ploioase petrecute în Atlanta.

— Îmi pun o rochie de plajă.

Mac râse.

— Aici suntem la Rio. Pune-ţi costumul de baie. Acesta este echipamentul standard aici, nu numai pe plajă. Văzând privirea ei uimită, continuă: Toată lumea poartă costume de baie – la masa de prânz, la bancă, la magazin, la terase, la film – peste tot. Se întoarse ca să intre în cameră, adăugând: sper că e vorba de bikini.

Nu era, cel puţin nu genul de bikini la care ştia că se gândea Mac, foarte sumar şi cu partea de sus mai puţin decât adecvată, după părerea Lizei. Costumul ei de baie era galben deschis şi, consideră ea, destul de îndrăzneţ. Deasupra, îşi puse o cămaşă lungă, verde, peste care legă un cordon de culoarea lavandei.

Auzise că Rio este nu numai un oraş elegant daişi foarte colorat, şi iată că auzise bine. Culoarea era a doua senzaţie care atrăgea atenţia celui care ajungea la Rio, după sunete.

Acum auzea sunetele, în timp ce arunca o ultimă privire în oglindă. Erau comprimate într-un ritm constant, jos – aproape un amestec îndepărtat de instrumente muzicale cu, zgomotele oraşului. Lucrul acesta îi trezea curiozitatea, şi abia aştepta să iasă şi să se afle în mijlocul ritmului frenetic de la Rio.

Au reuşit cu greu să traverseze în cele din urmă strada şi să se alăture paradei de oameni care se plimba pe faleză. Erau cariocas, locuitorii din Rio. Liza încerca să nu rămână cu gura căscată văzând femeile superbe, care, chiar îmbrăcate numai în costum de baie, emanau o eleganţă, un şic, ce sfida orice descriere. Bijuteriile lor, machiajul viu colorat, buzele strălucitoare, ochii luminoşi, ţinuta, totul arăta fastul femeilor din Rio. Nu erau subţirele – departe de asta – dar aveau o senzualitate, la fel ca şi frumoşii bărbaţi care le însoţeau, care o intriga şi o fascina pe Liza, dar cei care se plimbau pe faleză nu erau nimic în comparaţie cu cei de pe plajă.

Mac şi Liza se aşezară pe şezlonguri, sub palmieri, pentru a urmări fenomenul care se derula în faţa ochilor lor, ai lui Mac amuzaţi, ai Lizei uimiţi: bărbaţi bruneţi, zâmbitori, purtând un fel de prăjini lungi, încărcate cu pălării, dulciuri, poşete de pai, toate fluturând în briză, deasupra capetelor lor; alţii cântau la tamburină, flaut, ghitară, bongo; şi turiştii şi cariocas, îşi croiau drum printre şirurile de trupuri sumar îmbrăcate, întinse la soare, în timp ce din loc în loc unii jucau fotbal sau volei.

Dar nu acesta era motivul pentru care Liza rămăsese cu gura căscată.

— Mac, spuse în şoaptă, uite… îşi scosese bluza cea lungă şi

se întinsese pe scaunul de plajă, îmbrăcată numai cu ceea ce credea ea a fi costumul de baie îndrăzneţ, pentru a descoperi că bikinii purtaţi de majoritatea femeilor bronzate de pe plajă erau doar nişte şireturi şi nu purtau nimic în partea de sus!

— Mac…

— Asta este Ipanema, Liza, veni răspunsul lui Mac, unde precauţia e luată de vânt. O privi pe deasupra ochelarilor de soare şi zâmbi, ştiind foarte bine că femeia de lângă el nu intenţiona aşa ceva. Dar în minte începuse să-i încolţească o idee.

Mac o privea pe Liza, în timp ce aceasta privea mulţimea în mişcare continuă. Costumul de baie pe care-l purta era foarte conservator, deşi era de un galben strălucitor. Numai în ceea ce priveşte culoarea realizase ceva din îndrăzneala costumelor de baie ale femeilor braziliene. Chiar şi femeile care purtau partea de sus a costumului, abia dacă reuşeau să-şi ascundă podoaba generoasă. Celelalte, desigur, nu lăsau nimic în voia imaginaţiei.

Pentru Mac, trupul Lizei, îmbrăcat cu modestie, era şi mai provocator. Pielea se colorase puţin în roz de la soare. Se petrecea aproape sub ochii lui, şi îl fascina, dar nu la fel de mult cât îl fascina întreaga ei persoană. Femeile care se plimbau pe plajă nici măcar nu-l interesau pe Mac, când frumuseţea perfectă care era Liza Bradley, era întinsă alături de el.

Dacă închidea ochii, Mac putea aproape simţi mirosul ei ameţitor. Îi închise şi îi ţinu strânşi, lăsându-se pe spate. Ideea care începuse să prindă contur în mintea lui mai devreme nu-l părăsise. Înainte de sfârşitul zilei, îi va cumpăra Lizei un costum de baie adevărat, unul dintre acele tanga la care visase Chuck.

La apusul soarelui, Mac bătu la uşa Lizei, aducând cadoul.

— L-am ales din magazinul de la parter, cât timp te odihneai, spuse, întinzându-i pachetul.

— O, Mac…

— Deschide-l mai târziu, când eşti singură. Îi aruncă un zâmbet conspirativ, iar Liza îi susţinu privirea surâzând. Sunt foarte curioasă spuse ea cu o privire la fel de amuzată, din care Mac îşi dădu seama că ştia exact ce se află în pachet. Apoi adăugă, dezamăgindu-l puţin: Este al doilea, nu, al treilea cadou pe care-l primesc azi. Pe noptieră se afla un splendid buchet de flori şi o sticlă de şampanie. De la partenerul tău, Miguel Pereira.

Mac clătină din cap. Aceşti cariocas sunt întotdeauna cu un pas înainte.

— Când am să-l întâlnesc?

— Mâine, la începerea paradei. O privi cu coada ochiului, amintindu-şi atitudinea ei faţă de ajunul Anului Nou, circ şi parade.

— Nu-i nimic, Mac. Suntem în Brazilia, simt că paradele vor fi altfel.

Mac râse.

— Poţi fi sigură de asta. Ieşiră pe stradă şi fură înghiţiţi de marea de oameni.

Brazilia noaptea nu semăna cu nimic din ceea ce se aşteptase Liza să vadă, era înspăimântător şi în acelaşi timp fascinant. Liza îl ţinea strâns de braţ pe Mac în timp ce se plimbau, cuprinsă de senzaţia că avea să fie luată de marea de oameni şi să dispară.

Au trecut prin faţa unor cafenele în aer liber luminate puternic de felinare colorate şi lanterne la nivelul nisipului, pe lângă magazine în care mai strălucea lumina – inclusiv magazine cu articole voodoo care o fascinau pe Liza. Se uită încă o dată şi văzu ceva ce semăna cu nişte reptile închise în borcane. Scuturată de un scurt fior, se ţinea de braţul lui Mac, care o conducea pe străduţe întortocheate, către ceea ce-i promisese că va fi o cină tipic braziliană.

— Numai de aş găsi locul acela, spuse trăgând-o după el, în timp ce Liza încerca să evite privirile aprobatoare ale bărbaţilor care treceau pe lângă ei.

— Nu-i băga în seamă, dacă poţi, o sfătui Mac. Au o mare admiraţie pentru roşcate şi ai să şi auzi admiraţia lor.

Chiar aşa s-a şi întâmplat. Era ca un fel de fluierat, care o făcea pe Liza să se simtă jenată dar şi flatată, şi nu putea decât să se bucure că în aglomeraţia aceea îl putea ţine strâns de mână pe Mac. Nu i-a dat drumul până au găsit churrascaria şi au mâncat împreună un fel de mâncare din carne prăjită, tăiată la masa lor dintr-o friptură imensă, purtată pe sus, în vârful unei săbii.

Au trecut mai bine de două ore înainte ca Liza şi Mac să iasă din nou în marea de oameni. Lămpioanele încă mai străluceau în noaptea întunecată. La fel şi ochii şi zâmbetele locuitorilor. Acum intensitatea imaginilor şi a sunetelor era mai mare decât s-ar fi aşteptat Liza. Pluteau, duşi de mulţime, oprindu-se din când în când în dreptul unei porţi sau pe o alee, pentru a privi, ţinându-se îmbrăţişaţi, şi apoi se sărutau, stând lipiţi în întuneric, învăluiţi în spiritul oraşului Rio noaptea.

Au cumpărat maracujas, prăjituri făcute din fructul pasiunii, şi le-au mâncat în timp ce se plimbau. S-au oprit la o cafenea în aer liber, ca să bea cafea braziliană, groasă, dulce, servită în pahare. Au plecat apoi mai departe, integrându-se în ritmul străzii.

Pe drum s-au sărutat din nou. Mirosul lui Mac, gustul lui, se amesteca cu celelalte senzaţii, iar Liza simţea că ameţeşte şi că i se înmoaie genunchii.

Din cluburile de pe drum se auzea muzică ritmată. În faţa unuia dintre acestea s-au oprit, ca să asculte muzica; la un altul au intrat, s-au aşezat la o masă şi au comandat o băutură care a făcut-o pe Liza să-i dea lacrimile – un lichior tare de trestie, turnat peste

zahăr şi lămâi tăiate în sferturi.

Se numeşte caiprinha, spuse Mac, în timp ce Liza clipea şi îşi ştergea lacrimile. După ce-şi reveni, Mac o luă de mână şi o conduse în spaţiul dintre mese care servea drept ring de dans.

— Nu ştiu să dansez samba, spuse Liza urmându-l.

— Nu-i nimic, îi spuse Mac peste umăr, cred că asta e bosanova.

— Nici asta nu ştiu să dansez, spuse Liza.

— Nici eu. O luă în braţe şi se mişca încet împreună cu ea în ritmul acela senzual. Liza observă că putea să urmărească ritmul şi paşii de tip latino pe care îi făcea Mac. Indiferent dacă dansul acela era samba, rumba sau bosanova, se descurcau şi Lizei i se părea totul foarte firesc.

— Chiar ştii să dansezi, spuse ea.

— Când te ţin în braţe pot face orice, îi şopti Mac la ureche.

A rămas în braţele lui până când, dimineaţa devreme, au ieşit din club din nou pe stradă. Ritmul îi urma, şi apoi au fost conduşi de acesta, când o orchestră mică a apărut ca din senin. Mulţimea venea din urmă, încurcând circulaţia, până când, la fel de brusc cum începuse, concertul s-a terminat. Participanţii s-au îndepărtat, făcând cu mâna şi zâmbind, lăsându-i pe Mac şi Liza singuri, la numai câteva străzi de hotel, către care s-au îndreptat fără tragere de inimă.

În faţa uşii camerei Lizei, s-au lăsat pradă celui mai pasionat sărut din întreaga noapte. Liza îl strângea cu braţele înlănţuite în jurul gâtului lui, cu trupul strâns lipit de el, simţindu-şi inima ’bătând gata să-i spargă pieptul, de câte ori Mac o sărată. Simţise o plăcere profundă de fiecare dată când o sărutase în noaptea aceea, de multe ori. Liza era pregătită, neîngăduindu-şi măcar să se gândească la consecinţe. Iar acum era şi mai tulburată. Cu toate

acestea, se dezlipi din îmbrăţişarea lui fără să-i spună cât de mult îl dorea, iar el i-a dat drumul fără să ceară mai mult.

În camera întunecată. Liza se simţea copleşită încă de farmecul lui Mac şi al oraşului. Simţea muzica venind ritmată parcă dinăuntrul ei; îi simţea braţele în jurul ei, în timp ce se mişca prin cameră: se dezbrăcă de haine şi se întinse spre cămaşa de noapte. Era pe pat, alături de pachetul pe care 1 – 1 oferise Mac mai devreme.

Simţi nevoia să-l deschidă imediat, să scoată costumul de baie minuscul, cu chilotul făcut din şnuruleţe, şi să-şi lege partea de sus, abia vizibilă. Era roşu intensîşi închipui pe întuneric, şi abia o acoperea – simţea lucrul acesta. Dar nu prea îşi dădea seama cum arăta.

Liza deschise uşa de la balcon şi lăsă lumina lunii să pătrundă în cameră. Stătea acolo în lumina lăptoasă, privindu-se în oglinda de deasupra patului, chiar când perdelele fluturară în oglindă, iar apoi rămaseră nemişcate. Nu se oprise vântul ci mâna lui Mac le reţinuse în timp ce se apropie de ea şi Liza îi văzu reflexia în oglindă.

Liza rămase o clipă nemişcată, privindu-l cum lasă din mână perdeaua fină şi intră în cameră. Tot nu se întoarse, dar îi urmărea imaginea în oglindă în timp ce se apropia de ea. Chiar înainte de a ajunge în dreptul ei, Liza se întoarse şi el se opri.

Încercă să explice.

— Voiam să văd cu arată cadoul de la tine. Cred că nebunia din Rio m-a. Cuprins şi pe mine. Încercă să râdă.

— De asta ai probat costumul de baie? 1

— Cred că da. Din cauza oraşului.

— Din acelaşi motiv am dorit să văd cum arăţi cu el. Arăţi splendid.

— N-o să am niciodată curajul să-l port pe plajă.

— Bine. Făcu un pas spre ea.

— Încă mai aud muzica, spuse Liza.

— Pluteşte în aer mereu. Aşa e la Rio.

— Cred că vine dinăuntrul meu.

— Da, spuse Mac şi făcu un ultim pas, înconjurând-o cu braţele.

CAPITOLUL IX

Oricât de mult ar fi dorit să continue s-o sărute, Mac dorea şi mai mult s-o privească. Desprinzându-se cu efort, se depărtă, îi luă mâna şi o conduse în pată de lumină. Apoi respiră adânc, ca şi um i-ar lipsi aerul. Costumul de baie roşu arăta purpuriu în lumina lunii. Partea de sus lăsa puţin pe seama imaginaţiei. Era aproape ca şi cum n-ar fi purtat nimic, iar culoarea roşie care-i acoperea sânii era incitantă, provocatoare. Îl făcea să dorească să vadă mai mult şi în acelaşi timp se simţea mulţumit cu priveliştea care i se oferea.

Liza nu se simţi stânjenită deloc, stând astfel îmbrăcată în faţa lui. Ceva din Rio, mai mult decât atât, ceva legat de Mac, începuse s-o elibereze de toate inhibiţiile care o chinuiseră. Era pe cale de a deveni o altă persoană, datorită lui Mac. Şi mulţumită oraşului Rio, se afla acum în faţa lui fericită.

Ochii lui Mac coborâră către şolduri, zvelte şi totuşi frumos rotunjite. Şnururile costumului erau legate de o parte şi de alta, şi de acestea era prins un triunghi minuscul, care o acoperea la limită. Nu întrerupeau linia care cobora de la mijloc până la şolduri, şi apoi de-a lungul acelor picioare lungi, pe care le admirase toată ziua pe plajă.

Ar fi vrut s-o atingă, dar parcă n-o privise încă suficient.

Numai privind-o simţea că i se taie respiraţia, chiar mai mult decât pe plajă, când a trebuit să plece de lângă ea, pentru că se simţea prea tulburat.

Încercând să-şi controleze respiraţia sacadată, se întreba dacă Liza aude cât de tare îi bătea inima. Desigur, bătea atât de tare încât se auzea probabil şi pe străzile din Ipanema.

— Liza. Eşti atât de frumoasă. Întinse mâna şi-i atinse umărul neted, gândindu-se că făcuse o greşeală cumpărându-i costumul de baie, pentru că avea poate să-l poarte pe plajă. Nu voia s-o mai vadă şi altcineva îmbrăcată astfel; Liza astfel îmbrăcată, în lumina lunii, era o privelişte numai pentru ochii lui. Încercă să-şi înfrâneze sentimentul de posesiune care începuse să pună stăpânire pe el.

Mai dorise şi alte femei până atunci – şi le avusese – dar nu se simţise niciodată posesiv sau protector.

Stând în faţa ei şi privind-o, Mac îşi dădu seamă de diferenţa dintre Liza şi celelalte femei.

— Te iubesc, Liza, spuse simplu. Ştii, nu-i aşa?

— Da, Mac, răspunse ea încet.

Îi mângâie umărul şi o trase mai aproape.

Liza îi simţea căldura pătrunzându-i în trup, iar buzele lor se uniră şi se pierdură într-un sărut pasionat.

Curând, erau întinşi pe pat, iar Mac o strânse în braţe.

— Speram să se întâmple lucrai acesta, doream să se întâmple, dar nu eram sigur. Nu sunt niciodată sigur în ceea ce te priveşte. Eşti atât de prudentă.

— Nu şi acum, şopti ea. Acum am renunţat complet la precauţie. Tu m-ai învăţat să fac lucrul acesta.

— Nu te-am învăţat nimic, spuse el între sărutări.

— M-ai învăţat totul.

Vocea lui era coborâtă şi mângâietoare.

— N-am făcut altceva decât să contribui la eliberarea minunatei Liza care s-a aflat mereu înăuntrul tău.

— Îţi mulţumesc pentru asta, Mac. Te iubesc, Mac. Te iubesc atât de mult.

— Şi eii te iubesc, Liza, dragostea mea.

Târziu, de dimineaţă, când soarele era deja sus pe cer, Mac plecă din patul ei, îşi adună hainele şi se duse la ei, să se îmbrace, dar nu înainte de a o sărata pe Liza pe obraz.

— Ar trebui să coborâm la micul dejun, cât mai este încă dimineaţă, îi spuse cu blândeţe.

Liza se strădui să deschidă ochii, îi zâmbi şi, crezu Mac, fu de acord. Mac spuse:

— Îţi dau o jumătate de oră.

În camera lui, îşi aminti data trecută când făcuseră dragoste, în cabana lui de la munte. Senzualitatea nu fusese altfel acum, dar tot restul se deosebea. O iubea pe Liza, iar ea îl iubea. Nu va mai exista stânjeneală când se vor întâlni la micul dejun, nu va mai exista timiditate. Va fi natural, firesc.

Mac se rase, făcu un duş şi se privi în oglindă. Se reflecta un nou Mac Davidson, îndrăgostit pentru prima dată în viaţa sa.

— N-ai ştiut niciodată că avea să se întâmple lucrul acesta, nu-i aşa, prietene? apoi răspunse propriei întrebări: Ei, viaţa este un joc de noroc, iar Liza a mizat pe tine. Încearcă să fii la înălţime.

Îmbrăcă o pereche de pantaloni albi de bumbac şi o bluză sport galbenă, îşi trecu o perie prin părul umed şi plecă din cameră, luând cu el un alt pachet ambalat frumos, pentru Liza. În curtea interioară, Mac puse pachetul lângă farfuria ei, pe masă, şi aşteptă.

Sus, Liza făcuse duş şi îşi uscase părul, şi uitându-se în dulap

şi încercând să se hotărască ce să îmbrace, îşi dădu seama că fredona o melodie de seara trecută. Nu-şi dădea seama despre ce cântec era vorba, dar în mod sigur avea ritm de samba. Liza zâmbi ca pentru sine. Misterul din Rio, unde oamenii se transformă, a contribuit în mod evident la ceea ce s-a întâmplat cu o noapte înainte, dar, chiar şi fără Rio, tot s-ar fi întâmplat, Liza ştia asta. Sosise momentul.

Alese o rochie roz cu verde şi îşi dădu cu un ruj pal. Pielea ei strălucea datorită soarelui şi de aceea Liza se hotărî să nu se machieze. Îşi scutură capul, lăsă părul să se aşeze, coborând până pe umeri, şi era conştientă că arată bine. Rio era singurul articol de cosmetică de care avea nevoie.

Era diferită aici; Liza ştia lucrul acesta. Era mai liberă – datorită lui Mac. Scosese la lumină îndrăzneala care era în ea, dar, mai mult decât atât, Mac îi dăduse posibilitatea de a-l cunoaşte şi de a găsi o persoană mai bună, mai fericită decât ar fi crezut că poate întâlni. Îl iubea pentru lucrul acesta şi pentru tot ceea ce făcuse pentru ea. Începuse să se gândească la viaţa pe care o avusese şi se întrebă dacă s-ar mai putea încadra în ea. Acestea erau gânduri pe care nu le mai avusese, dar nu o speriau; o incitau.

— Ce este? întrebă luând pacheţelul de lângă farfurie. Ultima dată aproape se aşteptase la un cadou din partea lui şi în mod evident ştia ce conţinea. De data asta era mai mult decât surprinsă.

— Va trebui să-l deschizi şi să te uiţi, spuse Mac, luând o bucată mare de ananas.

Liza luă pachetul, o cutie mică şi pătrată, cu grijă, şi se gândi că i-a cumpărat o bijuterie, una dintre acele obiecte pentru care brazilienii erau atât de cunoscuţi.

— Cred că ştiu ce este, spuse ea.

Mac zâmbi şi muşcă dintr-o chiflă.

— Deschide-l, Liza, spuse din nou, dându-şi toată silinţa să pară indiferent.

— Da, asta trebuie să fie, sunt sigură, spuse ea nerăbdătoare, desfăcând funda şi scoţând hârtia de ambalaj, rând deschise cutia, Liza nu-şi putu crede ochilor.

— Mac…

Mac îşi mânca în continuare chifla şi o privea atent.

— Mac… începu din nou. E frumos, dar.

— Dar ce, Liza?

— N-aş putea accepta un lucru atât de valoros, cred că trebuie să aibă…

— Cinci carate, spuse el în timp ce scoase din cutie pandantivul cu diamant. Dă-mi voie să ţi-l prind.

Erau aşezaţi la o masă izolată, într-un colţ al curţii interioare, şi la această oră târzie, aproape de prânz, erau numai câteva persoane care luau micul dejun, toţi grăbindu-se să termine de mâncat pentru a pleca la sambodromo. Nimeni nu observă când Mac îi prinse pandantivul la gât şi apoi se aplecă, îi dădu părul la o parte şi o sărută pe gât.

— Stai să vezi când o să lucreze mina la capacitate maximă, Liza, spuse el. Am să te îmbrac în diamante. Acesta este numai începutul.

— Mac, nu pot…

— Liza, te rog. Vreau să-ţi ofer această piatră, iar mai târziu vreau să ai şi altele – o brăţară, o broşă, cercei. Te iubesc, Liza, şopti el aplecându-se către urechea ei. Numai cele mai frumoase diamante din lume sunt suficient de potrivite pentru tine.

Când Mac se aşeză din nou pe scaun, lângă ea, ochii îi străluceau, dar Liza îşi dădea seama că este cât se poate de serios.

— Liza, spuse el, diamantele scoase din mina mea, sunt cele mai frumoase din lume. Dar există întotdeauna o piatră preţioasă care este perfectă, nu numai fără niciun defect, dar cu o culoare mai deosebită, o flacără care o face deosebită. Când o vom găsi, va fi pentru tine. Se opri o clipă şi se uită adânc în ochii ei gri, cu care nu se compara niciun diamant din lume. Până atunci, nu-mi refuza plăcerea de a-ţi oferi acest lucru.

Liza simţi lacrimile inundându-i ochii. Nu fusese niciodată astfel iubită.

După aceea Mac se relaxă într-o oarecare măsură şi-i zâmbi.

— În ceea ce priveşte celelalte pietre, ele reprezintă viitorul, viitorul nostru. Acum, e momentul să vedem parada şi pe Miguel.

Ziua petrecută împreună cu Miguel Pereira a fost plină de plimbări cu totul diferite de cele pe care le făcuse Liza cu ocazia celor câteva excursii în străinătate. Miguel l-a arătat nu numai locurile turistice – ascensiunea cu telecabina până în vârful muntelui, pe care Liza nu era sigură că ar fi suportat-o uşor dacă n-ar fi avut experienţa de la schi, drumul întortocheat cu trenuleţul, prin pădurile tropicale întunecate şi răcoroase până la statuia Cristului de pe Corcovado; catedralele şi muzeele. Le-a arătat colţurile secrete din Rio, care rezistaseră de secole invaziei junglei şi a buldozerelor.

Rio părea deosebit de liniştit în cursul acelei zile, iar Miguel îi explică Lizei şi lucrul acesta.

— Astă-seară încep paradele, şi se fac ultimele retuşuri la costume – penele, tulul, aurul şi argintul, paietele. O să fie toate la locul lor, la noapte.

„Spune-i Lizei despre şcolile de samba, îl rugă Mac.

Capota maşinii era coborâtă, iar Miguel conducea pe străzile din Rio la fel de agresiv ca şi şoferul care-i adusese de la aeroport,

dar Liza îşi dădu seama că temerile ei fuseseră luate de vântul care-i flutura părul, în timp ce-l asculta pe Miguel.

— Ecolas de Samba nu sunt altceva decât cluburi de cartier, care se întâlnesc ca să concureze pentru premiile oferite la Carnaval. Fiecare şcoală are propria temă, propriul cântec, coregrafia, şi desigur îşi fac propriile costume, pe care nimeni din afară nu le va vedea până în noaptea aceasta. Este operă, teatru, balet, totul laolaltă, şi toată lumea se implică, de la copiii cei mai mici, până la bărbaţii obezi care au ritmul în suflet, şi femei de peste o sută de ani, bătrâne, urâte şi ştirbe. O să ai ocazia să vezi toate formele şi toate dimensiunile. Sacrifică totul în timpul anului pentru şcoala lor de samba, inclusiv pisicile. Privirea încruntată a Lizei îl determină să continue – în ciuda semnului făcut de Mac – spunând că instrumentele muzicale trebuiau să aibă strune din intestinele pisicilor. În ianuarie sunt puţine pisici, şi chiar şi acestea au grijă să nu iasă pe stradă! Apoi, văzând expresia Lizei, se scuză, spunând: Era doar o glumă, desigur.

Miguel luă o curbă largă şi intră pe o străduţă îngustă, iar Liza încercă să ignore scrâşnetul pneurilor.

— Acum câţiva ani, primarul din Rio a declarat că se desfiinţează şcolile de samba, pentru că reprezintă o cheltuială prea mare pentru economia naţională, ca să nu mai vorbim de familiile care-şi cheltuiau banii de mâncare pentru costume. Aşa că a anunţat renunţarea la tradiţia Carnavalului.

Liza se întoarse către Miguel, atentă, iar el râse.

— După cum vezi, Carnavalul se ţine încă. Cariocas pur şi simplu nu l-au băgat în seamă, îi spuse Miguel râzând. De fapt, ăsta este Rio. Ce suntem noi fără Carnaval? Din nou se întoarse către Liza ca să-i zâmbească, şi aceasta încercă să nu se uite la maşinile care veneau în viteză către ei, şi pe care Miguel reuşi,

incredibil, să le evite. Îţi plac paradele, nu-i aşa?

Liza se întoarse şi se uită la Mac şi amândoi izbucniră în râs.

— E o glumă a voastră? întrebă Miguel.

— Nu chiar, îi spuse Liza. Înainte nu-mi plăceau, dar lucrurile s-au schimbat de când am venit în Brazilia. Acum, abia aştept să vină noaptea şi să înceapă parada.

Noaptea veni repede şi după ce-şi terminară feijoada – un ghiveci cu carne şi fasole neagră – şi băură berea, se făcuse deja ora să se alăture celorlalţi spectatori, pe esplanada de mai bine de doi kilometri, special amenajată pentru paradă.

După un număr bun de ore s-au întors lahotel, iar Liza, epuizată, şi cu fiecare părticică a trupului îndurerată, se trânti pe pat. Rochia pe care o alesese pentru începutul Carnavalului arăta de parcă trecuse printr-un război.

— Cred că tot ce se putea vărsa, a fost vărsat pe mine. Mă simt ca şi cum aş fi una dintre grădiniţele de flori de pe marginea drumului, care erau protejate cu gărduleţe mici de sârmă albă – toate călcate în picioare şi turtite, inclusiv gărduleţele spuse Liza gemând. Şi am avut şi doi bărbaţi puternici care să mă protejeze, unul pe fiecare parte.

Mac râse şi îi scutură miile de confeti din păr.

— Carnavalul este cea mai mare petrecere din lume – şi cea mai frumoasă paradă.

Liza surâse aprobator.

— Dacă toate paradele ar fi ca şi cele de la Carnaval… Se opri, amintindu-şi culoarea şi sunetul, strălucirea şi vioiciunea procesiunii care a defilat pe sambodromo. Îmi venea să sar de pe gradene şi să mă alătur lor, mărturisi ea. N-am văzut niciodată oameni care să se distreze.

— Şi noi ne-am simţit bine, spuse Mac, amintindu-şi emoţia şi

bucuria care-i luminaseră faţa în timpul acelei nopţi lungi.

— A fost minunat şi epuizant, îi aminti Liza.

— Dar am supravieţuit, nu-i aşa? Până la demonstraţia ultimei şcoli de samba şi chiar şi la petrecerea la care ne-a dus Miguel după aceea.

Liza suspină. Care m-am aşteptat să fie mai liniştită şi mai sofisticată în casa aceea uriaşă, plină de invitaţi bogaţi. Dar în timpul Carnavalului, este imposibil să-i deosebeşti pe cei bogaţi de cei săraci.

— Pe cei celebri, de cei anonimi, adăugă Mac.

Liza dădu din cap. Îşi aminti ceva, nu de la Carnaval, ci între Mac şi Miguel, care o uimise. O dată sau de două ori în cursul serii, Miguel l-a luat pe Mac deoparte şi, în mijlocul tuturor acelor pene şi fete superbe, i-a vorbit cu seriozitate. După aceea, amândoi au avut un aer îngrijorat, dar numai pentru câteva secunde. Când ea a întrebat, Mac a negat că ar fi vreo problemă, dar de fiecare dată i-au trebuit câteva minute ca să se lase din I nou cuprins de atmosfera Carnavalului.

Acum, pentru o secundă, avu impresia că îi vede din nou privirea îngrijorată, dar probabil el observă preocuparea ei, pentru că îi zâmbi repede.

— Haide, pune-ţi costumul de baie, şi să mergem să înotăm.

— Mac, e două noaptea!

— Cu atât mai bine, spuse el cu un fel de frenezie.

— Nu, vorbesc serios, Liza, aici lumea înotă noaptea, mai ales în timpul Carnavalului. Toată plaja e luminată. Înotul o să te învioreze şi n-o să te mai doară niciun muşchi. Întinse mâna spre ea, şi-i atinse gâtul, trăgând-o spre el ca s-o sărute. Nu pot să te văd atât de obosită. O sărută din nou, fără grabă. Nu în situaţia în care mi-am făcut anumite planuri. Haide, pune-ţi costumul, îi

spuse, ieşind din cameră ca să se schimbe, uitând pentru moment că dorise să păstreze imaginea Lizei în costumul de baie minuscul numai pentru ochii lui.

— Ei, nu-i nimic spuse cu voce tare, punându-şi costumul de Baie. O să fie întuneric.

Prima zi de Carnaval trecuse, frenezia ei se terminase, lăsând străzile pline de rămăşiţele unei nopţi nebuneşti. Cel puţin pentru câteva ore, pacea coborâse perste Rio şi peste Liza, în camera ei de la hotel, în timp ce dormea mulţumită în braţele lui Mac.

Când a sunat telefonul, cu un zgomot ascuţit şi neaşteptat, Liza a avut nevoie, de câteva secunde bune ca să se orienteze. Apoi a auzit vocea lui Mac, a deschis ochii şi s-a uitat la el.

— Da, sigur, spuse el în receptor. E foarte bine aşa. În timp ce vorbea, o trase mai aproape de el şi-i mângâie spatele. Foarte bine. Ne vedem în faţă, în jumătate de oră. Nu, nu-i nimic dacă o las singură pe senora. O mângâie cu afecţiune. O să-i facă plăcere să ia micul dejun în linişte şi apoi să meargă să înoate. Mai ales după nebunia de noaptea trecută. O mângâie din nou, înainte de a încheia conversaţia şi de a închide telefonul.

Concentrându-şi toată atenţia asupra Lizei, ca şi cum convorbirea telefonică nici n-ar fi avut loc, Mac o luă în braţe şi o sărută.

— Bună dimineaţa, iubito.

— Bună dimineaţa şi ţie, îi răspunse, sărutându-l şi ea. Dar era curioasă. Pentru cine mă trimiţi pe mine la plimbare?

— Miguel. Vrea să ne întâlnim şi să discutăm cam o oră. Te deranjează?

Liza simţi că se încordează puţin, amintindu-şi privirile pe care le schimbaseră Mac şi Miguel noaptea trecută.

— Mac… Dar se răzgândi. Când el o să vrea să-i spună ce se

întâmplă, o s-o facă. Totuşi, era îngrijorată, privindu-l cum coboară din pat.

— Ce este, Liza?

— Ei, nimic.

— Te superi că te las singură puţin?

— Deloc. Mi-ar plăcea să mă duc să înot.

— Mulţumesc, iubito. Se aplecă şi o sărută. Numai te rog nu purta costumul de baie roşu fără să fiu şi eu acolo ca să te apăr, adăugă râzând.

Îi zâmbi şi ea. Totul era în ordine, se gândi. Ceea ce păruse un semn de îngrijorare pe faţa lui, noaptea trecută, fusese probabil doar o impresie a ei. În dimineaţa aceasta părea lipsit de orice grijă – puţin somnoros, dar în mod sigur nu îngrijorat.

— Ne întâlnim la prânz, îi spuse Mac, îndreptându-se, spre duş.

Liza se hotărî să nu coboare în curtea interioară ca să ia micul dejun, ci comandă cafea şi prăjituri în cameră; se aşeză la măsuţa de sticlă de pe balcon, ca să se poată uita la maimuţele şi papagalii care se jucau prin copaci.

După micul dejun, îşi puse costumul de baie clasic şi se îndreptă către plajă. Era la fel de aglomerată ca întotdeauna, cu oameni care aruncau discuri, făceau jogging, transformând Ipanema într-o plajă americană. Atâta doar că acest lucru nu se putea întâmpla, pentru că vânzătorii ambulanţi erau şi ei prezenţi, la fel şi bărbaţii brazilieni, care aveau pentru Liza nu numai ochi, dar şi comentarii, şi muzica de Carnaval care se revărsa pe plajă.

Liza merse până aproape de apă şi aşeză şezlongul, după ce găsi în cele din urmă un loc liber, şi se întinse la soarele cald. Relaxată şi fără griji, adormi imediat, şi-l visă pe Mac, un vis minunat, erotic, o combinaţie a nopţii trecute şi a celei dinainte.

Dar nimic din imaginaţia ei nu se compara cu realitatea de a fi în braţele lui, iar visele erau numai o amintire palidă în comparaţie cu prezenţa lui Mac.

Se trezi după o oră, cu Mac tot prezent în gândurile ei, îşi întinse leneş prosopul şi se întinse pe burtă ca să se mai bronzeze puţin. Se întreba dacă Mac se întorsese deja şi o clipă se gândi să se întoarcă la hotel, dar apoi îşi zise că o va găsi el pe plajă. De altfel, el şi Miguel aveau multe de discutat, îşi imagină. Mina de diamante era o investiţie incitantă, chiar dacă era riscantă. Din cauza riscurilor îşi făcuse Liza griji şi îşi imaginase că ar putea exista probleme – o reacţie tipică a unei persoane care s-a temut întotdeauna de riscuri.

În cele din urmă, după încă o oră, Liza se gândi că probabil Mac o aştepta la hotel, deoarece trecuse de ora prânzului, aşa că porni încet, puţin mai bronzată acum. Mac nu era în curtea interioară şi nici în camera ei. Puţin surprinsă, dar nu îngrijorată, deschise frigiderul, îşi luă o băutură rece şi se aşeză pe balcon ca să-l aştepte.

Când în cele din urmă Mac intră în cameră, Liza se ridică şi. Se îndreptă spre el. Apoi ceva o făcu să se oprească brusc. El avea în ochi o privire pe care n-o mai văzuse până atunci.

— Mac, ce este? Şi-a dat imediat seama că s-a întâmplat ceva.

Se apropie de ea, o luă strâns în braţe şi apoi se depărtă.

— Liza, vreau să mă asculţi cu atenţie. Miguel tocmai mi-a spus că există nişte probleme la mină, probleme grave pe care le bănuieşte de câteva zile, dar pe care nu le-a verificat decât în dimineaţa aceasta. Nu ştiu ce-se va întâmpla; nu ştiu cât de grave sunt lucrurile, dar vreau ca tu să pleci de aici. Fă-ţi bagajele şi am să te urc într-un taxi. Am sunat la aeroport…

— Mac, despre ce vorbeşti? Ce fel de probleme? De ce vrei să

plec? Nu înţeleg.

— Iar eu nu am destul timp să-ţi explic, Liza. Miguel şi cu mine trebuie să plecăm la mină imediat. S-ar putea să fie probleme serioase acolo şi e posibil să nu pot părăsi Brazilia o vreme, dar vreau ca tu să pleci de aici.

— Nu, spuse ea hotărâtă. Am să stau cu tine.

— Nu, Liza. Era şi el la fel de hotărât. Crede-mă, este o situaţie foarte critică, iar eu nu pot să mă ocup de rezolvarea ei şi să-mi fac griji pentru tine în acelaşi timp.

— Dar nu ţi-aş face greutăţi, Mac. Te-aş putea ajuta. Aş putea veni cu tine.

— Nu, Liza. Cel mai bun mod în care mă poţi ajuta este făcând ce-ţi cer. Îi văzu îngrijorarea din priviri şi o luă din nou în braţe, strângând-o cu putere. Crezi că te iubesc?

— Da, oh, da, Mac.

— Şi ştii că nu ţi-aş face niciun rău.

— Ştiu asta.

— Atunci te rog, ai încredere în mine şi înţelege că aceasta este cea mai bună soluţie pentru noi. Totul o să fie bine până la urmă, Liza. O sărută cu pasiune şi ea încerca să creadă ce îi spunea, dar nu putea să nu simtă o teamă fără nume, că ceva se întâmplase, un lucru care avea puterea de a distruge legătura construită cu atâta grijă a dragostei lor.

Mai încercă o dată.

— Indiferent despre ce este vorba, nu putem să împărtăşim şi lucrul acesta?

— Imediat ce înţeleg ce se întâmplă, o să te sun, dar nu pot să te las singură aici, în Riq, şi nici nu pot să te iau cu mine la mină. O să aranjez eu lucrurile, Liza, îi promise. Totul va fi bine.

— Sigur, Mac, şopti ea, încercând să creadă.

Într-o oră se îmbrăcase şi făcuse bagajele, înghesuind toate cadourile cu ambalaje viu colorate pe care le cumpărase pentru prietenii din Atlanta. Mac o conduse în stradă, o urcă în taxi şi o sărută din nou, un sărut disperat.

Apoi făcu un semn şi taxiul plecă. Liza întoarse capul, şi prin geamul din spate al maşini îl văzu stând în faţa hotelului, uitându-se după ea. Încercă să nu ia în seamă presentimentul oribil care-i spunea că ar putea fi ultima dată când îl vede.

CAPITOLUL X

— Ai văzut ziarul? întrebă Merrill năvălind în biroul magazinului „Seducţie totală", şi-l puse pe biroul Lizei.

— Le-am văzut pe toate, răspunse Liza cu amărăciune, arătând către un teanc de ziare de pe biroul ei.

— Nu înţeleg, spuse Merrill, nu ştiu de ce ziariştii ăştia trebuie să facă aşa un caz din ceea ce s-a întâmplat cu Mac şi cu mâna lui de diamante. Numai despre asta scriu – sau vorbesc. Azi-dimineaţă când ne-am trezit, şi am dat drumul la televizor, tot despre asta vorbeau. Oftă adânc şi se trânti într-un scaun.

— Când o întreprindere dă faliment, şi mai ales în ştii mare, cum s-a întâmplat cu investiţia lui Mac din Brazilia, se cheamă că e vorba despre ştiri, spuse Liza, dând din cap epuizată. Nu dormise mai mult de cinci ore în cele două zile de când se întorsese de la Rio. Îşi petrecuse mare parte a timpului frământându-se pentru Mac, încercând să dea de el la telefon, la hotelul din Ipaneiiia, sunând acasă la el la Miami, în speranţa că se întorsese, chiar încercând să ia legătura cu Miguel. Niciuna dintre încercări nu se soldase cu o reuşită. Ca şi Merrill, nu putea afla nimic decât din mass media.

— Spun că mina de diamante era o improvizaţie. Nu pot crede

asta! declară Merrill. Pur şi simplu ştiu că nu este adevărat.

— Dar este. Au verificat autorităţile braziliene. La suprafaţă, în mină, era plin de diamante, adevărate, care au fost analizate şi verificate şi ce s-o mai face ca să se dovedească autenticitatea. După ce Mac şi investitorii săi au cumpărat mina, au început adevăratele săpături, şi tot ce au găsit era fără valoare.

— E pur şi simplu imposibil să nu fi fost nimic în mină – niciun diamant, spuse Merrill cu încăpăţânare. Mac nu ar fi…

— Uite că aşa s-a întâmplat, spuse Liza cu amărăciune. Diamantele pe care le-au scos iniţial trebuie să fi fost din altă mină, poate chiar din altă ţară, se gândi Liza cu voce tare. Întorsese lucrurile pe toate feţele de o inie de ori, fără alt rezultat decât frustrare şi tristeţe, dar acum analiza lucrurile încă o dată, împreună cu Merrill, ca şi cum discutând ar putea găsi nişte răspunsuri.

— Sunt sigură că Miguel bănuia ce se întâmplă, înainte să-i fi spus lui Mac. Probabil că i-a spus cineva că nu găsesc ceea ce căutau. Până la urmă, au săpat adânc în mină şi şi-au dat seama că nu au găsit altceva decât o altă grămadă de pământ. Liza se sprijini de spătarul scaunului. Am încercat să leg toate lucrurile pe care le ştiam. Noaptea aceea la Rio, prima noapte de Carnaval, Miguel era foarte îngrijorat, şi Mac a devenit şi el frământat după ce a vorbit cu Miguel. Şi-a ascuns îngrijorarea doar pentru că nu voia să aflu şi eu. Chiar şi când a aflat adevărul, Mac m-a asigurat că totul va fi bine. Nu mi-a spus ceea ce era deja la ora aceea o certitudine, anume că a cumpărat o mină-fantomă.

— Poate că Miguel era amestecat în treaba asta, sugeră Merrill.

Liza clătină din cap.

— Nu, era la fel de şocat ca şi Mac. Sunt sigură că şi el se

simte responsabil… Vocea i se stinse.

— Dar Mac trage toate ponoasele. Merrill completă astfel gândul Lizei.

— Aproape un milion de dolari, spuse Liza cu disperare în voce. Şi-a investit tot capitalul, ca să nu mai vorbim de banii partenerilor lui. Liza recunoscu acum ceea ce încerca să evite de două zile. E ruinat, Merrill. Ce se va întâmpla cu el acum? îşi simţi ochii împăienjeniţi de lacrimi. Ce se va întâmpla?

Merrill se ridică şi se duse la Liza, mângâind-o şi încercând din toate puterile să zâmbească.

— Indiferent ce se întâmplă, Mac va fi bine. Era o siguranţă reală în vocea ei; părea să creadă ceea ce spune. Liza ridică ochii către ea, dorindu-şi să fie la fel de încrezătoare.

— Ascultă, spuse Merrill, îl cunosc pe Mac Davidson de mult timp. Îşi asumă riscuri. E stilul lui. Uneori câştigă, alteori pierde, dar întotdeauna îşi revine.

Liza clătina din cap.

— Nu, Merrill, de data asta nu este la fel. Acesta a fost cel mai mare joc de noroc. A pus totul în joc, totul. Lacrimile ameninţau din nou să-i umple ochii, dar Liza reuşi să şi le stăpânească.

— Atunci revenirea lui va fi şi mai spectaculoasă, răspunse MerrilL Lui Mac i-au plăcut întotdeauna loviturile de teatru. Nu te teme. Liza. Nici n-o să crezi când, în scurt timp, ai să-l vezi intrând cu braţele pline de flori, pregătit să te ia cu el la Şanhai sau Singapore, sau… cine ştie unde. Trebuie să ai încredere în Mac şi în norocul lui.

Liza îşi îndreptă privirea către prietena ei, şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Niciodată nu am vrut să vorbesc cu tine despre Mac,

Merrill, din cauza farsei oribile pe care mi-ai făcut-o, spuse Liza, făcând-o pe Merrill să se înroşească. De data aceasta Liza o consolă. Nu te necăji, Merrill, dacă n-ai fi fost tu, nu l-aş fi întâlnit niciodată pe Mac. Privi într-o parte, gândindu-se cum ar fi dorit Mac să fie ultima întâlnire. Aş vrea să-ţi vorbesc acum.

Următoarea oră, stând în biroul ei, bând cafeaua pe care Merrill o turna pentru amândouă, Liza îi povesti prietenei sale despre Mac şi cât de mult îl iubea.

Primăvara în Atlanta era una dintre cele mai dureroase experienţe pe care le suferise Liza. Era ca şi cum natura şi-ar fi bătut joc de ea, înconjurând-o cu frumuseţe, arătându-i cât de minunată poate fi viaţa – în timp ce în sufletul Lizei era frig, ca într-o noapte de ianuarie.

Nu avea nicio veste de la Mac, iar presa se plictisise de scandalul acela şi nu-i mai acorda cine ştie ce atenţie. În cele din urmă, nu au mai scris nimic despre Mac Davidson şi marea păcăleală cu diamante. Puţinele lucruri pe care le ştia, le aflase din presă şi când n-au mai fost articole, Lizei aproape i-a părut rău, pentru că nu mai avea niciun contact, nici măcar superficial cu Mac. Puse deoparte diamantul pe care-l avea de la el, hotărâtă să-l poarte din nou doar cânds vor trece toate necazurile şi vor fi iar împreună.

Pe măsură ce trecea timpul, se întreba din ce în ce mai des dacă acea zi avea să mai vină. Ştia că plecase din Brazilia şi se întorsese în Statele Unite. Un interviu prin telefon, dat unui ziar din Miami, dezvăluise acest lucru. În timpul interviului, Mac afirmase că intenţiona să-şi despăgubească toţi investitorii, iar Liza ştia că dacă spusese acest lucru, avea să-i facă, într-un fel sau altul. Îşi închipui că va trebui să vândă tot ce avea, inclusiv terenul şi ranchul din vest şi toate celelalte proprietăţi achiziţionate pentru

investiţii şi amenajări. Ştia că Mac avea foarte multe bunuri pe care putea să le lichideze, dar nu ştia dacă ar fi fost destui bani, chiar şi aşa.

Spera din suflet să nu trebuiască să vândă terenul de la munte şi cabana. Amintirile acelei nopţi era inestimabile pentru ea, şi-i plăcea să fie din nou acolo, cu el, într-o bună zi; de fapt, chiar vorbiseră despre lucrul acesta. Indiferent dacă avea să mai meargă cu el acolo, spera ca el să-şi poată salva cabana.

Primăvara trecu, fără ca Liza s-o observe. Luna aprilie se încheie şi veni mai. Într-o zi deosebit de frumoasă, la începutul lunii, Liza se întoarse de la serviciu pe jos, traversând cartierele care înfloriseră multicolor – azalee roşii şi mov înconjurau casele impunătoare de cărămidă, lalele galbene şi stânjenei se legănau în briza uşoară. Aproape începu să se simtă bine, pentru prima dată, după mult timp, plimbându-se cu pas vioi, ferindu-se de copiii care, treceau pe lângă ea în viteză, pe biciclete sau skateboard.

Când ajunse acasă, Liza chiar zâmbea. Îşi turnă un pahar mare de ceai de la gheaţă, îşi pregăti o salată de fructe şi ieşi pe terasă ca să mănânce la masa din sticlă şi fier, pe care n-o mai folosise de vara trecută. Începea un nou anotimp, şi Liza îşi spuse că odată cu acesta o să vină şi veşti de la Mac, veşti încurajatoare, care să le aducă amândurora fericire.

Tocmai îşi terminase salata, când sună soneria. Era aproape întuneric şi aprinse lumina din hol, în drum spre uşa de la intrare. Când deschise băiatului în uniformă, fu mai mult decât surprinsă.

— Western Union, doamnă.

— Dumnezeule, spuse Liza. Nu ştiam că mai aduceţi telegrame.

— O, da, doamnă, la cerere. Se ia o taxă suplimentară, desigur, se simţi obligat să adauge.

Numai după ce plecă mesagerul şi Liza închise uşa după el, îşi luă răgazul de a se gândi la ce ar putea să ţină în mână. Ar putea fi de la Mac! Cu degetele tremurânde rupse plicul şi scoase o foaie de hârtie galbenă.

Ajunul Anului Nou, circul, paradele – nu din aşa ceva e făcută viaţa. A sosit momentul să înfrunt realitatea. Hai să punem punct cât mi-a mai rămas mândrie, iar tu poţi păstra imaginea unui învingător îndrăzneţ şi temerar.

Mac

Liza rămase în hol mult timp, privind cuvintele. Nu simţea decât un fel de ameţeală, care credea că nu o va mai părăsi. După câteva ore, prin noaptea neagră şi traversând starea de şoc şi tristeţe, o idee i se relevă brusc Lizei. Chiar şi acum, chiar şi când era la pământ, Mac mai avea încă mândrie. Nu se oprise la zece cuvinte şi se asigurase ca telegrama să fie primită, în ciuda costului suplimentar. Într-un anume fel, lucrul acesta îi dădea speranţă. Poate nu renunţase, chiar dacă credea că lucrurile între ei trebuiau să se termine.

Două luni mai târziu, durerea nu trecuse. Senzaţia ciudată de amorţeală persista, iar Liza uita de ea doar când se cufunda în muncă. La masa de desen, pe când luna iulie se apropia, Liza se concentra la schiţa din faţa sa, şi numai când durerea de la ceafă devenea mai puternică se lăsa pe spate, se întindea şi se uita la ceea ce făcuse. Arăta bine.

O auzi pe Merrill intrând în magazin, vorbind cu Sherrie.

— Am trimis camioneta să facă o livrare, aşa că m-am hotărât să aduc eu cutiile astea, Sherrie. Aproape s-au topit, cu tot aerul condiţionat dat la maximum. Trebuie să fie peste 30 de grade şi o umiditate pe măsură. Cred că am să fac o pauză şi să merg la Liza s-o ţin de vorbă, şi aşa munceşte prea mult pe căldura asta. Merrill

băgă capul în birou.

Liza râse.

— Sunt atât de adâncită în catalogul de Crăciun, că aproape am senzaţia că este răcoare aici. Ridică ochii spre partenera ei de afaceri. Cred că vom reuşi, Merrill – îl vom distribui în septembrie.

Merrill luă una dintre paginile de catalog de pe biroul Lizei şi citi textul.

— E minunat, Liza. Pur şi simplu nu-mi vine să cred cât de mult ai făcut…

— Mulţumită lui Sherrie, care a lucrat peste program în magazin.

— Nu serios, ai făcut o treabă colosală, o lăudă Merrill.

— Şi asta nu-i tot, spuse Liza. Mi-a venit o idee colosală.

— Altă idee?

Liza dădu din cap.

— Ştiai că florăria de alături se mută?

— Da, am auzit că se mută într-un spaţiu mai mare, la celălalt capăt al străzii.

— Ei bine, Merrill, m-am gândit la ceva. Când va începe să meargă chestia asta cu cataloagele, o să avem nevoie de mai mult spaţiu.

— Nu! Doar nu te gândeşti să…

— Ba da, o întrerupse Liza cu un zâmbet glumeţ. Nu e prea mult spaţiu acolo, dar e tocmai potrivit ca să instalezi un birou, pentru că probabil va trebui să angajăm pe cineva care să se ocupe de comenzile prin poştă şi de facturi.

— Nu-mi vine să cred urechilor! Merrill se trânti pe un scaun, în faţa Lizei. Ce te-a apucat?

— Cred că mă gândesc la Mac mai mult decât oricând.

Merrill nu-şi putu ascunde tulburarea.

— Nu cu tristeţe, o asigură Liza. O, la început m-am cufundat în muncă din cauza lui Mac – ca să-l uit, ca să-mi găsesc o preocupare. Se uită la Merrill şi aproape surâse. Acum am început să mă gândesc la el fără acel sentiment îngrozitor de disperare. De fapt, îi sunt recunoscătoare.

Sprâncenele lui Merrill se ridicară întrebătoare…

Mac m-a încurajat de la început – ne-a încurajat – să ne extindem. În sfârşit sunt pregătită să-i ascult sfatul. Cine ştie de ce? Poate într-un fel ca să-i fac plăcere.

Reacţia lui Merrill, la început de derută, s-a transformat în înţelegere.

— O, Liza…

— Nu-i nimic, spuse Liza. Ştiu că visez, dar o să continuu să visez; asta e, dacă tu eşti de acord.

— Sigur că da, răspunse Merrill.

— Până la urmă, cum putem câştiga dacă nu intrăm în joc?

— Tot Mac te-a învăţat şi lucrul ăsta, spuse Merrill, gânditoare.

— Da, spuse Liza surâzând.

Pe figura lui Merrill se citea nehotărârea, înainte de a vorbi.

— Nu ştiam când să-ţi spun sau cum să-ţi spun…

— Ce anume, Merrill? I s-a întâmplat ceva lui Mac?

— Nu, Liza. S-a întors; e în Atlanta. Chuck a auzit asta de la nişte prieteni. M-am gândit să te sun ieri seară, dar am simţit că trebuie să fiu aici cu tine când… Merrill s-a oprit la mijlocul, frazei, văzând figura radioasă a Lizei.

— Spune-mi numai unde e. Este tot ce vreau să ştiu.

— Este în Carolina de Nord, la cabana lui, încearcă să facă nişte afaceri, dar la scară foarte mică. Dădu din cap cu tristeţe. Parcă nu e Mac pe care-l ştim noi.

Liza nu răspunse. Deja punea la loc creioanele şi peniţele şi strângea hârtiile cu schiţe. Apoi, dând la o parte planşeta de desen, se ridică, înhăţă geanta uriaşă pe care o lua peste tot şi ieşi hotărâtă din magazin.

Cabana părea părăsită. Liza respiră adânc, uşurată. Era exact ceea ce sperase. Îi va da posibilitatea să-şi ducă la îndeplinire planul. Era un plan alcătuit cu grijă, deşi fusese gândit în intervalul de când plecase de la magazin şi până plecase, câteva ore mai târziu, din Atlanta. O parte a acestuia, cea mai uşoară, depindea de şansa de a ajunge la o casă goală. Până acum, norocul fusese de partea ei.

Liza coborî din maşină şi respiră aerul proaspăt şi rece de munte al după-amiezii, o schimbare plăcută faţă de căldura pe care o lăsase în urmă. Cu o izbucnire de energie, înhăţă cele două pungi mari de plastic de pe bancheta din spate a maşinii şi le puse pe terasă. Uşa era încuiată, dar pipăind pe partea de sus a ramei unde ţinea minte că o lăsase Mac, găsi cheia.

A făcut trei drumuri ca să descarce maşina. După ce a dus totul înăuntru, nu s-a oprit să se odihnească, apucându-se imediat de treburile pe care şi le stabilise, bucurându-se de fiecare moment, chiar râzând cu voce tare de câteva ori, gândindu-se la expresia lui Mac, atunci când va intra în cabană.

În sfârşit mulţumită că totul era aşa cum dorise, Liza găsi un suc în frigider şi se duse pe terasă ca să-l aştepte pe Mac. Din momentul în care plecase, lăsând-o pe Merrill cu gura căscată, Liza s-a gândit numai la Mac. A lui era imaginea din mintea ei, şi era o imagine foarte clară. Îşi amintea fiecare detaliu al feţei lui, felul în care străluceau ochii lui verzi când o privea, şuviţa de păr negru care-i cădea mereu pe frunte, gropiţa din colţul stâng al gurii, care se vedea numai când zâmbea într-un anumit fel. Se gândea cum îl

ţinea strâns, cum îl săruta, stând în braţele lui o lungă noapte de dragoste.

Nu se gândise încă la reacţia lui Mac atunci când o va vedea. Va avea în continuare aceleaşi sentimente şi o va dori la fel de mult pe cât îl dorea ea? Oricum, avea să afle acest lucru imediat ce Mac se va întoarce acasă.

Trecuse de şapte seara, când o camionetă veche şi prăfuită apăru, îndreptându-se spre cabană. De unde stătea pe terasă.

Liza văzu expresia mirată de pe figura lui Mac atunci când coborî şi-i recunoscu maşina.

Nu putea încă interpreta expresia; era la distanţă prea mare. Era în mod evident surpriză, dar ce altceva mai era? Se uită la maşină din nou şi apoi către cabană, dar n-o văzu stând în penumbră. Un lung moment Mac nu se mişcă. Apoi, când se îndreptă spre cabană, paşii se iuţiră.

Liza nu putea să-şi dea seama dacă era o explozie de nelinişte sau de emoţie, de supărare sau fericire. Ştia un singur lucru: arăta bine, mai bine decât se aşteptase ea. Poate slăbise puţin, dar arăta bine. Sub tricoul de bumbac ea îi vedea muşchii pieptului şi ai umerilor. Faţa şi braţele erau bronzate. Părul negru, care ar mai fi trebuit tuns, îi cădea pe frunte. Jeanşii erau uzaţi şi decoloraţi şi se mulau pe şoldurile înguste şi pe picioarele lungi. Văzu toate acestea, ochii ei iubindu-l, în primele câteva secunde când se îndreptă către treptele terasei.

Mai văzu ceva. Văzu un nou Mac Davidson, up bărbat care fusese lovit de adversităţi şi totuşi supravieţuise.

Liza se ridică; picioarele îi tremurau şi abia îi puteau susţine greutatea. Se sprijini de balustradă şi ieşi în lumina soarelui care apunea, şi Mac o văzu.

Nu-i pronunţă numele; puse doar o întrebare:

— Merrill ţi-a spus, nu-i aşa?

Liza aprobă cu o mişcare a capului.

— Ştiam că Chuck avea să afle cumva. Ar fi trebuit să-ţi spun chiar eu, dar nu am… nu am putut…

— O, Mac!

Răspunsul lui a fost spontan; se îndreptă către ea, urcă scările, traversă terasa, şi o luă în braţe. Nu o sărută, o ţinea numai lipită de el, cu braţele lui calde şi puternice.

Au fost momente în care Liza îşi pierduse speranţa de a mai fi alături de el vreodată, dar iată că lucrul acesta se întâmpla. Liza îşi înclină capul şi îl privi, cu ochii ei cei gri plini de seriozitate.

— A mânca ciocolată nu înseamnă a munci, Mac. În ciuda analizelor chimice şi a tuturor punctelor de vedere, nu este acelaşi lucru cu iubirea.

Râzând, Mac o strânse în braţe şi mai tare.

— Mi-a fost atât de dor de tine, Liza, îi spuse chiar înainte de a o săruta cu pasiune, un sărut care şterse toate lunile de despărţire, aducându-i înapoi, la prezentul lor. Atingerea ei, gustul parfumul, toate atât de cunoscute, erau din nou ale lui. Te iubesc, Liza, spuse el când se termină sărutul.

Într-un târziu, Liza reuşi să alunece din braţele lui şi să caute ceva în buzunar:

— Bun. Asta este. Îi strecură în mână foaia de hârtie împăturită.

— Ce-i asta? întrebă el zâmbind. O scrisoare de dragoste? Dar expresia feţei lui se tulbură. Recunoscu dimensiunea şi culoarea hârtiei. Era un cec. Liza… îl despături, văzu ce scria pe el şi făcu un pas înapoi, uitându-se în continuare la cec.

Liza ştia de la început că va fi uşor să-l vadă, să-l atingă din nou, să-l ţină din nou în braţe, în comparaţie cu asta. A-1 convinge

s-o asculte acum, încercând să-i explice motivul pentru care făcuse acest lucru – aceasta avea să fie partea grea.

— E un cec făcut pe numele tău, explică ea inutil. Nici nu-ţi închipui ce uşor mi-a fost să fac un împrumut, numai pe semnătura mea. Cred că este rezultatul faptului că atâţia ani am plătit notele la timp.

Mac n-o asculta.

— Nu pot să iau asta de la tine, Liza. Îi puse cecul înapoi în mână şi Liza îşi dădu seama că lupta abia începea.

Mac o privi direct în ochi, căutând motivul care a determinat-o să facă acel gest, generozitatea, compasiunea, sau orice alt sentiment care a făcut-o să meargă la bancă şi să ia bani pentru el. Se încruntă şi clătină din cap aproape violent.

— Nu am fost niciodată dator nimănui, Liza, şi nu voi fi niciodată, mai ales femeii pe care o iubesc!

— Exact despre asta e vorba, Mac, spuse Liza aproape ţipând. Nu înţelegi? Pentru că ne iubim, am putut să fac lucrul acesta.

— Nu! obiectă el. Nu ştiu ce-ai auzit despre mine, despre situaţia mea financiară, dar cred că citeşti ziarele. Sunt falimentar; nu există niciun dubiu în legătură cu asta. Dar mă descurc. Pot să-mi revin, Liza. Nu am nevoie de pomană. În vocea lui se auzea mândria rănită.

— Asta nu e pomană, M-aş, îl asigură ea. Este un cadou pe care să-l foloseşti cum vrei tu. Dacă nu ai nevoie de el pentru noua ta afacere, atunci să-l cheltuim nebuneşte. Să mergem cu avionul la Monte Carlo în weekend şi să-l jucăm la ruletă. Putem merge în Tahiti. Am auzit că se face o croazieră superbă. Putem să…

— Stai puţin. Se strecurase o notă de umor în expresia lui. Opreşte-te o secundă. Vrei să spui că Liza Bradley s-a băgat la datorii ca să-mi dea mie bani şi nu ştie – nu-i pasă – ce fac eu cu ei?

— Exact. Încercă să-i îndese cecul în buzunar, nu reuşi, şi atunci îşi puse braţele în jurul umerilor lui, ghemuindu-i-se la piept.

Mac nu putu să nu cedeze senzaţiei plăcute de a simţi minunatul ei trup lipit de el. O ţinu în braţe nemişcat, bucurându-se de apropierea ei.

Privirea Lizei nu-i părăsi chipul.

— Te rog, ia cecul acesta. Încercă să i-l îndese în buzunarul de la pantaloni, dar Mac îi apucă mâna.

— Nu, Liza. Nu am nevoie de el. Îi ţinea mâna în continuare. Vreau să-ţi arăt ceva. Vino cu mine. Coborî scările alături de el şi îl urmă în spatele cabanei. De acolo, panorama descoperea lacul şi dealurile depărtate. E chiar mai frumos vara, nu-i aşa?

— Da, îl aprobă ea.

— Am înapoiat investiţia, Liza, şi încă mi-a mai rămas acest teren.

Privi spre lac. Soarele tocmai apunea iar apa strălucea, străbătută de reflexe roz şi mov. Dealurile erau acoperite de o umbră verde întunecată.

— E frumos, spuse Liza.

— Terenul e foarte întins şi am de gând să-l vând pe parcele, să construiesc un drum de acces, canalizare, electricitate, şi să sper că totul va fi bine. Am încredinţat afacerea unui dealer de imobiliare foarte bun.

— Mac! Liza nu-şi putu ascunde mirarea. Dar nu te ocupi tu de amenajare?

Clătină din cap privind către lac, mestecând un fir de iarbă pe care-l culesese de pe marginea drumului.

— De ce nu, Mac? Asta e specialitatea ta. Este domeniul în care într-adevăr excelezi.

— E prea riscant, prea scump, şi nu mai am capitalul necesar pentru aşa ceva.

Îl privi cu ochii măriţi de uimire; chiar neputând să-i vadă expresia feţei pentru că soarele cobora în spatele munţilor, înţelese că avea în faţă un alt Mac. Era prudent, conservator, repetând aproape cuvânt cu cuvânt argumentele pe care le folosise ea atunci când fusese împotriva extinderii magazinului. Vorbea exact ca ea, şi Lizei nu-i plăcea acest lucru. Îi spuse şi lui.

— Ce se întâmplă cu bărbatul care era oricând dispus să joace la ruletă?

Mac aruncă firul de iarbă şi se uită la ea.

— A făCut o mulţime de greşeli grave.

— A profitat de ocaziile care i s-au oferit, ocazii mari, care presupuneau curaj, şi forţă.

— Şi în cele din urmă şi-a primit lecţia.

— Nu, îl provocă Liza. Lecţia spune să încerci mereu, nu să te dai bătut. O, iubitule, nu înţelegi că asta m-ai învăţat – să joc. Este exact ce fac acum.

O privi încruntându-se.

— Am condus până aici, întrebându-mă dacă o să vrei să mă vezi, dacă mai ţii la mine. Vechea Liza n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Dar eu am făcut-o, şi am supravieţuit. Am de gând să fac mai mult decât să supravieţuiesc de acum încolo, spuse ea cu hotărâre.

Braţele lui erau din nou în jurul ei, şi de data asta se simţea mai în siguranţă decât s-a simţit vreodată în viaţa ei.

— O, Liza, spuse el, îmi dai atâta speranţă!

— Asta vreau să fac, dar vreau şi mai mult. Vreau să fiu cu tine, vreau să încercăm – de data asta împreună. Ia banii, Mac, şi foloseşte-i ea să amenajezi terenul acesta superb. Hai să încercăm. Pot să vin aici şi să lucrăm împreună. Pot să organizez o campanie

publicitară.

— Eu ştiu, Liza… îi simţi ezitarea în voce. Dar sesiză şi nuanţa de speranţă şi, cu capul rezemat de Umărul lui, Liza zâmbi numai pentru sine. Vechiul Mac, cel pe care-l cunoscuse, se ascunsese să-şi lingă rănile. Revenea. Dar mai avea încă o obiecţie; se aşteptase la aceasta.

— Şi cu Seducţie totală, cum rămâne? Nu te poţi implica în activitatea asta alături de mine şi să o părăseşti pe Merrill.

— Sigur că nu, dar pot face naveta. Aproape am terminat catalogul de Crăciun, iar Sherrie poate conduce magazinul ajutată de câţiva angajaţi buni. Ridică privirea spre el. Şi dacă aş avea o casă lângă lac, un loc liniştit unde să lucrez – poate în casa model pentru campania noastră de amenajare, adăugă cu o strălucire în ochi, aş putea lucra şi pentru reclama la Seducţie totală şi la cea pentru proprietăţi la munte.

Mac o privi şi o sărută din nou.

— Liza, eşti o surpriză permanentă pentru mine. M-am gândit la tine tot timpul, am sperat să te revăd, dar nu înainte ca viaţa mea să fi revenit pe linia de plutire şi eu să mă fi pus din nou pe picioare. Şi acum, eşti aici…

— Şi acum iar ţi-am luat pământul de sub picioare?

— Da, spuse el, ca de fiecare dată.

— Ei bine, Mac Davidson, încă n-ai văzut nimic. Se întunecă. Nu crezi că ar trebui să ne întoarcem?

— Sigur, o aprobă el, luându-i mâna şi îndreptându-se spre cabană.

— Acum e rândul meu. Să-ţi arăt ceva. Vino, spuse Liza trăgându-l după ea entuziasmată. O luă la fugă şi-l întrecu până la uşă, pe care o deschise de perete, invitându-l înăuntru. În faţa ochilor avea o cabană decorată ca pentru Anul Nou, cu baloane,

confeti şi serpentine multicolore de hârtie creponată, peste tot, pe mobilă, pe scara interioară. O sticlă de şampanie se răcea la gheaţă, şi în faţa căminului erau împrăştiate o mulţime de perne colorate.

Mult mai târziu, stăteau îmbrăţişaţi’ pe patul de perne, cu trupurile calde şi împlinite de dragoste, şi Liza murmură fericită:

— Ajunul Anului Nou este sărbătoarea mea preferată.

— Dar despre circ şi parade, ai vreun comentariu de făcut? întrebă Mac, mângâindu-i cu buzele gâtul alb. Diamantul strălucea pe pielea ei, o promisiune şi un simbol al dragostei lor.

— Aştept să fiu convinsă, şopti ea.

Vocea ei era veselă, jucăuşă, iar a lui era gravă.

— Nu va fi uşor, Liza. Vreau să mă căsătoresc cu tine, să trăiesc lângă tine tot restul vieţii, dar mă aşteaptă o luptă lungă şi grea…

Liza înăbuşi cu sărutări restul frazei.

— Dacă aceasta este o cerere în căsătorie, răspunsul este da, şi nu-mi plasă de greutăţi. Le pot face faţă – e valabil şi pentru circ şi parade. Mă pot lupta cu orice, atâta timp cât suntem împreună.

O sărută, şi ea se lăsă învăluită de miracolul acelui sărut, lipindu-şi trupul cald de Mac, într-o îmbrăţişare nesfârşită.

— Un An Nou fericit, dragostea mea, La mulţi ani pentru tot restul vieţii noastre.

— SFÂRŞIT